

203

COLECTIA
ROMANTIC

R Sally Wentworth

GREU DE CUCERIT

editura alcris

SALLY WENTWORTH

GREU DE CUCERIT

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© 1995 by Sally Wentworth

CALUM

În românește de : Ileana Jitaru

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-94-9498-04-3

Colecția „ROMANTIC“

PROLOG

Așezat pe malurile fluviului Douro în apropiere de Porto, magnificul palat baroc al familiei Brodey își va deschide curând porțile pentru a celebra cu mare fast bicentenarul podgoriilor ce-i poartă numele.

Casa Brodey, reputată pe plan mondial pentru calitatea vinurilor sale, se extinsese de-a lungul anilor și spre alte sectoare, pentru a deveni una dintre cele mai mari antreprize familiale din Europa.

Fondată la început pe insula Madera, întreprinderea s-a instalat mai apoi la Porto, după ce Calum Lennox Brodey achiziționase mai multe zeci de hectare în valea Douro, în urmă cu două sute de ani. Plantate cu viță de vie, aceste pământuri produc astăzi celebrul vin de Porto care a adus o avere familiei.

Toți membrii clanului Brodey vor veni la Porto pentru a-i întâmpina pe invitații ce vor sosi din toată lumea pentru a participa la această săptămână de festivități.

Calum Lennox Brodey, patriarhul familiei care, după exemplul tuturor primilor născuți din fiecare generație, purta prenumele strămoșului său, se bucura la gândul că va reuni toată familia cu această ocazie. În ciuda vârstei sale — optzeci de ani trecuți — cel pe care toți îl numesc cu respect „Bătrânul Calum“ se implică încă destul de mult în afacerea familiei și este văzut deseori plimbându-se prin vie pentru a examina calitatea strugurilor, sau prin pivnițele din Porto gustând vinurile din noua recoltă.

În ciuda caracterului său festiv, bicentenarul va fi și un prilej de aducere aminte ; va reaminti familiei cumpiitele tragedii care i-au marcat istoria.

Într-adevăr, în urmă cu douăzeci și doi de ani, cei doi băieți mai mari ai Bătrânului Calum, împreună cu soțiile lor, au pierit într-un accident de mașină pe când erau într-o vacanță în Spania.

Fiecare din cele două cupluri lăsase câte un fiu în urma sa. Învingându-și de bine, de rău, suferința, Bătrânul Calum îi luase la el pe cei doi nepoți care aveau amândoi aproximativ aceeași vârstă, și-i crescuse singur până când aceștia la rândul lor ajunseseră la vârsta la care puteau de-acum să intre în afacerea familiei.

Se spune că, la puțin timp după accident, Bătrânul Calum se gândise să-i încredințeze conducerea întreprinderii fiului său mai tânăr, Paul Brodey. Dar acesta din urmă, pasionat de pictură, n-a vrut niciodată să-și abandoneze activitățile artis-

țice. Ajuns astăzi pictor celebru, trăiește la Lisabona împreună cu soția sa, Maria, și ea o artistă cunoscută. Unicul lor fiu, Christopher, a revenit totuși la exploatarea vinicolă familială în calitate de director al serviciului comercial, al cărui sediu se află la New York.

Bătrânul Calum împarte azi splendorile palatului baroc cu primul lui nepot, botezat tot Calum, așa cum cere tradiția familiei.

În vârstă de vreo treizeci de ani, Calum Brodey este celibatarul cel mai râvnit din toată țara — ca să nu spunem din Europa. Practic, el i-a luat deja locul bunicului său la conducerea întreprinderii.

O altă tradiție, la fel de remarcabilă, cerea ca bărbații familiei să-și păstreze legăturile cu țara mamă căsătorindu-s cu seducătoare englezoaice blonde. De mai multe generații, băieții Brodey s-au căsătorit toți cu fermecătoare „englezoaice roz“ pe care le-au cunoscut în numeroasele lor deplasări în Marea Britanie.

Inevitabil, o întrebare stă pe buzele tuturor. Calum și Christopher vor continua tradiția ?

Lennox, al treilea nepot al Bătrânului Calum, s-a instalat la Madera cu încântătoarea lui soție, Stella, tocmai însărcinată cu primul lor copil. Vor asista amândoi la bicentenar... Stella, bineînțeles, este englezoaică... și blondă !

Adela, unica fiică a Bătrânului Calum, se căsătorise cu Guy de Charenton, un aristocrat francez, celebru pentru farmecul și umorul său, care-și consacra o mare parte a averii unor opere umanitare din cele mai diverse.

Fiica lor, Francesca — o tânără fată de o frumusețe tulburătoare — făcuse o căsătorie superbă în urmă cu câțiva ani, cu prințul Paolo de Vieira. Ceremonia a avut loc în somptuosul castel al prințului, în Toscana. Din păcate însă, cu toate semnele bune cu care începuse acest mariaj, tânăra pereche s-a despărțit în urmă cu doi ani.

De atunci, numele Francescăi apăruse alături de cel al mai multor bărbați, printre care și Michel, conte de la Fontaine în compania căruia a fost văzută de mai multe ori, în timpul escapadelor ei la Roma sau la Paris.

CAPITOLUL I

Toți cei din clanul Brodey erau prezenți, reușiți în somptuoasele grădini ce înconjurau palatul cu arhitectură barocă, situat la periferia orașului Porto. Toți veniseră să sărbătorească bicentenarul Casei Brodey.

Pe peluza întinsă de un verde-smarald, risipiti în grupuri mici se aflau mai bine de o sută cincizeci de invitați, toți cu pahare de Porto în mână, râzând și vorbind tare, într-o hărmălaie veselă așteptând ca masa să fie servită.

Era o zi minunată de iunie. Nici un nor nu se afla pe cerul de un albastru intens. O briză ușoară venită dinspre Atlantic mișca blând frunzele copacilor seculari, răspândind în drumul ei mireasma îmbătătoare a florilor de hibiscus ce împodobeau grădina.

Era cadrul ideal pentru o petrecere excepțională. De altfel, se vedea bine că toți invitații erau încântați. Era și Elaine Beresford, dar din alte motive, și anume : ea fusese cea care organizase acest dejun.

Stătea retrasă mai la o parte și-i observa cu atenție pe invitați și pe chelneri, asigurându-se că nimănui nu-i lipsea nimic. Mesele erau deja așe-

zate în sufrageria a cărei ușă mare cu geamuri dădea spre terasă ; o sută cincizeci de tacâmuri repartizate pe cincisprezece mese rotunde acoperite cu fețe de masă imaculate.

Peste o jumătate de oră, oaspeții se vor îndrepta spre sufragerie și Elaine va trebui să supravegheze buna desfășurare a mesei. Să aibă grijă ca felurile de mâncare să nu fie servite nici prea repede nici prea târziu, ca nici un pahar să nu rămână gol, ca masa să fie debarasată în timp util înaintea sosirii următorului fel de mâncare... Toate acestea făceau parte din îndatoririle ei.

În Anglia, această sarcină era foarte delicată, deși ea dispunea de o echipă bună de chelneri și personal de serviciu, pe care-i cunoștea bine și pe care putea conta. Dar aici, în Portugalia, reușita evenimentului era o adevărată loterie ! Într-adevăr, Elaine nu putea aduce cu ea decât doi membri ai echipei sale și se lovise, mai ales, de un obstacol important, acela al limbii.

Trebuise deci să rezolve prin intermediul unui interpret problemele cu livrările întârziate, cu bucătarii capricioși care făceau doar cum îi tăia capul etc...

Și, bineînțeles, trebuise de asemenea să se familiarizeze cu clanul Brodey.

Acum însă, totul mergea de minune, și tânăra femeie își putea permite un răgaz ca să-i observe pe fiecare cum se plimba cu dezinvoltură printre invitați. Prima pe care o întâlnise fusese Francesca, prințesă de Viena. Se cunoscuseră cu câțiva ani în urmă, la Londra, pe vremea când Francesca nu era încă măritată cu prințul ei italian și când Elaine însăși nu era încă văduvă.

Mariajul prințesei se încheiase printr-un divorț larg comentat de presa internațională în timp ce, pe de altă parte, Elaine își pierduse soțul, Neil, într-un accident de avion. Trecuseră de atunci trei ani. Trei ani în care cele două tinere femei învățaseră să se cunoască și să se aprecieze, în ciuda numeroaselor deosebiri dintre ele.

Francesca dusese întotdeauna o viață tumultuoasă, împărțită între cocteiluri, dineuri mondene și cumpărături prin marile magazine, în timp ce Elaine prefera să stea mai mult pe acasă, în casa ei mare, pierdută în mijlocul câmpiei engleze.

Moartea lui Neil o determinase totuși să iasă din refugiul ei liniștit, mai mult de nevoie decât dintr-o reală dorință, la început. Cum totdeauna îi plăcuse să primească prieteni în casa ei de la țară, îi venise ideea să se lanseze în organizarea de recepții, pe o scară mai mare.

Aflând aceasta, Francesca o rugase să se ocupe de nunta ei. După succesul imens al petrecerii, o ploaie de comenzi se abătuse asupra micii agenții a lui Elaine, obligându-o să-și mărească ecnipa. Cu câteva luni în urmă, Francesca luase din nou legătura cu ea, cerându-i să se ocupe de organizarea săptămânii de festivități care urmau să marcheze bicentenarul Casei Brodey.

Elaine se gândise la un moment dat să refuze oferta, temându-se că nu va fi la înălțime. Până la urmă, mănătă de mândria ei și de dorința de a da un nou impuls întreprinderii sale, acceptase. Ideea de a accepta această provocare, de fapt o încânta.

Bătrânul domn Brodey, bunicul Francescăi și patriarhul familiei, se interesase de aceste pregă-

tiri dar Elaine îi trimisese devizele și proiectele ei nepotului acestuia, celui pe care toți îl numeau Tânărul Calum. Tot cu el avusese lungi convorbiri telefonice, necesare pentru a pune la punct ultimele detalii.

Francesca și Calum erau veri. Elaine îi descoperi cu ușurință în mulțimea de invitați. Amândoi erau înalți și blonzi. Francesca purta o rochie gen furou de culoare carmin, care-i sublinia la perfecție silueta. Alături de ea se afla contele francez care putea fi văzut deseori în preajma ei în ultima vreme.

După toate aparențele, Calum nu era căsătorit. La cei treizeci de ani ai lui, era extrem de seducător iar siguranța pe care o degaja nu făcea decât să-i sporească farmecul viril.

Tânăra femeie făcu vreo câțiva pași prin grădină și arătă unuia din chelneri un grup de invitați care nu aveau pahare. Trecu astfel pe lângă cercul ce se formase în jurul lui Calum. Acesta vorbea într-o portugheză perfectă, și prietenii lui îi ascultau cu o atenție aproape religioasă.

Elaine își relua postul de observație, cufundată în gândurile ei. Se îplineau astăzi două secole de când familia Brodey se stabilise în Portugalia și totuși, toți păstrau o legătură strânsă cu țara lor de origine, Anglia. Vorbeau toți o engleză impecabilă, copiii lor urmau școala în prestigioase instituții din Anglia și, lucru cunoscut, moștenitorii se căsătoriseră toți cu englezoaice. De altfel, Francesca îi vorbise de o uimitoare tradiție care cerea ca toți bărbații din familie să se căsătorească cu tinere englezoaice blonde.

Elaine își plimbă din nou privirea peste mul-

țimea de invitați. Astăzi se aflau puține plonde printre ei. Și, fără nici o îndoială, ea era singura roșcată dintre toți !

Cu un zâmbet amuzat pe buze, aruncă o privire la ceas. Se apropia ora servirii mesei. Se duse spre Calum și, aplecându-se discret spre el, îi spuse :

— Curând vom servi dejunul.

— Oh, desigur, îi răspunse el zâmbind.

Își îndreptă apoi atenția spre persoanele care-l înconjurau și-i invită să poștească la masă. Elaine, pe de altă parte, se duse către celelalte grupuri și pronunță cu grijă fraza pe care o învățase pe dinafară : „Por favor, senhor, senhora, Almoço“, în timp ce, cu mâna, indica drumul spre sufragerie

Există un scurt moment de panică atunci când se observă că lipsește un tacâm, dar incidentul fu repede remediat. Curând, fură aduse aperitivele, se umplură paharele și invitații începură să mănânce cu poftă.

Elaine, cu discreție, continua să se asigure că totul decurge bine, atât în sufragerie cât și în bucatărie. Obisnuită cu acest gen de petreceri, ea știa cu exactitate ce cantitate de mâncare trebuie pregătită, ce feluri de mâncare aveau cel mai mare succes, ce aranjament al mesei atrăgea atenția invitaților. Calum și Francesca îi dăduseră mână liberă, cu un singur cuvânt de ordine : să nu se uite la cheltuieli. Singurul lucru care conta era rezultatul, și acesta trebuia să fie excepțional, la fel ca și reputația Casei Brodey.

Prânzul decurse de minune. Duoă ce invitații trecură în grădină. Li se servi un ultim pahar de Porto de cea mai bună calitate.

Deodată însă, peste toată hărmălaia se auzi un tipăt, urmat de plesnitura unei palme răsunătoare. Peste mulțime se lăsă o tăcere uimită în timp ce toate privirile se îndreptară spre terasă.

De la postul ei de observație, Elaine zări o tânără blondă, cu o înfățișare de păpușă, arborând o mină foarte ofensată. Era evident că unul dintre invitați o deranjase și ea îl pălmuisese. Deja Chris Brodey îl conducea pe bărbat spre ușă, în timp ce Calum și Francesca veniseră în preajma tinerei fete. Câteva clipe mai târziu, prințesa o conducea pe invitată în interiorul casei.

În sfârșit, conversațiile se reluară. Bătrânul domn Brodey nu asistase la scenă. Elaine îl văzu ieșind din sufragerie și apropiindu-se de ea. Cu un zâmbet pe buze, ea făcu un pas spre el dar fu interceptat de Calum cel tânăr.

— Nu-i spune bunicului meu ce s-a întâmplat, te rog, murmură el aplecându-se spre ea. În momentul acesta se simte prea bine și n-aș vrea să-i provoc griji inutile.

Elaine încuviință cu un semn din cap și se duse în întâmpinarea bătrânului. Îmbrăcată într-un costum taior bleumarin, elegant și practic totodată, ea se amesteca cu ușurință printre invitați. Ținuta ei semeată și mersul gratios trădau educația perfectă pe care părinții ei i-o dăduseră.

Fața ridată a domnului Brodey era luminită de un zâmbet.

— Recepția s-a desfășurat minunat. Aș vrea să te felicit și să-ți mulțumesc pentru eforturile dumitale, Elaine.

Tonul lui prietenesc, marcat de o sinceră recunoștință, o mișcă adânc pe Elaine. Mai sporovăiră

câteva minute, până ce invitații începură să-și ia la revedere.

Tânăra femeie se duse apoi la bucătărie ca să se asigure că totul fusese pus în ordine. Le împărți oamenilor ei restul de mâncare și sticlele de vin desfăcute și le dădu cecurile. În sfârșit, după ce aranjă totul, se hotărî să-și acorde o pauză și urcă în camera ei.

Francesca insistase ca ea să locuiască la palat pe timpul șederii ei în Portugalia. Camera ce-i fusese dată era luminoasă și spațioasă, decorată cu mult gust, ca și restul casei de altfel. Două ferestre mari dădeau spre grădină. Baia alăturată fusese pusă doar la dispoziția ei și-i făcuse deosebită plăcere să se instaleze în ceea ce ea numise „apartamentul ei de serviciu“.

Cei doi oameni din echipa ei care o însoțise-ă, șeful bucătar și un bătrân șef de sală, ocuroau alte camere identice cu a ei, la etajul superior. Și aceștia se retrăseseră pentru o odihnă meritață.

Elaine făcu un duș, își puse pantaloni de pânză bej și o bluză de mătase ivoar, apoi se instală pe balcon cu o carte în mână.

O oră mai târziu, soneria telefonului o trezi din toropeală. Calum dorea s-o vadă.

După ce se machie ușor și se pieptănă la repezeală, coborî în biroul lui, o încăpere vastă dotată cu ultimele cuceriri în ale comunicațiilor, pe care Calum i-o pusese la dispoziție pe timpul pregătirii festivităților.

Instalat confortabil într-un fotoliu de piele, acesta din urmă făcu o mutră spășită.

— Avem invitați în plus astă-seară la cină, o

anunță el. Sper ca asta să nu-ți încurce prea mult planurile ?

— Nicidecum.

Se îndreptă spre micul birou ce-i fusese rezervat și luă dosarul consacrat dîneului, din seara aceea.

— Este vorba de un bărbat sau de o femeie ?

— De o femeie.

Calum se ridicase din fotoliu și se apropiase de ea, privind peste umărul ei planul mesei.

— Unde am putea s-o plasăm ?

Elaine vorbise pe un ton degajat, străduindu-se să nu ia în seamă senzațiile tulburătoare pe care i le provoca apropierea virilă a lui Calum.

— Aici, cred, răspunse el arătând cu degetul un punct pe foaia de hârtie. Lângă Chris : este vorba despre tânăra pe care un invitat a supărat-o adineauri, îți amintești ? Francesca... în fine. noi am invitat-o diseară la cină pentru ca s-o facem să uite supărătorul incident.

— Cum se numește ? Va trebui să confecționez o carte de vizită cu numele ei.

— Tiffany Dean.

Elaine înscrise numele în josul listei de invitați, apoi căută un carton special pe care se folosisese ca să confecționeze cărțile de vizită ce urmau să fie puse pe masă în dreptul fiecărui invitat.

Calum se duse la biroul lui, adună câteva foi de hârtie împrăștiate în fața lui, apoi spuse :

— Prânzul a fost foarte reușit, lăsând la o parte faptul că a lipsit un tacâm.

Elaine era convinsă că existase un invitat în plus, cu toate acestea, se abținu de la orice comentariu. Amănuntul acesta fusese remediat rapid ; pe

de altă parte, nu se spune că clientul are întotdeauna dreptate ? Chiar dacă, în cazul de față, ea rămânea convinsă că nu făcuse nici o greșeală.

— Pentru petrecerea de la fermă...

— De la „quinta“, o corectă Calum.

Elaine dădu din cap.

— Da, mă rog. Știți precis numărul invitațiilor ?

— Eu, nu. Dar Francesca trebuie să știe.

Îi zâmbi și continuă :

— Hai s-o întrebăm, de acord ?

Ieșiră împreună și trecură pe coridoare lungi, scăldate în lumină și răcoare, până ce ajunseră în salonul cel mare unde familia avea obiceiul să se reunească. Dar Francesca nu era aici. Nu era nici pe terasă.

— Cât o așteptăm, să bem un pahar, propuse Calum invitând-o pe Elaine să ia loc la masa din grădină.

Tânăra femeie se supuse și-l privi intrând din nou în salon. El se îndreptă spre bar și ea profită ca să-l studieze mai bine. Calum Brodey era un bărbat extrem de atrăgător. Fața îi era încadrată de un păr blond bogat și exprima o puternică personalitate. Fruntea înaltă pe care flutura o șuviță rebelă, pomeții ușor proeminenți, bărbia voluntară și mai ales.... mai ales, niște buze cărnoase, bine conturate, care parcă te invitau să le săruți...

Elaine întoarse brusc capul, tulburată de întorsătura pe care o luau gândurile ei. În clipa următoare însă, ca hipnotizată, își aruncă din nou privirea pe furiș către Calum, ocupat să destupe o sticlă de vin. De ce un bărbat atât de seducător nu se căsătorise până acum ? Fațada pe care o arăta lumii era oare adevărata lui personalitate ?

Calum se întoarse brusc și-i întâlni privirea ochilor verzi ațintită asupra lui. Ridică ușor sprâncenele și Elaine roși, blestemându-și în sinea ei emotivitatea.

— Grădinile astea sunt superbe, zise ea pe un ton grăbit când el se apropie de masă.

— Da, sunt un motiv de bucurie și de mândrie pentru bunicul meu...

— Dar pentru dumneata ?

Calum ridică din umeri.

— Îmi place să profit de frumusețea și de liniștea lor, dar n-aș putea spune că sunt un pasionat. Dar dumneata ?

— Îmi plăcea grozav să fac grădinărit când locuiam la țară, dar acum m-am mutat în oraș, într-un apartament. Oricum, acum n-aș mai avea timp să mă ocup de grădinărit, adăugă ea zâmbind.

— Munca aceasta te obligă să călătorești mult ?

— Da, dar mai ales în Marea Britanie. Doar de puțin timp am început să acceptăm solicitări și din alte țări.

Urmă un moment de tăcere, apoi Calum întrebă brusc :

— Am înțeles că ești văduvă ?

Fața Elainei se întunecă.

— Într-adevăr.

Vorbise pe un ton sec, învățând pe pielea ei în acești ultimi ani că întrebarea aceasta nu era niciodată nevinovată. Acum fusese, fără îndoială, greșeala ei. Calum interpretase probabil greșit privirile insistente cu care ea îl învăluise o clipă mai devreme. Stărnindu-si un oftat de exasperare, aștepta deja fraza pe care o cunoștea de acum pe

dinafară : „Aș dori să te invit la cină într-o seară, dacă ești disponibilă, desigur...” urmată de inevitabila predică despre singurătatea la care va trebui să renunțe într-o zi.

Dar spre marea ei surpriză — și spre marea ei ușurare, de asemenea — Calum schimbă subiectul.

— Ți-ai întemeiat singură întreprinderea ?
Dumneata ai fost cea care a avut ideea de început ?

Elaine îl fixă cu un aer uimit.

— Da.

— Se pare că te-ai descurcat destul de bine.
Cred că n-a fost prea ușor să demarezi.

Tânăra femeie răspunse pe un ton prudent :

— Am avut și câteva momente dificile, într-adevăr.

Se pregătea să spună mai multe, când Francesca și Tiffany își făcură apariția. Calum se ridică imediat să le întâmpine.

— Francesca, se pare că ai să-i dai niște instrucțiuni doamnei Beresford pentru recepția de la quinta, nu-i așa ?

Francesca dădu din cap cu o oarecare reticență și cele două femei se îndreptară spre biroul a cărui ușă mare cu geamuri dădea spre terasă. Francesca părea preocupată de ceva ; atenția ei era concentrată mai mult asupra lui Calum și Tiffany Dean care sporovăiau veseli, decât asupra dosarelor ce priveau recepția.

În mintea Elainei încolți o idee. Era oare Francesca geloasă pe interesul pe care Calum i-l arăta fermecătoarei blonde ? Nu, ar fi fost absurd. În ciuda afecțiunii tandre ce părea să existe între toți membrii familiei, de ce ar fi fost Francesca geloasă pe propriul ei văr ?

Cum tăcerea se prelungea, Elaine spuse :

— Cunoști bine numărul exact al cântăreților de fado și al dansatorilor care-i însoțesc ?

Smulsă din visare, Francesca își coborî privirea pe notesul din fața ei.

— Păi, da... Or să fie vreo douăzeci. Mai trebuie puși la socoteală și șoferii de autobuz care-i vor aduce pe muncitorii de la fermă. Oh, vor fi de asemenea și toreadorii cu asistenții lor...

Elaine făcu ochii mari. Habar nu avea că la petrecerea de la fermă va avea loc și o coridă. De altfel, ura acest gen de distracție, pe care-l considera inutil și crud.

— Toreadori ?

Un zâmbet ușor apăru pe buzele Francescăi.

— Nu-ți face griji, în Portugalia ei nu omoară taurii. Este interzis prin lege. Lupta seamănă mai degrabă cu un balet, plin de grație și lipsit de brutalitate. Te sfătuiesc cu căldură să asști la spectacol.

Elaine se mulțumi să dea din cap, nu prea dornică să se lanseze într-o dezbatere de fond, dar hotărâtă să evite această „distracție” în ziua când va avea loc. Vru să-i mai pună o întrebare Francescăi, dar aceasta deja își îndreptase din nou atenția spre terasă.

Calum râdea cu poftă împreună cu Tiffany. În clipa aceea, celălalt văr al lui, Chris. ieși din casă și se îndreptă spre masa din grădină.

De cum îl văzu, Tiffany se întunecă. Reuși totuși să-și ascundă enervarea în spatele unui zâmbet rece care nu scăpă observației Elainei. Era evident că tânăra blondă se hotărâse să-l seducă pe

moștenitorul cel mai râvnit din regiune... Iată așadar ce explica și atitudinea Francescăi ; aceasta nu aprecia deloc manevrele invitatei lor...

— Elaine ?

Vocea prințesei o făcu să tresară și se reculese imediat.

— Scuză-mă. Ce spuneai ?

Mai vorbiră câteva minute, apoi, după ce puse ră la punct și ultimele amănunte, Francesca li se alătură celorlalți, pe terasă. Elaine îi contemplă o clipă, simțindu-se ciudat de îndepărtată de acești oameni, străină de lumea lor. Totuși, îi făcea o reală plăcere să-i observe, să le pândească reacțiile, atitudinile. Îi plăcuse întotdeauna să-i analizeze pe ceilalți, poate din teama de a se apleca asupra propriei personalități.

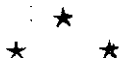
Cu un oftat, se așeză la biroul ei și începu să bată la mașină lista detaliată cu tot ceea ce trebuia adus la **quinta**. Un plus de tacâmuri, veselă, fețe de masă... Niște pahare speciale pentru momentul când vor fi desfăcute butoaiele cu vin. Va trebui să facă apel la mica întreprindere care se ocupa să le furnizeze acest gen de articole. Din nefericire, nici unul dintre funcționari nu vorbea englezește. Luă lista, se ridică și se duse pe terasă pentru a-i cere ajutorul Francescăi.

Chris și Tiffany nu mai erau aici. Așezați unul lângă altul, cei doi veri vorbeau cu voce scăzută. Calum își trecuse un braț pe după umerii Francescăi și o sărută tandru pe obraz înainte de a-și ridica privirea spre Elaine.

— Cred că Elaine are nevoie de tine, șopti el luându-și brațul de pe umerii Francescăi.

După ce Francesca telefonă la întreprinderea respectivă, Elaine se întoarce la bucatărie pentru a se asigura că pregătirile pentru cină se desfășurau conform indicațiilor ei, apoi se duse în sufragerie și aranjă cărțile de vizită în dreptul fiecărui tacâm, după planul pe care-l făcuse dinainte. La fel ca și toate celelalte, această încăpere era mobilată într-un stil vechi, autentic și cald totodată.

Înainte să plece, Elaine mai aranjă puțin mijlocul mesei pe care-l concepușe chiar ea, și anume o compoziție florală somptuoasă executată de cel mai bun florar din Porto. După ce termină, contemplă rezultatul cu un zâmbet satisfăcut. Invitații puteau să sosească, totul arăta perfect.

Mai târziu, după ce toți invitații plecaseră, tânăra femeie aruncă o ultimă privire în sufragerie. Încăperea își recăpătase aspectul obișnuit și ea închise ușor ușa în urma ei. Toemai trecea prin hol când ușa se deschise și Calum își făcu apariția.

Elaine îl văzuse plecând împreună cu Tiffany Dean ceva mai devreme. Reușise ea oare să-l seducă sau el o condusese doar din simplă politețe? Oricum ar fi fost, nu zăbovisе prea mult. În mod ciudat, gândul acesta îi făcu bine.

Privirea pătrunzătoare a lui Calum observă doarele pe care le avea în mână.

— Să nu-mi spui că mai lucrezi și la ora asta !
murmură el pe un ton glumeț-dezaprobat.

Elaine nu se putu abține să nu zâmbescă.

— Mai am de pus la punct niște detalii.

— În legătură cu festivitățile ? Aș putea să te ajut cumva ? îi propuse el luând-o de braț și conducând-o spre birou.

— Nu, nu, sunt niște lucruri în legătură cu alte misiuni care mă așteaptă în Anglia.

— Ar trebui să înveți să mai trasezi și altora sarcini, zise Calum cu un zâmbet pe buze. Te invit să bem un ultim pahar ?

Elaine ezită.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea până la urmă. Este deja destul de târziu și mâine mă așteaptă o zi grea.

Zâmbetul lui Calum îi cuprinsese toată fața și Elaine avu neplăcuta impresie că el poate citi în ea ca într-o carte deschisă. Îi ghicise ezitățile, reticențele, tumultul de emoții care o cuprinsese. Fir-ar să fie ! Era ea chiar atât de transparentă ?

— Înțeleg, zise el în sfârșit continuând să zâmbescă. Atunci, spor la treabă.

— Mulțumesc. Noapte bună, răspunse Elaine pe un ton repezit.

Conștientă de privirea lui Calum în urma ei, urcă încet scara impozantă de marmură și se duse în camera ei.

În ciuda confuziei care domnea în mintea ei, se așeză la birou și deschise primul dosar. Șirurile dactilografiate dansau în fața ochilor ei îngreunați de somn. Incapabilă să se concentreze, ridică privirea și se uită pe fereastra care dădea spre aripa cealaltă a palatului.

Lumina din salon răspândea un val auriu asupra grădinii. La ce se gândea oare Calum în clipa

asta ? La familia lui ? La Tiffany Dean ? La ea... ?

Deodată, o mică mașină sport trecu prin fața peronului îndreptându-se spre garaj. Era mașina Francescăi. Hotărât lucru, toată lumea părea extrem de agitată în seara asta...

A doua zi avu loc recepția de la cramele Brodey din Porto. Fuseseră invitați toți colaboratorii întreprinderii. Dineul trebuia să se desfășoare într-una din cramele vechii clădiri. Nedorind să lase nimic la voia întâmplării, Elaine reperase deja locurile cu câteva zile mai devreme. În dimineata respectivă, un șofer trebuia să o conducă la locul stabilit.

La ora convenită, ieși pe peron, îmbrăcată într-un taior pantalon de in și încălțată în niște teniși asortați din pânză albă. Părul ei lung arămiu și-l împletise într-o coadă groasă care-i dansa pe spate.

Spre marea ei surpriză, constată că, în locul șoferului o aștepta Calum în persoană. Îi adresă zâmbetul lui obișnuit, politicos și amical.

— Și eu trebuie să merg astăzi acolo, îi explică el. M-am gândit că am putea merge împreună.

— Mulțumesc. Sper că nu te-am lăsat să aștepti prea mult.

— Nicidecum.

Ocoli mașina și veni să-i deschidă portiera. Elaine se instalează, cuprinsă brusc de o oarecare teamă la gândul că se află singură cu Calum. Din fericire, el orientă discuția spre subiecte generale, și ea se relaxă repede. În centrul orașului circulația

era foarte densă și el trebui să se concentreze asupra volanului, lăsând să se aștearnă liniștea pentru un timp.

Elaine riscă o privire piezișă spre el. Profilul lui se decupa ca o umbră chinezească pe geamul mașinii. Degaja o impresie de forță ce inspira respect. Poate chiar și puțină teamă, în cazul Elainei. Oamenii prea siguri pe ei o atrăgeau și o înspăimântau totodată.

Când organizase nunta Francescăi cu prințul Paolc de Vieira, fusese atât de ocupată încât nici măcar nu avusese timp să facă cunoștință cu verii miresei.

Înainte să sosească aici pentru pregătirea bicentenarului, vorbise îndelung la telefon cu Calum dar, în mod ciudat, nu încercase niciodată să și-l imagineze cum arată. Astfel că, atunci când i-l prezentaseră, fusese un adevărat șoc. Pentru că, incontestabil, Calum Brodey era bărbatul cel mai atrăgător pe care-l cunoscuse vreodată...

— Am ajuns.

Parcă mașina într-o curte interioară mică pavată cu dale și se întoarse spre ea. Privirea lui albastră o scruta întrebător.

— Totul e în ordine ?

Elaine clipi des din ochi.

— Poftim ? Oh, da, scuză-mă. Eram cufundată în gânduri.

Calum se încruntă.

— Probabil că te simți cam singură aici, departe de ai tăi. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme de asta.

— Mă simt foarte bine, nu-ți face griji, domnule Brodey.

Calum o învălui cu un zâmbet cuceritor.

— Spune-mi doar Calum, te rog. Când îmi spui „domnule Brodey“, am impresia că am aceeași vârstă cu bunicul meu !

Elaine nu se putu abține să nu râdă. El o ajută să coboare din mașină și o însoți până la magazinul ce servea crama, unde o prezentă unei tinere vânzătoare care-i putea servi de interpret, apoi dispăru în biroul lui.

Elaine nici nu-și dădu seama când trecu dimineața, absorbită de ultimele aranjamente pentru dineul din seara asta. Se făcuse aproape ora douăsprezece, când apăru și Calum. Ea tocmai supraveghea aranjarea scaunelor în crama unde urma să aibă loc recepția.

— Pot să-mi permit să te invit la masă ? o întrebă el plantându-se în fața ei.

Descumpănită, Elaine își ridică privirea de pe carnetul ei.

— Cu plăcere, se auzi ea, răspunzând cu o dezinvoltură prefăcută. Mai dă-mi răgaz doar cinci minute.

El încuviință din cap și spuse :

— Te aștept în biroul meu.

Elaine îl lăasă pe Ned Talbot, ajutorul ei, să facă treaba mai departe, apoi se spală pe mâini, își dădu cu puțin ruj pe buze și plecă să-l întâlnească pe Calum.

Se opriră la un mic restaurant ale cărui mese erau așezate pe o terasă de lemn ce se întindea

până deasupra râului. Soarele de iunie își arunca razele peste umbrelele mari de pânză ce adăposteau mesele acoperite cu fețe de masă grenă. Un chelner veni și le aduse meniul.

— Te sfătuiesc să iei ceva cu pește. Este foarte proaspăt, pescuit chiar în dimineata asta, îi spuse Calum după ce rămaseră singuri. Meniul este foarte bogat, iar toate mâncărurile sunt excelente.

Elaine schiță un zâmbet jenat.

— Mă tem că vei fi obligat să-mi traduci meniul.

Calum se aplecă spre ea și-și puse degetul pe primul fel de mâncare. Cu o răbdare neașteptată, începu să-i traducă lista. Erau așezați unul în fața celuilalt și Elaine se simți străbătută de un fior violent când genunchii li se atinseră. Se îndepărtă repede, surprinsă de intensitatea reacției.

Ce i se întâmpla? Doar știa bine că, în nici un caz, Calum Brodey nu era bărbatul potrivit pentru ea, chiar dacă el îi dădea oarecum atenție. De altfel, de ce o invitase la masă? Din politete? Sau pentru că i s-a făcut milă de „văduva însingurată” pe care o angajase verișoara lui?

La acest gând, se simți inundată de un val de furie. Din punctul ei de vedere, viața îi era destul de plină. Nu avea nevoie de mila lui Calum Brodey!

— O să iau asta, zise ea pe un ton sec, îndreptându-și spatele.

Calum ridică privirea, gata să spună ceva, dar expresia de pe fața Elainei îi stopă elanul și se mulțumi doar să dea din cap.

— Foarte bine. O să luăm și o sticlă de „vinho

verde“. Este un vin alb ușor înțepător care merge perfect cu peștele.

Chemă un chelner, făcu comanda și-și îndreptă din nou atenția asupra Elainei. Între timp, tânăra femeie își mai revenise. Cu un gest al mâinii, arăta spre ambarcațiunile mari cu pânze, ancorate puțin mai departe.

— Încă mai navighează, sau servesc doar la a atrage turiștii ?

Calum zâmbi.

— Nu, mai ies din când în când în larg. Cu ocazia sărbătorii numite „barcos rabelos“, toți podgorenii participă la o mare cursă care pleacă de la gura fluviului până la docul principal. Atunci tot orașul capătă un aspect medieval. Oamenii beau vin de Porto și dansează până-n zori. Focuri de artificii luminează cerul. Este o petrecere aproape familială și foarte pitorească.

El o fixă cu o privire pătrunzătoare, intrigat de schimbările ei de dispoziție. De data aceasta însă, Elaine avu grijă să-și mascheze emoțiile.

— Participă și Casa Brodey la această cursă ?

— Bineînțeles. Eu și cu verii mei facem în așa fel încât să putem ajunge întotdeauna la Porto în perioada aceea. Conducem pe rând ambarcațiunea noastră, ajutați de câțiva oameni de la întreprindere.

Elaine făcu ochii mari.

— Voi conduceți ambarcațiunea ?

Zâmbetul lui Calum se întinse pe toată fața.

— Ei, da ! S-ar zice că asta te surprinde... Bunicul meu a participat ani în șir la această cursă. Din păcate, vârsta nu-i mai permite să facă asemenea eforturi fizice.

Există o umbră de melancolie în vocea lui.

— Ce păcat, murmură Elaine pe un ton sincer.

Calum dădu cu gravitate din cap. Dar în clipa următoare, un zâmbet copilăresc îi luminează fața.

— Continuă totuși să vină să ne încurajeze și crede-mă, consumă mai multă energie aplaudând și strigând decât dacă ar fi împreună cu noi pe vas !

În momentul acela, chelnerul veni și le aduse vinul, și Calum se întoarse spre el. Elaine îl privi cu atenție. Calum Brodey ascundea oare și o altă fațetă a personalității lui în spatele imaginii de om de afaceri neînduplecat ? O fațetă mai accesibilă... mai sensibilă, poate ?

Li se aduseră curând și felurile de mâncare comandate. Elaine alesese clătite cu calmar cu garnitură de orez și salată verde. Mânca cu poftă în timp ce-l asculta pe Calum depănând istoria Casei Brodey, îmbogățită cu o mulțime de detalii și anecdote.

— Ar trebui să scrii o carte despre familia ta, spuse ea, captivată de relatările lui.

O licărire de interes se zări în privirea lui Calum.

— Chiar crezi ? Avem cutii întregi de carton pline cu jurnale de bord, diverse alte însemnări, puse bine undeva, la palat. dar ciudat, nimeni nu s-a gândit vreodată să le exploateze. Poți să crezi sau nu, dar noi nici măcar nu le dăm atenție !

Elaine zâmbi.

— Eu cred sincer că istoria familiei tale ar fi o excelentă bază de pornire pentru a scrie o carte pasionantă.

Calum o privi o clipă înainte de a-i răspunde :

— Poate că ai dreptate. Din păcate, eu nu am timp deloc să mă aplec asupra acestui subiect.

— Dar bunicul tău ?

— Bunicul meu ?

Elaine încuviință din cap.

— Da. El trebuie să știe mai multe decât oricine despre istoria familiei Brodey. Chiar dacă nu are chef în mod deosebit să se cufunde în arhive, ar putea măcar să-și povestească propria viață. Ar fi o relatare prețioasă pentru persoana care ar dorî într-o zi să scrie istoria completă a Casei Brodey.

Fața lui Calum se luminează.

— Este o idee minunată ! După săptămâna aceasta de festivități, bunicul se va simți probabil lipsit de preocupări. O să-i vorbesc despre acest proiect. Sunt sigur că va fi cucerit.

Îi zâmbi călduros.

— Îți mulțumesc, Elaine. Îți sunt sincer recunoscător.

Spre marea ei dezamăgire, tânăra femeie simți că roșește. De ce o tulbura atât bărbatul ăsta ?

— O să te conduc până la cramă, adăugă el privindu-și ceasul. Sunt așteptat acasă astăzi după-amiază.

— Oh, aș putea să-ți cer un serviciu ? Trebuie să mi se trimită un fax de la Londra și mă întrebam dacă ai putea să mă anunți când sosește.

— O să fac în așa fel încât să fii anunțată, o asigură Calum. Poate că n-am să pot chiar eu să-ți telefoniez, pentru că Tiffany trebuie să treacă pe la noi astăzi și fără îndoială că n-o să am timp să mai trec pe la birou.

Elaine simți un nod în gât.

— Oh, desigur.

Așadar, el avea întâlnire cu Tiffany Dean...! Imaginea încântătoarei blonde îi reveni în minte. Își găsisese el oare femeia vieții lui? Tânăra englezoaică cu părul auriu, așa cum cerea tradiția familiei pentru fiecare dintre urmași?

„Oricum, asta nu mă privește“, gândi Elaine cu hotărâre în timp ce urca în mașină.

Atunci, ce era această ciudată strângere de inimă pe care o simtea, închipuindu-și-i pe Calum și Tiffany împreună?

CAPITOLUL II

Era ora patru după-amiază când Elaine se hotărî să se întoarcă la palat, terminându-și toate treburile încât recepția putea începe. Luă un taxi, împreună cu Ned Talbot, ajutorul ei. Malcolm Webster, șeful bucătar, supraveghea pregătirea dinoului într-un mic restaurant din apropierea cramei: îi telefonase și el la începutul după-amiezii pentru a o anunța că totul decurge bine.

Cum Calum nu-i telefonase, se duse direct în birou pentru a vedea dacă sosise faxul. Îl găsi pus la vedere. Fără să vrea, îi scăpă un oftat. Se vedea bine că tânărul Calum fusese prea preocupat de întâlnirea lui cu Tiffany pentru a-și mai aminti de promisiunea făcută...

Își petrecu ora următoare ca să redacteze de vizul pe care i-l cerea o întreprindere londoneză în vederea organizării unui seminar. Tocmai termina de bătut lucrarea când își făcu apariția Ned, purtând pe brațe o tavă.

— M-am gândit că un adevărat ceai o să-ți facă plăcere, zise el oprindu-se în fața biroului. Nimeni din casa asta nu știe să facă un ceai ca lumea. Asta-i culmea, pentru membrii unei familii englezești!

Elaine râse ușor.

— Mulțumesc, Ned. Ești adorabil. Ai reușit să dormi ceva ?

— Da, m-am odihnit un pic după-amiază.

Se aplecă spre ea cu un aer conspirativ.

— Cred că s-a petrecut ceva interesant pe aici. Toți cei din casă sunt într-un hal fără de hal.

Elaine zâmbi. Cunoscându-l bine pe Ned și gustul lui deosebit pentru bârfe, plecase probabil urechea la clevetirile servitorilor.

În vârstă de vreo patruzeci de ani, suplu și ager, întotdeauna pus la patru ace, Ned, valet de meserie, avea un farmec de netăgăduit. Elainei îi trebuiseră mai multe luni până să-și dea seama că Malcolm și cu el trăiau împreună de câțiva ani. Atunci, ea îi angajase pe cei doi cu normă întreagă și toți trei lucrau astfel într-o înțelegere perfectă.

— Povestește-mi tot, Ned, zise ea pe un ton rugător. Ce naiba s-a petrecut în lipsa noastră ?

Ned nu se lăsă rugat prea mult.

— Îți amintești de acel frumos american, cel care a încasat o palmă după dejunul de ieri ? Ei bine, se pare că prințesa l-a invitat la palat azi după-amiază împreună cu tânăra care l-a pălmuit. La bucătărie se povestește că cei doi — americanul și fata — ar fi complici. Ar fi pus la cale această stratagemă pentru ca fata să-l poată prinde în plasă mai ușor pe Calum. Se pare că nu este pentru prima dată când i se întinde o astfel de capcană...

— În orice caz, de data asta, se pare că el a mușcat momeala, murmură Elaine pe un ton vișător.

Ned scutură din cap cu vehemență.

— Nu tocmai ! După ultimele informații, l-a însărcinat pe șoferul său s-o ducă pe nefericită la Porto..

Elaine își simți inima bătând cu putere.

— El n-a plecat cu ea ?

— Nu, răspunse Ned, vizibil satisfăcut de efectul pe care-l produsese.

Așadar, Francesca își atinsese scopul : o împiedicase pe Tiffany să-l seducă pe vărul ei, gândi Elaine amestecând distrată cu lingurița în cana cu ceai.

— A plecat și americanul cu Tiffany ?

Ned dădu negativ din cap.

— Nu. El a plecat puțin mai târziu, singur. Ceea ce înseamnă că el și cu fata nu sunt neapărat complici. Probabil că și pe el l-a manipulat.

Concluziile valetului se arătară a fi fondate. Când familia Brodey sosi la cramă pentru dineu, Sam Gallagher, americanul, era cu ei. Fusesse probabil invitat în ultima clipă pentru că Elaine nu fusese prevenită. De cum ajunsese, Calum se apropie de ea cu un zâmbet spășit și o rugă să mai adauge un tacâm.

— Măcar de data asta, știu cine este invitatul, adăugă el. Nu este un intrus.

— Un intrus ? întreabă Elaine, curioasă.

— Da. Se pare că Tiffany Dean nu fusese invitată la petrecerea de ieri.

Tăcu o clipă, apoi o privi cu un aer vinovat.

— Îmi pare rău că te-am învinuit pe tine de acea problemă cu locurile la masă.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Elaine străduindu-se să-și ascundă zâmbetul satisfăcut.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

Fără să mai spună o vorbă, se duse să se alăture familiei. Invitații începeau să sosească în grupuri, directori de întreprinderi, funcționari, oameni de toate categoriile amestecați într-o ambianță amicală.

După ce sosi toată lumea, Elaine îi făcu un semn discret lui Ned. În clipa următoare, o armată de chelneri pătrunse în încăpere pentru a servi invitații cu paharele de Porto alb. Bătrânul Calum ținu un discurs în limba portugheză apoi, încet-încet, toată lumea se îndreptă spre cramă unde urma să fie servită cina.

Elaine se lăsase fermecată de încăperile acestea vaste, cu pereții din piatră, cu plafoanele înalte, în care plutea aroma îmbătătoare a vinului pus la învechit.

Îmbrăcată într-un elegant taior de mătase neagră, ea stătea discretă în capătul sălii supraveghind serviciul chelnerilor. Făcuse o muncă considerabilă pentru a transforma încăperile întunecoase într-un spațiu primitiv ce amintea de bistrourile franțuzești. Fețele de masă în culori vii acopereau mesele luminate de lumânări. Pe fiecare farfurie fusese pus un mic cadou de bun-venit, frumos ambalat în hârtie de mătase.

La sfârșitul dineului, o orchestră folclorică se instalează în capătul sălii, și curând, toată lumea se afla pe ringul improvizat, inclusiv Francesca, dansând să le iasă sufletul. Părul ei lung și blond forma un nimb de lumină în jurul siluetei ei ce se unduia în ritmul muzicii. Elaine o privi o clipă, fascinată de grația și spontaneitatea tinerei femei.

Ceva mai târziu, când ea tocmai mai aprindea niște lumânări, Calum se apropie de ea.

— Îmi acorzi acest dans, Elaine ?

Orchestra începuse să cânte un slow languros care fusese melodia verii trecute. Luată pe neașteptate, Elaine îl privi surprinsă pe Calum. Oare tot mila îl făcuse s-o invite la dans ?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea pe un ton cam brusc. Mai am de făcut o mulțime de treburi.

Vru să se îndepărteze, dar el o prinse de mână.

— N-ai nici măcar cinci minute pentru mine ?

Elaine își simți inima luând-o razna. Degetele calde și puternice ale lui Calum îi strânseseră și mai mult mâna. Gândul de a se afla în brațele lui era atât de ispititor... Totuși, într-un ultim acces de mândrie, ea refuză.

— Nu, te rog. Îmi pare rău, dar am într-adevăr de lucru.

Fără să mai aștepte, își retrase mâna din mâna lui și se îndreptă spre ușă. Ajunsă aici, aruncă o scurtă privire peste umăr și aproape că i se opri răsufierea. Contrar a ceea ce ea crezuse, Calum nu dansa cu o altă. Nu, rămăsese în același loc și continua să o privească nedumerit.

Tulburată, Elaine făcu în așa fel încât să nu se mai întoarcă în crămă înaintea plecării invitaților și a familiei Brodey.

Ziua fusese lungă și ea era frântă de oboseală. Ned și Malcolm plecaseră deja, dar pe ea o aștepta un sofer care urma să o conducă la palat.

Luptându-se cu dorința de a urca direct să se culce, trecu totuși prin birou pentru a citi mesajele pe care le primise în cursul zilei. Organizarea acestei săptămâni de festivități era desigur

rentabilă, dar nici nu putea să negligeze afacerile care o așteptau la Londra.

Găsi mai multe faxuri care-i erau adresate, precum și câteva mesaje pe robotul telefonic, dintre care unul era de la soacra ei care o invita la o cină în familie.

Firește, nu se va duce. Soacra ei știa asta și totuși, continua s-o invite cu regularitate, ca pentru a-i reaminti că avea datorii față de familia defunctului ei soț. Dar anii trecuseră și Elaine nu se lăsase impresionată de această femeie autoritară care o terorizase la începutul mariajului ei. Știa acum că nu „datora” nimic familiei lui Neil. Nici recunoștință nici prietenie... Cu atât mai puțin afecțiune sau tandrețe.

Cu o expresie tristă pe față, tânăra femeie adună faxurile care îi erau destinate și le puse într-un clasor. Tocmai terminase când ușa se deschise. Văzând-o în birou, Calum încremeni în prag.

— Am văzut lumină pe sub ușă și am crezut că a uitat careva s-o stingă, îi explică el pe un ton neutru.

— Am venit să văd dacă am ceva mesaje.

Calum făcu o grimasă spășită și oftă.

— Îmi pare rău, ți-am promis că-ți voi telefona dacă este vreun fax pentru tine... Dar, după-amiaza asta a fost mai degrabă... agitată, și am uitat complet să-ți transmit mesajele.

Elaine ridică din umeri.

— Nu-i nimic grav.

Cu gesturi mecanice, își aranjă dosarele într-un sertar și se pregăti să iasă din încăpere.

— Noapte bună, murmură ea trecând prin fața lui Calum.

— O clipă.

Vocea lui autoritară o opri din mers. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se întoarse spre el.

— Da ? Mai ai să-mi dai ceva instrucțiuni în legătură cu petrecerea de la „quinta“ ?

Calum o învălui într-o privire pătrunzătoare.

— Nu. Voiam doar să-mi cer scuze pentru adi-neauri. Am fost prea insistent invitându-te la dans ?

Elaine coborî privirea, stânjenită.

— Oh, nu... Nicidecum... Doar că eram foarte ocupată.

— Păreai mai degrabă furioasă. De ce, Elaine ? Nu-ți place să dansezi ?

— Ba da, desigur.

Urmă un moment de tăcere, după care Calum murmură pe un ton amărât :

— Îmi pare rău dacă ți-am rănit. N-am vrut să-ți trezesc amintiri dureroase.

Elaine îl privi uluită. La ce făcea el aluzie ? Deodată, văzu limpede. Calum voia să vorbească despre Neil. Dacă ar ști că ei niciodată nu dansaseră împreună ! Pradă unei bruște melancolii, Elaine se îndreptă spre ușă.

— Te rog să mă scuzi, Calum, aș vrea să mă duc să mă culc. Ziua a fost foarte obositoare. Noapte bună.

O licărire trecu prin privirea lui Calum, dar el nu încercă s-o rețină.

— Înțeleg. Du-te și te odihnește. Somn ușor.

Elaine se culcă repede, sperând să alunge din mintea ei cuvintele tulburătoare ale lui Calum. Dar, după ce în zadar se agită mai bine de un sfert de oră în patul său, se resemnă și se lasă pradă amintirilor.

Nu avea decât optsprezece ani când îl întâlnise pe Neil, acum aproape zece ani. Era tânără, naivă, impresionabilă. Neil, care avea atunci treizeci și cinci de ani, reprezenta în ochii ei bărbatul ideal. Era seducător, avea o carieră strălucită de avocat, frecventa cercurile înalte ale societății britanice. Era prințul mult așteptat pentru o tânără abia ieșită din adolescență !

Neil se arătase foarte întreprinzător. Campania lui de seducție fusese scurtă și eficientă. La trei luni după ce se cunoscuseră, deja se căsătoreau. Mult mai târziu, Elaine descoperi adevărata personalitate a soțului ei. Neil era egoist, autoritar, în stare de orice pentru a obține ceea ce-și dorea... Fizicul lui atrăgător îi adusese o mulțime de admiratoare pe care le manevra fără nici un scrupul. Devenise maestru în arta de a minți și toate femeile cădeau pradă farmecului lui irezistibil.

Cu un oftat, Elaine se întoarse pe o parte. Era inutil să lupte. Amintirile erau aici, vii și dure-roase. Îi trebuise mult timp ca să înceapă să bănuiască infidelitățile soțului ei. Cum ei locuiau la țară iar cabinetul de avocatură al lui Neil se afla la Londra, i se păruse perfect normal ca el să rămână din când în când să doarmă la hotel, atunci când programul îi era prea încărcat.

Totuși, chiar atunci când găsisse un post interesant mai aproape de casă, Neil continuase să lipsească de multe ori de acasă, pretextând diverse conferințe sau dineuri de afaceri. Atunci abia Elaine începuse să aibă bănuieli. Și tot atunci rămăsese însărcinată.

Într-o sâmbătă, cum ea se afla singură acasă — Neil îi spusese că avea de rezolvat un dosar urgent la birou —, Elaine se hotărî să-i ducă la curățat niște costume. În timp ce căuta să nu cumva să aibă ceva prin buzunare, găsi într-unul din ele o chitanță de la un hotel, pe numele de „domnul și doamna Beresford“.

Hotelul se afla într-un orașel din apropiere dar ea nu pusese niciodată piciorul acolo. Iar data corespundea cu cea a unui weekend în care sotul ei pretinsese că merge la un seminar de drept la Glasgow.

Cuprinsă de un teribil presentiment, Elaine formase numărul de telefon al hotelului și întrebase dacă domnul și doamna Beresford rezervaseră o cameră pentru după-amiaza aceea. Răspunsul căzu ca tăișul unei săbii : da, ei se aflau acolo. Dar ceruseră în mod expres să nu fie deranjați. Vocea recepționerei era cât se poate de ironică. Dorea doamna să le transmită vreun mesaj ?

Incapabilă să scoată nici un sunet, Elaine închisese telefonul. Rămăsese încrămențită multă vreme, ca de piatră. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Se simțea golită de orice emoție. Nu era geloasă, cu atât mai puțin furioasă. Dar, încetul cu încetul, o cuprinsese un teribil sentiment de vinovăție. Neil n-ar fi simțit nevoia s-o înșele dacă ea ar fi reușit să-l satisfacă fizic...

Încă de la început, acest aspect al relației lor fusese un eșec. Neil fusese primul ei iubit. El însă nu se preocupase niciodată să afle dacă ea simțea plăcerea atunci când făceau dragoste. Îmbrățișările lor fuseseră întotdeauna scurte, lipsite de tandrețe, uneori chiar brutale. Cu timpul, Elaine începuse să se teamă de ele. De fiecare dată când Neil o lua în brațe, ea se crispa și închidea ochii ca să nu înceapă să plângă.

Furios, soțul ei o acuzase că este frigidă, incapabilă să dăruiască plăcere unui bărbat. Și Elaine îl crezuse. Neavând nici o experiență anterioară, nu știa că asta nu era vina ei, că Neil era la fel de vinovat ca și ea pentru eșecul raporturilor lor fizice. Chiar mai mult, poate.

Încă șocată de teribila ei descoperire, Elaine luase mașina și se trezise mergând pe drumuri înguste de țară, întunecoase și întortocheate. Ochii îi erau încă înțepoșați de lacrimi, trupul îi era zguduit de un tremur violent.

Deodată, un iepure traversase drumul și ea vi-rase brusc ca să-l evite. Mașina ajunsese în șanț. Ea nu fusese rănită, dar o durere cumplită îi cuprinsese abdomenul...

De bine, de rău, reuși să iasă din mașină și așteptă să apară cineva să o ia de acolo. În zadar. Șoseaua rămânea pustie. Începuse să plouă. Tremurând de frig, încovoiată de durere, mersese destul de mult până găsisse o cabină telefonică. Ajunsă aici, își adună ultimele puteri și chemă o ambulanță. Era pe cale să-și piardă copilul.

Nu-i povestise niciodată lui Neil ce se întâmplase cu adevărat. Și el nu încercase niciodată să

verifice versiunea poveștii ei. Când se întorsese de la „întâlnirea de lucru“ ea era deja la spital. Mașina fusese remorcată la garaj, cu o aripă ușor șifonată, Elaine nu-l minți decât pe jumătate : îi spusese că accidentul se produsese în cursul dimineții, când se dusesese să facă niște cumpărături în oraș. Neil făcuse o criză de furie cumplită : o făcuse iresponsabilă, o umilise în fața prietenilor lor și a părinților lui, spunând în stânga și-n dreapta că ea „preferase să evite un blestemat de iepure în loc să se gândească la copilul lor“.

Moartă de rușine, măcinată de sentimentul de vinovăție — în fond, nu avea el dreptate ? — Elaine hotărâse să închidă ochii în fața infidelității soțului ei. Viața își reluase cursul normal. În ciuda eforturilor ei de a restabili o oarecare complicitate între ei, Elaine a trebuit să recunoască ceea ce era evident : mariajul lor era un eșec. Neil lipsea de acasă din ce în ce mai des. Încetul cu încetul, se îndepărtase, încetase chiar să mai facă dragoste cu ea. Deveniseră amândoi niște străini.

Cu toate acestea, Elaine nu avusese timp să se gândească la un divorț ; Neil pieri într-un accident de avion, pe când încerca să facă niște acrobații aeriene, la comanda micului jet pe care și-l oferise cu câteva săptămâni mai devreme.

Puternic șocată, Elaine lăsa să treacă două luni înainte de a începe să pună ordine în hârtiile defunctului ei soț. Ceea ce descoperi atunci o lăsa fără grai : agendele lui Neil erau pline de nume de femei, de ore de întâlniri, de hoteluri, de comentarii odioase despre „performanțele“ fiecăreia dintre metresele lui.

Zdrobită, Elaine răsfoise atunci și agendele de pe vremea când ei încă nu se cunoșteau. Erau aceleași nenumărate nume de femei. Judecând după cele câteva cuvinte mângălite în josul unei pagini, mama lui Neil îi reproșase că face colecție de cuceriri feminine. Mama lui știa deci cu siguranță că fiul ei era un fustangiu. Și totuși, niciodată nu încercase s-o pună în gardă pe nora sa...

În inima Elainei, suferința lăsă locul unei uri înăbușite. Hotărâse să vândă imediat casa, își cumpărase un apartament la Londra și își crease propria întreprindere cu banii ce-i mai rămăseseră din vânzarea casei.

În mai multe rânduri, mama lui Neil îi dăduse de înțeles că dinamismul ei nu era demn de o văduvă. Se așteptase, fără îndoială, ca Elaine să-și plângă defunctul soț tot restul zilelor ei...

De atunci, tânăra femeie refuzase sistematic invitațiile doamnei Beresford. Cu timpul, indiferența și disprețul înlocuiseră furia Elainei...

A doua zi dimineața când deschise ochii, Elaine se simți la fel de epuizată ca în ajun. Cu prețul unui efort supraomnesc, se sculă din pat, făcu un duș și se îmbracă în niște pantaloni și un tricou de mătase crem. Își adună apoi într-un sac de voiaj câteva lucruri de care urma să aibă nevoie în următoarele două nopți pe care le va petrece la quînta. Își luă micul dejun în birou, profitând de acest scurt răgaz pentru a-și face ordine prin hârtii. Ned și Malcolm sosiră și ei ceva mai târ-

ziu și ea le comunică ultimele instrucțiuni pentru recepția de a doua zi.

După ce terminară, își coborî sacul de voiaj în hol și porni în căutarea Francescăi. Aceasta se afla în salon, în compania prietenului ei, contele Michel de la Fontaine. Elaine vru să se întoarcă dar Francesca îi făcu semn să intre.

— Ah, Elaine, mă bucur că ai reușit să fii gata atât de repede ! exclamă ea pe un ton vesel. Vom putea pleca imediat.

— Unde vă duceți ? întrebă Michel.

— La **quinta**, să pregătim recepția de mâine.

El le propuse să le însoțească, dar Francesca refuză pe un ton ferm.

— La revedere, Michel. Ne vedem mai târziu, îi lansă ea luând-o de braț pe Elaine.

Cele două femei se îndreptară spre mașina parcată în fața peronului. Francesca se instalează la volan. După câteva minute, erau deja pe șoseaua spre Porto. Prințesa lăsa să-i scape un oftat adânc.

— Ți s-a întâmplat vreodată să faci ceva și să regreti apoi imediat ?

Elaine răsese ușor.

— De sute de ori. De ce, ce-ai făcut ?

— L-am invitat pe Michel să petreacă aici săptămâna asta, și acum îmi mușc degetele ! De ce naiba am făcut prostia asta ? Fără îndoială, pentru că mă temeam să nu mă simt singură... și pentru că m-a hărțuit de săptămâni întregi ca să-l invit.

Aruncă o scurtă privire spre Elaine înainte de a adăuga :

— Tu pari atât de sigură pe tine... Sunt convinsă că n-ai fi făcut greșeala asta !

— Poate că acum nu, e adevărat, recunosc Elaine. M-am hotărât să nu mai cedez în fața presiunilor anturajului meu. Refuz să fac ceea ce n-am chef să fac, pur și simplu.

Francesca își arcui sprâncenele, surprinsă.

— Cât aș vrea să am forța ta de caracter ! Întotdeauna ai fost așa ?

— Nu chiar, nu... Să zicem că am deschis ochii la moartea soțului meu, răspunse Elaine pe un ton evaziv. Dacă vrei părerea mea, Michel trebuie să fi înțeles că nu ții neapărat ca el să-și prelungească șederea aici, adăugă ea cu o notă de amuzament în glas.

— Mi-ar plăcea să te cred. Dar știi, unii bărbați înțeleg mai greu decât alții aluziile...

Traversară orașul Porto mai mult în tăcere și Francesca o luă pe un drum îngust ce mergea de-a lungul unui râu.

— Îmi pare rău că te plictisesc cu micile mele povești, Elaine. Cred că soțul tău îți lipsește terribil.

Elaine nu răspunse. Francesca îi interpretează tăcerea ca o aprobare. O expresie melancolică se așternu pe fața ei.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, murmură ea. Probabil că ai impresia că nimeni niciodată nu-l va putea înlocui... Mă înșel cumva ?

— Nu, este exact așa, răspunse Elaine pe un ton din care răzbătea ironia.

Francesca avea dreptate : nimeni nu-l va putea înlocui pe Neil, va avea ea grijă să fie așa. Nu avea nevoie de un bărbat alături de ea ca să poată fi fericită. În nici un caz de un bărbat ca Neil !

La acest gând, imaginea lui Calum îi veni în minte. Îi revăzu privirea limpede ațintită asupra ei, avu impresia că îi simte căldura degetelor strângându-i mâna. Un fior îi străbătu coloana vertebrală și-și întoarse brusc capul spre geam. Ceva mai jos de șosea, râul curgea leneș pe albia din vale.

— Ce regiune minunată !

Vederea asupra văii Douro era de o frumusețe excepțională. Colinele unduitoare formau un mozaic de culori uimitoare în care se alăturau verdele crud, galbenul auriu și roșul ca de aramă. Ziduri înalte albe despărteau vastele proprietăți, toate construite în același stil baroc ca și palatul.

— Cu cât înaintăm, cu atât sunt mai rari copacii, îi explică Francesca. Le iau locul viile întinse pe sute de hectare.

Mai merseră o vreme până să zărească primele podgorii. Așa cum îi spusese prietesa, viile se întindeau cât vedeai cu ochii, coborând de pe coline până în vale.

— Este un spectacol uimitor, murmură Elaine, fascinată. Toate viile astea aparțin familiei Brodey?

Francesca scutură din cap râzând.

— Nu. Ferma noastră este ceva mai departe, în apropiere de Pinhao.

Mai merseră câteva minute înainte de a ajunge la o poartă mare din fier forjat. Pe o placă se afla inscripția : „Quinta dos Colinas“.

— Ferma dintre dealuri, zise Francesca pe un ton visător.

Abia opriseră în fața grilajului, că un om se și repezi să le deschidă. Acesta strigă ceva adresân-

du-i-se Francescăi, care-i răspunse cu un zâmbet radios.

Casa de la fermă era foarte frumoasă, într-un stil mai sobru decât cel al palatului. Nu avea decât un etaj, iar balconul care înconjura clădirea albă oferea o vedere superbă asupra văii. În jurul casei se întindea o grădină plină de copaci și de arbuști înfloriți. Elaine nu avu însă timp să zăbovească cu admiratul locurilor. Fu condusă la camera ei, își desfăcu repede bagajele și se cufundă imediat în preparativele recepției.

Spre marea ei surpriză, Francesca se offeri să o ajute și se dovedi a fi o asistentă eficace și plină de inițiativă, astfel că ziua trecu repede.

A doua zi dimineata, Francesca nu-și ascunse nemulțumirea când îl văzu pe Michel sosind împreună cu cei trei veri ai ei.

La vederea lui Calum, mai seducător ca oricând în blugii lui decolorați și tricoul alb, Elaine își simți pulsul accelerându-i-se. Reuși totuși să-l salute cu un aer degajat și-și continuă treaba în timp ce Francesca își invită verii să descarce mesele și scaunele pe care tocmai le adusese un camion.

Buna dispoziție și dinamismul celor din familia Brodey erau molipsitoare. Curând, toate mobilele erau la locul lor. Fu instalată și arena improvizată precum și mica scenă pe care urma să se desfășoare spectacolul cu orchestră și dansatori de fado.

După un prânz rapid luat la umbra smochinilor, cei mai mulți dintre muncitori plecară acasă să se schimbe în timp ce o mână de oameni mai rămaseră să pregătească grătarul. Elaine profită de acest moment de răgaz și se retrase în camera ei.

Făcu un duș, își puse o rochie scurtă de in care, știa ea, îi sublinia avantajos curbele siluetei ei suple și se machie ușor. De cum fu gata, ieși din cameră... și intră direct în coliziune cu Calum, care tocmai își scotea din mers tricoul neuitându-se pe unde calcă.

— Oh, scuză-mă !

Instinctiv, Elaine își puse palmele pe torsul lui gol pentru a amortiza șocul. Și dintr-o dată, la atingerea pielii lui fine și calde, un val neașteptat și nestăpânit de dorință o inundă. Umerii lui Calum erau largi și puternici, brațele lui păreau ca de oțel...

— Elaine ! Îmi pare rău, exclamă el. Sper că nu te-am lovit !

Cu buzele întredeschise, cu pupilele dilatate, Elaine îl fixa buimăcită. Timp de câteva secunde nu fu în stare să scoată un sunet. Întregul ei trup vibra de dorință, ca și cum acum renăștea la viață, după o lungă perioadă de hibernare.

— Nu, articulă ea în sfârșit. Eu sunt de vină ! Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Scuză-mă.

Fără nici un alt cuvânt, se îndreptă și merse pe culoar cu un pas grăbit. Cu răsuflarea tăiată, se îndreptă spre grădină și găsi o bancă ascunsă sub un tufiș de hibiscus. Aici, în mijlocul florilor și al copacilor ce umpleau grădina într-o dezordine bine calculată, încercă să-și recapete calmul.

De cum închise ochii, imaginea lui Calum îi veni în minte. Avu chiar impresia că simte căldura pielii lui sub degetele ei. Din nou un val de dorință i se răsvândi prin vene. Cum de își putuse stăpâni dorința de a-i mângâia umerii, pieptul puternic, brațele ?

Niciodată nu mai sumțise o asemenea dorință pentru cineva. Senzațiile pe care Calum le trezea în ea, o bucurau și o înspăimântau totodată. Abia îl cunoștea și, totuși, ardea de dorința de a face dragoste cu el. Vocea cinică a lui Neil îi răsună deodată în urechi : „Ești frigidă, biata mea Elaine. Trebuie să recunoști, nu vei fi niciodată în stare să satisfaci un bărbat...”

Cu un oftat amar, se ridică și se întoarce în casă. Bărbații căutau toți același lucru. Ei nu aspiră decât la plăcerea fizică și nu-și fac griji deloc pentru ceea ce simte și partenera lor. De ce Calum ar fi altfel ?

Și totuși, chiar acum când depănă aceste gânduri sumbre, un val de căldură și dorință irezistibilă o cuprinse din nou. Era atât de caldă pielea lui Calum...

CAPITOLUL III

A fost o petrecere memorabilă. Invitații începură să curgă deja imediat după prânz, coborând din camioanele familiale sau încălecând pe motocicletele grele. Cum nu exista un control al invitaților, toți se duseră direct spre băncile care înconjurau arena improvizată.

Aclamații entuziaste ajunseră curând până la bucătărie unde se afla Elaine care îi supraveghea pe cei angajați din afară special pentru această zi. Veniseră mai multe femei să le dea o mână de ajutor, și cu toții munceau într-o hărmălaie veselă sub autoritatea severă a lui Malcolm care încerca de bine-de rău să se facă înțeles.

Francesca veni să i se alăture Elainei. Arăta strălucitor, în fusta-sarong lungă din mătase multicoloră și bluza largă țărănească, dar din mătase de culoarea fildesului.

— Vino, Elaine, curând va începe spectacolul, zise ea trăgând-o de braț.

— Care anume? Corida? Mulțumesc, Francesca, dar prefer să mă lițesc de el.

Printesa îi adresă o privire muștrătoare.

— Cum poți să spui asta când n-ai văzut nicio-

dată așa ceva? Te asigur că nu va avea loc nici o vărsare de sânge. Hai, lasă-te ispitită...

Elaine plecă cu ea fără tragere de inimă. Una lângă alta, cele două tinere femei formau un contrast pe cât de frapant, pe atât de armonios. Francesca era mai înaltă decât Elaine și diferența de înălțime dintre ele era și mai accentuată de sandalele cu toc înalt pe care aceasta le purta. Părul ei blond plutea liber pe spate în timp ce cel arămiu al Elainei era legat cu o panglică lată. Tinuta Francescăi era bogată în culori strălucitoare; purta o cantitate impresionantă de bijuterii de aur care captau lumina. Spre deosebire de ea, rochia scurtă de in de culoare verde a Elainei părea de o remarcabilă sobrietate.

Amândouă erau foarte frumoase, fiecare în felul ei. Trăsăturile lor erau fine, nobile chiar, nasul drept ușor cărn, pomeții înalți, buzele cărnoase. Tenul Francescăi era discret bronzat și un machiaj subtil îi puneă în valoare strălucirea ochilor mari, cenușii.

Farmecul Elainei era mai puțin evident. Cu pielea ei diafană, cu ochii de un verde-smarald sub genele dese ușor întoarse, cu buzele bine conturate, poseda o grație subtilă care atrăgea destule priviri masculine.

Se opriră amândouă la câțiva metri de arenă. Bătrânul Calum era așezat sub un fel de cort împreună cu alte persoane de vârsta lui, în timp ce ceilalți spectatori se așezaseră pe băncile scăldate în soare. În mijlocul arenei, taurul scurma furios pământul, cu privirea atintită asupra oamenilor împodobiți în costume sclipitoare și care mișcau în fața lui cape stacojii.

Deodată, animalul se repezi spre unul din toreadori, cu capul în jos, cu coarnele îndreptate spre adversarul lui.

Cu un ușor țipăt de spaimă, Elaine își duse mâna la gură. Cu o mișcare iute și plină de grație, omul eschivă atacul, invârtind „muleta” în jurul lui.

Elaine își coborî mâna și continuă să privească, fascinată aproape fără să vrea de frumusețea spectacolului. Francesca avusese dreptate: acest gen de corida semăna mai degrabă cu un dans decât cu o luptă.

Spectatorii din jurul arenei aplaudau, fluierau, îl incurajau pe toreador. Când taurul dădu semne de oboseală, primul toreador se îndreptă spre bătrânul Calum și-i prezentă mantia într-un gest solemn.

Elaine crezu că i-o va face cadou, dar Francesca îi explică gestul acesta ca fiind o invitație adresată bătrânului de a intra în luptă. Cu o expresie inciudată, bătrânul domn Brodey refuză invitația. Se auziră câteva aplauze apoi, spre marea surpriză a Elainei, patriarhul familiei arătă spre Calum.

Acesta se ridică imediat, apucă mantia pe care i-o întinse toreadorul și se îndreptă spre mijlocul arenei în aplauzele mulțimii. Ajuns la câțiva metri de taur, scutură capa cu un gest expert. Elaine privea scena, pradă unui sentiment de nervozitate amestecat cu teamă.

Cu capul sus, Calum înfrunta animalul cu privirea. Soarele se juca printre șuvițele lui b'onde făcându-le să strălucească. Era îmbrăcat în pantaloni de pânză bej și o cămașă albă care-i sco-

tea în evidență bronzul. Elaine își ținu răsuflarea. Doamne, cât era de frumos !

Deodată, taurul se repezi spre el și ea își strânse pumnii îngrozită. Calum evită cu măiestrie atacul. Se întoarse din nou cu fața spre el în timp ce o salvă de aplauze izbucni în mulțime.

Măștenitorul Casei Brodey rămase în arenă mai bine de zece minute. De mai multe ori, Elaine vru să plece, dar rămase totuși pe loc, ca încremenită, incapabilă să-și desprindă privirea de la spectacolul extraordinar pe care îl oferea baletul primitiv al omului și animalului.

În cele din urmă, Calum îi înapoie capa toreadorului și făcu semn cu mâna spre mulțimea de spectatori, care izbucniră în exclamații de încântare.

Toreadorii invitară apoi publicul să participe la coridă. Doi tineri coborâră în arenă sub privirea vigilentă a profesioniștilor. Elaine profită de acest moment ca să se întoarcă la bucătărie.

Mâncărurile erau gata. Tânăra femeie își ajută angajații să le transporte pe mesele mari instalate pe sub smochini. Când în sfârșit se termină și corida, toate mesele erau așezate. Salatele asortate se alăturau platourilor cu pește și orez. Cărafe cu apă, sucuri de fructe și butoaie cu vin erau puse la dispoziția oricui.

Elaine supraveghea discret desfășurarea mesei. Un acordeonist circula printre mese, abia reușind să acopere zgomotul conversațiilor. Farfuriile se goleau văzând cu ochii, și ea trebui să-i spună lui Malcolm să mai pregătească niște salate înainte de a aduce desertul. Când în sfârșit toată lumea se sătură, deja se inserase. Se aprinseră

lampioanele. Becuri multicolore străluceau prin copaci în timp ce pe mese se aprinseră sfeșnice mari cu lumânări.

Spectacolul continua. Pe mica estradă își arătară talentele un jongleur, un înghițitor de săbii, un chitarist. Veni apoi rândul cântărețelor de fado, acompaniate de o trupă de dansatori.

Mulțumită să constate că masa decursese cât se poate de bine, Elaine se întoarse în bucătărie. În încăperea vastă domnea o dezordine de nedescris. Oftă resemnată și tocmai se pregătea să le ceară oamenilor să se apuce să facă ordine, când Calum își făcu apariția. Spuse câteva cuvinte în portugheză chelnerilor și fetelor din bucătărie. Fetele lor se luminară de zâmbete bucuroase și micul grup se îndreptă imediat spre ieșirea din bucătărie. Elaine se încruntă :

— Ce le-ai spus ?

— I-am invitat să facă o pauză. Spectacolul este minunat și ar fi păcat să nu-l vadă și ei. Ar trebui să mergi și tu să-l vezi, adăugă el privind-o cu atenție. Presupun că n-ai avut timp nici să mănânci... Mă înșel cumva ?

Elaine dădu din cap. Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, Calum luă o farfurie, o umplu cu salată și i-o întinse. Apoi îi puse un pahar cu vin.

— Hai, vino, vei mânca în timp ce-i privești pe dansatori.

Elaine îl urmă în tăcere. El găsi un loc lângă mica scenă și o invită să se așeze. Se aștepta ca el să o lase singură, dar în loc de asta, se așeză și el lângă ea și începu să-i explice originea fie-

căruia dintre dansurile care se succedau. În ciuda protestelor ei, el îi mai umplu de două ori paharul. Elaine mănca cu poftă ; cu toate că tulburătorul Calum se afla atât de aproape de ea, Elaine reuși totuși să se relaxeze.

Încetul cu încetul, invitații se apropiară de scenă ; se formară perechi care începură să danseze. alții dansau singuri. Amintindu-și petrecerea de la cramă când refuzase să danseze cu Calum, Elaine se ridică, aruncă o privire în jurul ei și spuse :

— Mulțumesc pentru cină. Trebuie să plec, am impresia că echipa mea s-a evaporat...

Un zâmbet pluti pe buzele lui Calum.

— Nu-ți face griji. Mai lasă-le o clipă de răgaz și mă oblig eu să ți-o gălesc după aceea.

— Mulțumesc.

Era pe punctul de a se îndepărta când vocea lui Calum îi tăie elanul.

— Chiar trebuie să pleci imediat ?

— Mai am o mulțime de treabă la bucătărie... Calum ridică din umeri.

— Nu poate să mai aștepte puțin ?

Elaine ezită o clipă apoi se așază din nou. Cu o neașteptată blândete, Calum întinse mâna spre ea și-i atinse o șuviță care-i scăpase din coc.

— Se spune că roșcatele au un temperament focos. Așa este ?

Elaine se crisoă.

— Nu știu. Eu nu cunosc o altă roșcată. Dar tu ? nu se putu ea abține să nu-l întrebe.

— Nici eu. Dar am impresia că, în ceea ce te privește, așa ar fi dacă n-ai face eforturi să-ți domini temperamentul.

— Adevărat ? Ce te face să crezi asta ?

Elaine vorbea pe un ton lejer, deși inima îi bătea să-i spargă pieptul. Un zâmbet fermecător apărură pe buzele lui Calum. Foarte încet, își lăsă degetul să alunece de-a lungul obrazului ei.

— Ochii tăi te trădează. Poate că ești în stare să-ți controlezi expresia feței, glasul, dar nu reușești să stingi focul ce arde în ochii tăi. Niște ochi verzi minunați care scânteiază ca niște pietre prețioase atunci când ești furioasă.

Elaine își ținu răsufierea. Calum o privea acum cu o intensitate tulburătoare. De parcă ar fi dorit să o sărute... Stânjenită, ea se ridică repede.

— Scuză-mă, cred că sunt căutată.

În picioare, în ușa bucătăriei, Ned Talbot privea într-adevăr în jurul lui. Elaine se îndreptă spre el cu un pas grăbit, de parcă tocmai scăpase dintr-un mare pericol. Intră în bucătărie, cu Ned după ea.

— Va trebui să începem să facem ordine, zise ea punându-și un șorț.

Ned dădu din cap.

— Menajera vorbește englezește. O să-i cer să adune trupa ! propuse el pe un ton vesel.

Elaine nu așteptă ca el să se întoarcă pentru a se apuca de treabă. În picioare lângă chiuvetă, începu să spele vasele. Încet-încet, apărură și angajații, toți cu brațele pline de vase murdare.

Dar dintr-o dată, afară se auzi o extraordinară explozie, și în câteva clipe, bucătăria se goli ca prin minune. Elaine făcu ochii mari.

— Ce se întâmplă ?

— Probabil au început focurile de artificii, zise Ned.

Îi aruncă pe furiș o privire rușinată înainte de a adăuga aproape în șoaptă :

— Întotdeauna am fost fascinat de focurile de artificii.

Elaine nu se putu abține să nu zâmbească. Își șterse mâinile, își scoase șorțul și se întoarse spre Ned.

-- Și eu. Hai să mergem.

Artificiile erau trase din vârful unei coline din apropiere. Jerbele multicolore aprindeau cerul albastru al nopții, asemănătoare unor dăre de lumină pe un fond de catifea.

Invitații admirară spectacolul, punctând exploziile succesive cu exclamații de încântare. Fără să-și dea seama, Elaine îl căută cu privirea pe Calum. Se afla la câțiva metri de ea, alături de verișoara lui. Ca și cum ar fi simțit că este observat, își întoarse brusc capul și privirile l se întâlniră.

Elaine lăsă ochii în jos, jenată. Ce-o să-și imagineze el dacă ea va continua să se comporte astfel ? Agasată de propria ei slăbiciune, se strădui să aștepte cu răbdare sfârșitul focurilor de artificii, apoi se întoarse la bucătărie unde lucră făcând încetare mai bine de o oră, ajutată de angajați care făceau cu rândul treaba pentru a mai putea profita de spectacol.

Era aproape ora trei dimineța când apărură Calum.

— Elaine ! Încă mai lucrezi ? Sunt sigur că toate astea ar putea aștepta până mâine, nu ?

Ocupată să aranjeze paharele în cutii mari de carton, Elaine îi aruncă o privire scurtă înainte de a-și continua treaba.

— Dacă vrei să știi părerea mea, mâine nimeni nu va fi în stare să facă ceva... Sau mai degrabă, astăzi!

— Și ce dacă? În cazul ăsta, ne vom ocupa de toate după-amiază. Hai, Elaine, lasă treaba, te rog.

Din doi pași, fu lângă ea și o apucă ușor de braț. Elaine se îndreaptă.

— Foarte bine.

Se uită la ceas și făcu ochii mari de mirare.

— Nu credeam că este atât de târziu! A fost o petrecere reușită, nu-i așa? Oricum, toți păreau că se distrează de minune.

— O mare parte dintre ei încă se mai distrează. Vino să vezi, zise Calum zâmbind.

Elaine ieși împreună cu el în curte și fu surprinsă să vadă mai multe persoane așezate la mese în fața ceștilor de cafea, cântând de zor melodiile pe care le cânta acordeonistul.

— Vezi, petrecerea nu s-a terminat încă, zise Calum. Cum ți s-au părut focurile de artificii?

— Minunate. Trebuie să remarc că și cadrul este de-a dreptul idilic. Îmi place mult locul ăsta. Ca să fiu sinceră, cred că prefer această casă decât palatul.

Calum ridică sprâncenele, surprins.

— Adevărat? De ce?

Elaine ezită.

— Este greu de explicat. Totul pare aici mult mai calm, mai în armonie cu natura înconjurătoare.

Lăsa să-i scape un râs ușor.

— Astăzi a fost altfel. Prea multă lume ca să poți savura liniștea ce învăluie proprietatea. Dar am avut această impresie ieri, când am ajuns aici. Calum dădu încet din cap.

— Așa este, e locul ideal unde poți să te mai relaxezi un pic. Eu încerc să vin cât mai des cu puțință, atât de des cât îmi permite munca mea, în orice caz.

— Îmi imaginez că munca ta te acaparează total.

— Fără îndoială, mai mult decât a ta. Ți-ai acorzi vreodată timp să pleci în vacanță?

Un zâmbet pluti pe buzele Elainei.

— Prea rar... Totuși, mi-am promis că îmi acord o săptămână de răgaz după ce se termină sărbătorirea bicentenarului întreprinderii voastre. Trebuie să profit acum pentru că în curând va începe sezonul nunților și al chermizelor. Cu puțin noroc, n-o să am timp nici să râsuflu înainte de septembrie.

— Și unde ai de gând să te duci?

— Ca să fiu sinceră, încă nu m-am gândit. Poate că, pur și simplu, voi sta acasă.

— Dacă ai să faci asta, îți vei petrece zilele la birou, zise Calum râzând. Cuncse povestea...

În clipa aceea, un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare se apropie de el, evident dornic să-i vorbească. Calum îi adresa Elainei un zâmbet incurcat.

— Scuză-mă, încă mai sunt niște amănunte de aranjat, șopti el aplecându-se spre ea. Ar trebui să te duci să te culci dacă vrei să fii mâine în formă. Noapte bună, Elaine.

— Noapte bună, îi răspunse tânăra femeie schițând un zâmbet.

Dezamăgită oarecum, dar și fericită că seara se încheia astfel, Elaine se duse în camera ei. Prezența lui Calum, o tulburase prea mult pentru ca ea să o constate doar, fără să-și pună și întrebări. Simțea că el ar fi fost cu siguranță în stare să-i străpungă carapacea pe care ea și-o construise în acești ultimi ani. Și această senzație de vulnerabilitate nu-i plăcea deloc.

Se dezbracă și se culcă imediat, epuizată. De data aceasta, căzu într-un somn adânc, fără vise.

O trezi cântatul unui cocoș, doar după cinci ore. Deschise ochii, aruncă o privire spre ceasul desteptător și se întoarse, somnoroasă, pe partea cealaltă. Acum însă, că se trezise, nu va mai putea să adoarmă, știa asta. Își înăbuși un căscat și se îndreptă, aproape adormită, spre baie.

Un duș bun însă reuși s-o trezească de tot, după care își puse blugii și un tricou, își ridică părul în coadă de cal, și coborî la bucătărie.

Casa părea pustie. O dezordine de nedescris domnea încă în oficiu. Fără să mai dea atenție acestui lucru, Elaine își puse un pahar cu suc de fructe și ieși pe terasa ce surplomba valea.

Soarele începea să urce pe cerul de o limpezime de cristal, risipind în drumul lui vâlul de ceață ce acoperea râul. În grădină florile multicolore se îmbinau cu verdele crud al frunzelor. Cu paharul de suc în mână, Elaine se sprijini de

balustradă, oferindu-și fața mângâierii blânde a brizei matinale.

Rămase mult timp așa, nemișcată, fascinată de frumusețea peisajului și de calmul pe care-l degaja. Dar, după o vreme, simți în ceafă parcă o furnicătură care o avertiza că nu era singură. Tresări, se întoarse și-l descoperi pe Calum. Un zâmbet cald îi lumina fața.

— Să nu-mi spui iar că trebuie să te apuci de treabă ! Încă n-ai avut ocazia să vizitezi ferma, nu-i așa ? Mi-ar plăcea să te conduc s-o vezi.

Elaine nu ezită decât o fracțiune de secundă înainte de a accepta invitația. Merseră până la clădirile lungi și albe de la baza unei coline, la capătul aleii ce ducea spre fermă. Calum împinse o ușă grea de lemn și se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă. Înăuntru era răcoare, razele de soare formau o cărare luminoasă în fața lor. Mirosul era același ca și cel ce învăluia pivnițele din Porto ; butoaie imense ocupau încăperile cu fundate în semiobscuritate.

Calum îi explică procesul de fabricare a vinului. O făcea cu o pasiune care dovedea dragostea lui pentru această meserie. Curând, Elaine se trezi că pune întrebări precise asupra diferitelor etape ale procesului.

— Probabil că trebuie să lucrezi fără încetare pentru a menține reputația întreprinderii, murmură ea pe un ton visător.

— Muncesc mult, într-adevăr.

Se aplecă spre ea, cu un zâmbet enigmatic pe buze.

— Dar nu mai mult decât tine, sunt sigur.

— Recunosc că în acești ultimi trei ani, m-am

consacrat în întregime dezvoltării agenției mele.

Calum făcu ochii mici.

— În detrimentul vieții tale private ?

Elaine se strădui să-i susțină privirea.

— La drept vorbind, nu am timp deloc să mă mai gândesc la altceva.

— Așadar, tu faci parte dintre acei oameni care trăiesc pentru a munci, și nu invers. Ce păcat..

— Știi la fel de bine ca și mine că atunci când te hotărăști să-ți creezi propria afacere, trebuie să nu precupețești nimic, îi replică Elaine iritată.

Calum continuă să zâmbească.

— Bineînțeles, ai dreptate. În ceea ce mă privește însă, mă mândresc cu faptul că îmi iau în mod regulat vacanțe. Mă descurc în așa fel încât las delegație altcuiva pentru a rezolva treburile și plec.

Elaine ridică din umeri.

— Îți este ușor ; îi ai pe verii tăi aici care te pot înlocui. Eu în schimb, nu am pe cine să mă bazez

— Asta spui tu !.. Ar trebui să înveți să delegi pe altcineva din când în când, Elaine. Oamenii care se gândesc doar la muncă, devin curând olictisitori. Nu au pe buze decât un subiect de conversatie — meseria lor — și nu reușesc să se intereseze de nimic altceva.

Elaine își ridică provocator bărbia, gata să se apere, dar Calum i-o luă înainte punându-i o mână pe brat.

— N-ai vrea să ti se întâmple, așa ceva, Elaine. Promite-mi că-ți vei lua câteva zile de vacanță

săptămăna viitoare. Nu te întoarce în Anglia. Încearcă să te relaxezi.

Elaine dădu neîncrezătoare din cap.

— Nu cred că...

— Ssst... Cunosc un loc perfect pentru astfel de paranteze, îi tăie vorba Calum, strângând-o mai tare de braț.

— Ah, da ?

— Da. Ce-ai zice să-ți petreci câteva zile aici ? Ochii Elainei se rotunjiră de uimire.

— Aici ?

— Mmmm... De ce nu ? Mi-ai mărturisit aseară că locul ți se pare foarte odihnitor. Ar fi ocazia visată de a-ți încărca bateriile.

— Drăguț din partea ta că îmi propui asta, dar mă tem că nu se poate.

Calum o privi cu intensitate.

— Asta este un refuz politicos, sau chiar nu ai chef să rămâi aici ?

Elaine căzu pe gânduri. Oferta lui Calum era ispititoare, desigur, dar care era motivul care-l determinase să i-o facă ? Se simțea oare obligat ? Voia cu adevărat să-i facă o plăcere ? La acest gând, inima Elainei începu să bată cu putere, și răspunse cu o voce nesigură :

— Drept să-ți spun, nu știu. M-ai luat cam pe neașteptate. Aș putea să mă mai gândesc înainte să-ți dau un răspuns ?

— Bineînțeles. Sper sincer că vei accepta. „Quinta” va fi la dispoziția ta atâta vreme cât vei dori.

Elaine îi mulțumi din nou, intrigată și mișcată în același timp de această propunere. Mai vorbira apoi încă o vreme de una, de alta, înainte de

a se întoarce acasă unde îl găsiră pe bătrânul Calum pe terasă, așezat în fața unui mic dejun copios.

Nepotul lui i se alătură, în timp ce Elaine se eclipsă spre bucătărie ca să-și continue treaba pe care o întrerupsese în ajun. Era atâta de lucru încât, cu tot ajutorul pe care i-l dădură și ceilalți angajați, abia spre seară fu pus totul în ordine.

Abia atunci putu și Elaine să se întoarcă la palat împreună cu Ned și Malcolm, cu o mașină pe care familia Brodey le-o pusese la dispoziție. Toată familia se întorsese deja la Porto, unde trebuia să aibă loc dineul dat de colaboratorii apropiați în onoarea bătrânului Calum.

Ziua următoare era prevăzută o recepție rezervată fermierilor din regiune. Nu era vorba decât de un dineu care cerea un minimum de organizare, și Elaine se putu culca devreme, conștientă că a doua zi avea nevoie de toată energia ei. Era într-adevăr ziua marelui bal care trebuia să marcheze punctul culminant al festivităților. Pentru această ocazie, fusese rezervată sala de bal a celui mai mare hotel din Porto, și Elaine își petrecu după-amiaza coordonând pregătirile.

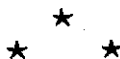
Când totul fu gata, mănca la repezeală ceva în bucătăria hotelului și urcă să se schimbe în camera ce-i fusese rezervată. O privire aruncată în oglindă o liniști. Fusta lungă din satin de mătase negru, o făcea să pară și mai suplă iar micul bolero brodat cu mult rafinament îi sublinia talia fină și rotunjimea pieptului.

La începutul petrecerii, când începură să vină invitații, Elaine avu surpriza să o vadă intrând

pe Tiffany Dean la brațul lui Chris Brodey. Foarte seducătoare în rochia ei de seară ce părea să fi fost cusută direct pe ea, tânără englezoaică părea perfect relaxată. Râdea, dansa, trâncănea tot timpul, ca un copil care tocmai primise cadoul visat.

Curioasă din fire, Elaine nu se putu abține să nu pândească reacția lui Calum și a Francescăi. Cei doi veri nu-și ascuseră nici stupefacția, nici dezaprobarea. Ce se petrecuse oare între Chris și Tiffany ?

Elaine se strădui să-și alunge din minte membrii familiei Brodey și micile lupte interne. Din păcate însă, Calum nu-i dădea nici o clipă de răgaz. Îi ocupa gândurile aproape în permanență și chiar mai mult după ce îi făcuse propunerea să-și petreacă vreo câteva zile la **quinta**. Încă nu ee hotărâse în legătură cu acest subiect. O voce interioară — cea a rațiunii ? — o sfătuia să părăsească palatul imediat ce misiunea ei se va fi terminat. Dacă va continua să-l vadă pe Calum, atracția ei pentru el va spori cu siguranță. Or, lucrul de care ea se temea cel mai mult era că și va pierde controlul asupra sentimentelor ei. Pentru că nu mai avea nici un rost să se ascundă după deget : Calum o tulbura profund și intensitatea dorinței pe care ea o resimțea pentru el o înspăimânta din ce în ce mai mult.

Ziua ce urmă balului se dovedi a fi relativ calmă. Mai avu loc doar o masă de familie, la

sfârșitul căreia toți își luară la revedere. Treaba lor fiind terminată, Ned și Malcolm luară un taxi spre aeroport. Elaine le ură drum bun, apoi se încuie în birou unde o aștepta un munte de hârtii. Facturi de-ale furnizorilor, cereri de devize, onorarii de plătit... Când ridică privirea de pe toate aceste dosare, era aproape ora cinci după-amiază. Cu un oftat de mulțumire, strecură factura adresată Casei Brodey într-un plic, își aranjă restul hârtiilor și se ridică de la birou.

Francesca o invitase la cină a doua zi pentru a-i mulțumi pentru munca pe care o făcuse. Vor fi de față și Chris și Calum. Elaine acceptase invitația dintr-un impuls.

Cuprinsă de o nervozitate inexplicabilă, își petrecu după-amiaza zilei următoare prin magazinele din Porto. Festivitățile bicentenarului se terminaseră, totul se desfășurase de minune : în aer plutea parcă un parfum de vacanță. Străbătu cu un pas lejer străzile comerciale ale orașului și nu rezistă ispitei de a-și cumpăra o nouă toaletă pentru diseară. Alese o rochie scurtă din mulesină de mătase verde-smarald, care îi puneă în valoare ochii și reflexele roșcate ale părului său.

O dată cu venirea serii, se pregăti cu o grijă deosebită, refuzând în mod deliberat să caute motivele nervozității ei. Calum și Francesca o așteptau în salon, la un aperitiv. Cu inima băându-i puternic, împinse ușa și intră în încăpere. Calum tocmai vorbea ceva cu verișoara lui dar, de cum o văzu, se întrerupse și o învălui cu o privire plină de uimire și admirație în același timp.

Își reveni repede și se îndreptă spre ea s-o întâmpine. Cu amabilitatea lui obișnuită, îi servi ceva de băut și, începând discuția, îi spuse că până la urmă Chris nu li se va alătura la cină. După ce-și terminară băuturile, Calum plecă să aducă mașina, iar cele două tinere femei ieșiră liniștite pe treptele peronului să-l aștepte.

— Calum mi-a spus că ți-a propus să petreci câteva zile la **quinta**, zise Francesca.

— Da. A fost drăguț din partea lui.

— Te-ai gândit să rămâi ?

— Nu știu **dacă**-mi voi putea abandona munca timp de o săptămână, zise Elaine pe un ton prudent. Cu toate astea, mărturisesc că ideea mă tentază. Locul este minunat, atât de liniștit !

— Ar trebui să accepți, zise Francesca. S-ar putea de altfel să stau și eu cu tine câteva zile.

Elaine nu mai avu timp să răspundă : mașina trăsese la scară și ele se apropiară de ea. La volan însă nu se afla Calum, ci Sam Gallagher, americanul pe care Tiffany îl palmuisé la petrecere. Intrigată, Elaine se întoarse către Francesca. Aceasta se crispase imperceptibil când îl zărise pe Sam. Se lăsă o tăcere apăsătoare, la capătul căreia Francesca vorbi în sfârșit. Tonul ei era glacial.

— Nu credeam totuși că vei avea tupeul să mai pui picioarele pe această proprietate după tot ce s-a întâmplat.

Elaine își ținu răsufllarea, aștentându-se la o **explozie de furie**. Spre marea ei uimire însă, Sam se apropie de Francesca cu un pas **nonșalant**, nepăsător față de tensiunea care se abătuse asupra lor.

— Eram sigur că te găsesc aici, prințesă, zise ei pe un ton tărăgănat.

Se măsurară cu privirea unul pe altul. Elaine ar fi dat orice ca să poată să dispară. Să-și rezolve ei singuri problemele fără martori ! Din fericire, în clipa aceea apăru Calum. Veni spre ei și-l salută pe american pe un ton degajat. Când Francesca îi ceru să-i spună lui Sam să plece, el refuză categoric și, luând-o de braț pe Elaine, o conduse spre mașină.

După ce o ajută să urce, el se instalează la volan și demară. Un zâmbet amuzat îi apăru pe buze.

— Ia privește în oglinda retrozivoare.

Elaine îl ascultă, intrigată.

— Oh, Dumnezeu !

Sam o ridicase pe Francesca pe umăr și se îndrepta spre grădină cu un pas hotărât. Cu capul în jos, tânăra femeie încerca cu disperare să se elibereze, dând din picioare.

— N-ar trebui să ne întoarcem ? îndrăzni Elaine. La urma urmei, nici nu știu ce i-ar putea face.

Veselia lui Calum deveni și mai evidentă.

— Sper că... o să-i ofere ceea ce ea are nevoie cel mai mult în acest moment.

Elaine îl fixă cu un aer perplex.

— Și, după părerea ta, de ce are ea nevoie acum ?

— Să se îndrăgostească la nebunie, desigur, răspunse el fără să șovăie.

— Dar... credeam că am înțeles că nu-l prea apreciază pe Sam.

— Ea este cea care încearcă să se convingă de acest lucru. După părerea mea, Sam este bărbatul potrivit pentru ea. El va ști să o iubească și să-i ofere multe lucruri fără a ceda însă în fața capriciilor ei.

— Cum poți fi atât de sigur ?

Calum îi aruncă o privire plină de gravitate. Mâna lui atinse ușor genunchiul Elainei care tresări, electrizată de această atingere fugară.

— Există lucruri pe care le simți în adâncul sufletului tău, murmură el pe un ton plin de subînțelesuri.

Elaine își întoarse capul spre geam. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Ajunseseră în fața unui restaurant luminat puternic, și Calum opri motorul. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea spuse cu o voce pe care și-o dorea calmă :

— De fapt, știi, am aranjat în așa-fel încât să pot să-mi iau liber câteva zile. Dacă invitația ta mai este de actualitate, aș fi încântată să stau câteva zile la **quinta...**

CAPITOLUL IV

Restaurantul era plin de lume, dar de cum intrară, șeful de sală se apropie de ei cu un zâmbet curtenitor pe buze și-i conduse către un separeu unde era deja pregătită o masă pentru trei persoane. Tacâmul Francescăi fu repede dat la o parte. Calum așteptă până se așezară comod, și spuse :

— Sunt încântat că te-ai hotărât în sfârșit să te duci să te odihnești puțin la fermă.

— Francesca mi-a spus că, probabil, va veni și ea cu mine.

Calum se încruntă ușor.

— Ah, da ? Presupun că hotărârea ei va depinde în mare măsură de ceea ce se va întâmpla astă-seară cu Sam. Dacă ea se va răzgândi, tu te vei duce, totuși ?

— Bineînțeles. Singurătatea nu mă sperie, știi... Sunt obișnuită cu ea.

Calum o privi atent.

— De când ți-ai pierdut soțul ?

— De aproape trei ani.

— Așadar, de atunci te-ai hotărât să-ți creezi propria afacere ?

— Da. De fapt, aproape imediat după moartea lui Neil.

— De ce ai ales acest domeniu de activitate?

— Oh, întotdeauna mi-a plăcut să organizez mici petreceri pentru prietenii mei. Aniversări, cîineuri, cocteiluri... Întotdeauna eram rugată să-mi aduc contribuția, îi explică ea zâmbind. Așa că, afacerea propriu-zisă a fost o continuare logică a hobby-ului, meu devenind astfel o activitate rentabilă.

— În orice caz, săptămâna asta ai făcut o treabă formidabilă.

— Mulțumesc, murmură Elaine, sinceră mișcată de acest compliment.

Chelnerul aduse o sticlă de șampanie. Imediat ce acesta dispăru, Calum ridică paharul.

— Pentru succesul întreprinderii tale, Elaine, zise el privind-o cu intensitate. Și, încă o dată, îți mulțumesc. Datorită ție bicentenarul Casei Brodey va rămâne întipărit în memoria tuturor. Totul a decurs de minune. Și bunicul m-a însărcinat să-ți mulțumesc în numele lui. Îți este foarte recunoscător pentru eforturile pe care le-ai depus.

— Sper ca toată această agitație să nu-l fi obosit prea mult.

Calum dădu din cap.

— Nu. Ba dimpotrivă, cred că faptul de a-i fi întâlnit pe toți acești oameni, de a fi stat de vorbă cu ei, de a-și fi revăzut vechi cunoștințe, l-a mai înviorat. Sper să nu mă înșel asupra acestui lucru...

Melancolia ce răzbătea din glasul lui nu-i scăpă Elainei.

— Îl iubiți cu toții enorm, nu-i așa ?

— Da... Iar Lennox și cu mine suntem poate mai apropiați de el decât ceilalți nepoți. Părinții noștri au murit într-un accident de mașină când noi eram foarte mici, bunicul ne-a luat și ne-a crescut. Dar și Francesca și Chris veneau mereu să-și petreacă vacanțele la palat, ceea ce explică puternica noastră apropiere și complicitate.

— Ceea ce explică de asemenea de ce vă ase-mănați atât de mult.

Calum ridică, surprins, o sprânceană.

— Chiar ți se pare că semănăm ?

— Da... Există ceva comun în atitudinea voastră, în modul vostru de a vă purta care vă dezvăluie înrudirea, îi spuse Elaine pe un ton circumspect, ferindu-se cu grijă să nu-i mărturisească faptul că toți aveau un farmec irezistibil.

Calum îi zâmbi ironic.

— Iată o modalitate plină de tact de a-mi spune că suntem cu toții aroganți și prea plini de noi...

— Așa te consideri ? întrebă tânăra femeie, sincer mirată.

— În orice caz, asta mi se reproșează de multe ori.

Ridică mâna pentru a-l chema pe chelner. Stăpânindu-și curiozitatea, Elaine nu mai insisă asupra acestei probleme.

— Ce-ai vrea să mănânci ? întrebă ceva mai fârziu însoțitorul ei în timo ce parcurgeau amândoi meniul. N-aș ști ce să-ți sugerez ; aici totul este excelent.

Spre marea ușurare a Elainei, în timpul mesei nu abordară nici un subiect prea personal. Calum era o companie veselă și interesantă. Ea îl întrebă despre tainele comerțului cu vinuri și el îi răspunse cu dragă inimă la toate întrebările. Vorbiră apoi despre muzică și descoperiră că le plăceau aceleași genuri de opere. Nu împărtășeau același mod de viață, și totuși existau multe puncte comune care îi apropiau, gândi Elaine.

După ce terminară de mâncat, mai zăboviră în fața unei cești de cafea. Se vedea bine că el nu era deloc grăbit să plece.

— Vorbește-mi puțin despre tine, zise el pe neașteptate.

Elaine se crispă instantaneu.

— Povestea mea ar putea să te plictisească profund. Mai degrabă, vorbește-mi despre tine, zise ea pe un ton aparent degajat.

Pe buzele lui Calum pluti un zâmbet.

— Oh, nu, n-ai să te eschivezi atât de ușor !
Îți dau întâietate, Elaine !

Ea ridică privirea spre el. O licărire de interes sclipa în ochii lui limpezi. După o clipă, ea ridică din umeri și spuse dintr-o răsuflare :

— Foarte bine. Mi-am petrecut copilăria în cele mai bune școli particulare din Anglia, la internat. Apoi m-am căsătorit. Soțul mi-a murit într-un accident de avion. M-am hotărât să-mi creez propria întreprindere. Iată, asta-i tot ce am de spus. Te-am prevenit, viața mea nu este deloc interesantă.

În vocea ei se simțea o notă de provocare, și Calum o privi cu curiozitate.

— Cât timp ai fost căsătorită ?

— Aproape șapte ani.

El ridică mirat sprâncenele.

— Trebuie că te-ai căsătorit foarte tânără...

— Da. Abia împlinisem nouăsprezece ani când m-am căsătorit cu Neil.

— Abia ieșeau din adolescență...

Un zâmbet încărcat de amărăciune apăruse pe buzele Elainei, Calum înțelesese bine. Pe vremea aceea, ea era încă o fată inocentă și plină de iluzii. Căsătoria ei cu Neil o obligase să se maturizeze repede. Prea repede, fără îndoială.

— Dar tu, ai fost vreodată căsătorită ? întrebă ea mănâtă de un impuls.

Calum rămase imperturbabil.

— Nu. Încă n-am întâlnit femeia ideală.

— Frumoasa fată blondă demnă să se căsătorească cu moștenitorul ilustrei familii Brodcey ? Iansă Elaine pe un ton amuzat și zeflemitor, totodată.

Calum oftă.

— Așadar, și tu ești la curent cu tradiția asta afurisită ?

— Da. Mi-a vorbit Francesca despre ea.

— Ca să fiu sincer, aș fi preferat ca această tradiție să nu existe și mai ales, ca nimănui să nu se distreze pe seama ei servind-o ca subiect jurnaliștilor, zise Calum pe un ton brusc. În parte, datorită acestei povești, Tiffany a apărut la petrecerea aceea. Voia să-și încerce norocul... Asta m-a infuriat. Mai mult decât orice, detest minciuna și ipocrizia.

Încruntat, mai adăugă :

— Presupun că Francesca ți-a mai spus și că Tiffany și Chris au plecat împreună la New York ?

Elaine înghîți în sec. Așadar, Tiffany Dean renunțase definitiv să-l mai seducă pe Calum ! Ciudat, această descoperire o umplu de o bucurie inexplicabilă.

— Nu, Francesca nu mi-a spus nimic în legătură cu acest subiect. De fapt, în seara balului, i-am văzut pe Tiffany și pe Chris. Păreau foarte fericiți.

— Chris este pe cale să comită o enormă greșală, o întrerupse Calum. Fata asta n-o să-i aducă decât probleme.

Elaine rămase tăcută. De ce reacționase el atât de violent ? Era oare gelos pe vărul său ? Alungă din minte aceste întrebări și preferă să schimbe subiectul.

— Aș putea să mă instalez la fermă chiar de mâine ?

Calum se relaxă imediat.

— Da, desigur. Am să-i spun menajerei să-ți pregătească o cameră. O să fac în așa fel încât să ai și o mașină la dispoziție ca să poți vizita regiunea, în cazul în care Francesca nu va putea veni împreună cu tine.

Imaginea Francescăi aruncată ca un sac pe umărul lui Sam pluti o clipă printre gândurile Elainei, și un zâmbet ușor îi răsări pe buze.

— Crezi într-adevăr că Sam și Francesca s-ar putea înțelege ?

Calum lăsă să-i scape un răs amuzat.

— Ori va fi așa, ori se vor sfâșia reciproc !

Vrei să iei un aperitiv ?

— Nu, mulțumesc.

— Nici măcar un păhărel de Porto Brodey ?

Elaine nu se putu abține să nu râdă.

— Așadar, ție îți place atât de mult încât nu te-ai sătura niciodată să-l bei ?

— Asta nu este o întrebare de pus unui Brodey ! zise Calum, dându-i o palmă ușoară peste mână.

Căldura și bucuria ce se puteau citi în privirea lui o făcură să se înfioare. Dar deja el chemă chelnerul și comandă un coniac. Elaine scoase o exclamație de surpriză.

— Ar trebui să-ți fie rușine, Calum Brodey !
El luă un aer implorator.

— Să nu-i spui nimic bunicului meu, te implor. Nu m-ar ierta niciodată.

Când chelnerul le aduse comanda, el bău o gură de coniac apoi se aplecă spre ea. Privirea lui albastră o căută pe a ei.

— Am petrecut o seară minunată, Elaine. Îți mulțumesc.

Cu o delicatețe nemărginită, el îi luă mâna, și-o duse la buze și o sărută ușor. Tulburată, Elaine nu spuse nimic ; apoi, cum tăcerea amenința să se prelungească prea mult, ea murmură o scuză vagă și se ridică pentru a se duce la toaletă. Inima îi bătea cu putere în piept. Își aranjă puțin machiajul, încercând să se convingă că acest gest al lui, de a-i săruta mâna cu atâta tandrețe, nu însemna de fapt mare lucru. Se purtase doar politicos cu aceea care se ocupase de organizarea festivităților. Nimic altceva !

Elaine își mai dădu cu puțin ruj pe buze, apoi se privi în oglindă. O flacăară necunoscută ei până acum îi scânteia în ochii mari și verzi. Pomeții i se coloraseră ceva mai mult în roz. Avea impresia că întregul ei corp se trezise din nou la viață, după ani lungi de frustrări. Dintr-o dată simțea nevoia să-i asculte mesajele pe care i le trimitea...

Calum o aștepta la intrarea restaurantului. O ajută să-și pună haina și se îndreptară în tăcere spre mașină. Trecuse puțin de miezul nopții când ajunseră la palat. Cuprinsă brusc de un sentiment de solitudine, Elaine se întoarse spre Calum și îl întrebă pe un ton de falsă detașare :

— De ce n-ai veni și tu să petreci o zi la fermă cât timp eu... Francesca și cu mine vom fi acolo ? Ai putea să mă ajuți să cunosc mai bine regiunea...

Calum parecă mașina și aținti asupra ei o privire pătrunzătoare. Elaine își blestema deja îndrăzneala pe care o avusese, când el îi răspunse pe un ton plin de subînțelesuri :

— Este o propunere seducătoare...

Se aplecă puțin în față și privi prin parbriz, apoi continuă :

— Dar mașina lui Sam văd că este încă aici, ceea ce înseamnă că Francesca nu va veni probabil cu tine...

Ieșiră din mașină și el o conduse până la baza scărilor de marmură.

— În orice caz, ferma va fi gata să te întâmpine mâine. Și am să te anunț și dacă Francesca va veni cu tine sau nu.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el o trase spre sine.

— Noapte bună, Elaine.

— Noapte bună. Eu...

Cuvintele ei se pierdură sub buzele lui Calum. Fu un sărut scurt, buzele lui calde și ferme le atinseseră doar pe ale ei, dar pentru Elaine fu o adevărată revelație. O undă de șoc îi străbătu parcă trupul trezindu-i dorința și lăsând-o ușor amețită.

Calum se îndepărta încetîșor de ea. Elaine deschise ochii foarte încet, rămânând nemișcată, ca încremenită. Un zâmbet malițios apărui pe buzele lui Calum.

— Noapte bună, Elaine, repetă el cu o voce ușor răgușită, înainte de a se îndepărta.

A doua zi dimineata, Calum nu apărui. Francesca fu aceea care o sună pe Elaine pe telefonul interior ca să-i spună că va veni și ea la fermă. Cu o carecare dezamăgire în suflet, Elaine coborî. Francesca o aștepta deja în mașină. Ochii îi erau încercănați, fața trasă și obosită, de parcă nu dormise deloc. Cu buzele strânse, expresia ei nu arăta nici bucurie, nici mulțumire, era aceea a unei femei care își căutase îndelung somnul, singură în patul ei cel mare, gândi Elaine.

Abia apucă să se instaleze în mașină, că Francesca și demară ca o vijelie. Văzându-i mutra

posomorâtă, tânăra femeie se abținu de la orice întrebare care-i venea pe buze. Ar fi vrut să afle cum își petrecuseră seara Francesca și Sam, dar nu se simțea totuși atât de apropiată de ea încât să îndrăznească o asemenea întrebare.

De data aceasta, o luă pe alt traseu, pe o șosea mai lată și mai puțin întortocheată decât cea care mergea de-a lungul fluviului. Ajunseră la fermă pe la începutul după-amiezii.

Le întâmpină cu căldură aceeași menajeră, senhora Varosa. După ce le servi o gustare rece, își luă la revedere de la ele, și plecă acasă.

— Aici nu locuiește nimeni ? o întreabă Elaine pe Francesca în timp ce mâncău.

— Nu, dar mama lui Chris stă uneori perioade mai lungi pentru a-și găsi subiecte de inspirație ; este pictoriță. Și bunicul vine destul de des.

— Dar tu ?

Francesca ridică din umeri.

— Oh, trec și eu din când în când.

Mâncă puțin, mulțumindu-se să ronțăie câteva crudități. După un timp, ridică privirea spre Elaine.

— Ascultă, Elaine, îmi pare rău că sunt o companie atât de plicticoasă... Cred că trebuie să mă odihnesc un pic. Te superi pe mine dacă mă duc să dorm puțin ?

— Bineînțeles că nu, du-te. În timpul ăsta, eu mă voi duce să mă plimb pe malul râului.

Frumusețea peisajului o ajută să uite repede sentimentul de solitudine care o cuprinsese când plecase de acasă. Viile se întindeau cât vedeai cu ochii, învelind ca un covor verde ocolinele și va-

lea. Poteca trecea printr-o pajiște plină cu flori de câmp galbene, albe, violete; apoi cobora lin printre măslini și migdali ce răspândeau în jurul lor o mireasmă de fructe coapte. Ajunse în sfârșit la râu și se așeză pe iarbă, ținându-și cu brațele genunchii sub bărbie.

În acest loc, râul era lat și apele lui scânteiau sub razele de soare. Doar clipocitul apei și cântecul păsărelor tulburau liniștea. Cu ochii ațintiți spre celălalt mal, Elaine se gândea la uitatele evenimente ce-i tulburaseră viața simolă și liniștită. Neîncetat, gândurile i se îndreptau spre Calum.

Va veni el oare la fermă, chiar dacă Francesca era aici? Elaine se îndoia de asta. La fel cum se îndoia și că sărutarea lui din ajun ar reprezenta ceva pentru el.

La amintirea acelei mângâieri fugare — și totuși atât de senzuală, se înfioră. Dorința pe care Nei, o ucisese în ea gândindu-se doar la propria-i plăcere, se trezise brusc sub sărutul lui Calum.

Vocea rațiunii îi șoptea să rămână prudentă, dar cu toate acestea, trupul ei o îndemna să și asume riscul pentru prima oară în viață. Un zâmbet timid îi înflori pe buze. Dar Calum, ce gândea oare despre toate astea?

Cele două tinere femei petrecură o seară agreabilă. Își pregătiră împreună cina, schimbă impresii despre ultimele cărți citite și depănă

amintiri din timpul școlii... Avură însă grijă să evite orice subiect prea personal.

Se hotărâră să se culce devreme pentru a putea profita din plin de ziua următoare, o vineri.

Dimineața, Francesca îi propuse Elainei să meargă de-a lungul unui afluent al râului până la Vila Real, orașul în care Calum își făcuse studiile. Elaine primi cu entuziasm această idee, și plecară imediat după micul dejun.

Hoinăriră fără să se grăbească pe străzile scăldate în soare, oprindu-se din când în când în fața vreunui magazin de artizanat, sau a vreunei tarabe cu flori. De comun acord, luară prânzul într-o cafenea micuță unde li se servi o omletă savuroasă și o carafă cu vin alb.

Ziua trecu repede, și se întoarseră la fermă epuizate dar încântate. Ca și în ajun, își pregătiră un prânz ușor dar, de data asta. Francesca propuse să mănânce în salon. Se așezară pe jos, pe covorul persan moale ce acoperea aproape toată încăperea, și își puseră în fața lor tăvile și farfuriile de parcă erau la un picnic. Câteva lumânări aprinse dădeau o lumină liniștitoare. Atmosfera era simplă, caldă, prietenoasă.

— Te întrebi probabil ce s-a întâmplat între mine și Sam ieri, zise brusc Francesca.

Elaine ridică din umeri.

— Nu ești obligată să-mi spui.

— Da, știu că nu sunt.

După un scurt moment de tăcere, Francesca murmură pe un ton neutru :

— S-a întors în Statele Unite.

Elaine se prefăcu indiferentă.

— Ah, da ?

— Mmm... Mi-a propus să plec cu el, dar am refuzat.

Făcu o nouă pauză. Expresia îi era indescifrabilă, dar când vorbi din nou, din glasul ei răzbătea tristețea și enervarea.

— Voia să mă mărit cu el și să trăim la o fermă !

Ochii Elainei se măriră de surprindere.

— La o fermă ?

— Da. Fii sinceră, mă vezi tu pe mine trăind la o fermă pierdută undeva, în Wyoming ? Cum de și-a putut inchipui măcar o clipă că voi accepta așa ceva ? Sigur, îl găsesc seducător... Chiar foarte seducător. Dar de aici până la a-și imagina că mă voi căsători cu el și că voi pleca acolo... !

— Este într-adevăr o hotărâre importantă. Mai ales când ai mai fost deja căsătorită și experiența n-a fost prea plăcută.

— Exact. Refuz să mai cad încă o dată în capcană.

Se întrerupse brusc și-și duse mâna la gură.

— Oh, Elaine, îmi pare rău. Nu am dreptul să vorbesc astfel când căsătoria ta a fost atât de fericită... Ce lipsă de delicatețe din partea mea !

— Nu te neliniști, Francesca, te înțeleg.

— Voiam să spun doar că... uneori mă simt atât de lașă ! Mă apucă o teamă nebună la gândul unei noi căsătorii.

— Nu cred că ești lașă, dimpotrivă. Nu toată lumea are curajul să pună capăt unei relații care nu mai merge, așa cum ai făcut-o tu cu fostul soț. Cei mai mulți dintre oameni rămân împre-

ună sub pretextul că „fotul se va aranja până la urmă“. Le este teamă să ia o hotărâre radicală, își imaginează că sunt vinovați pentru comportamentul celuilalt...

Fără să-și dea seama, Elaine ridicase tonul. Tăcu brusc când întâlni privirea Francescăi. După expresia uimită de pe fața acesteia, își dădu seama că ea înțelesese că vorbea de propria ei experiență.

— Elaine, sunt dezolată. N-am știut...

— Nu, bineînțeles. Vezi, eu pot spune că am fost o lașă, Francesca. Este îngrozitor să spun asta, dar dacă Neil ar mai fi fost în viață, eu aș fi continuat să fiu cu el. Să mă întreb mereu ce am făcut sau ce n-am făcut pentru ca el să simtă nevoia să plece în altă parte... la altă femeie.

Expresia Francescăi deveni aspră.

— Da, înțeleg. Era genul care aleargă după tot ce poartă fustă, nu-i așa ?

Un zâmbet trist apăru pe buzele Elainei.

— Da. Nu era și cazul soțului tău ?

— Oh, nu. El se mulțumea să se poarte cu cruzime cu o singură femeie.

Din nou se lăsă tăcerea. După un timp, Francesca se aplecă în față și ciocni paharul cu cel al Elainei.

— Ei bine, acum că suntem libere amândouă, să bem pentru această independență. La urma urmei, căsătoria nu este un scop în sine.

Bău o gură de vin și continuă pe un ton aparent vesel :

— Dacă Sam nu este de aceeași părere, cu atât mai rău pentru el ! Deocamdată, o să mă apuc să lucrez. Calum mi-a promis că îmi va găsi ceva

de făcut cât de curând. Poate să pară o tâmpenie, dar am într-adevăr nevoie de o ocupație ca să-mi alung gândurile negre. Săptămâna ce a trecut a fost de-a dreptul fantastică, dar de acum încolo, mă tem că o să mă plictisesc.

— De ce nu-ți cauți ceva serios de lucru ?

Francesca ridică din umeri.

— Nu am făcut nici o specializare anume. Am părăsit universitatea înainte de a-mi lua diploma. Și asta numai pentru a frecventa petrecerile, cocteilurile, balurile, până când l-am întâlnit pe Paolo și m-am măritat cu el.

Un râs ușor, plin de amărăciune, scăpă de pe buzele ei.

— Frumoasă afacere, nu-i așa ?

Elaine dădu din cap.

— Ești tânără, Francesca. Ai putea să-ți reîncepi studiile dacă ai vrea. Sau să o iei pe un alt drum. Pe cel pe care tu ți-l vei alege.

— Tocmai asta e problema. Nu sunt în stare să spun ceea ce aș vrea să fac cu adevărat. N-am nici un obiectiv, nici o pasiune... Aș dori atât de mult să-ți semăn, Elaine...

Soneria telefonului o împiedică pe aceasta din urmă să răspundă. Francesca se ridică de pe covor cu o grație felină. Se întoarse după câteva minute și se reaseză.

— Era Calum. S-a hotărât să vină să petreacă weekendul cu noi. E formidabil, nu-i așa ? Iată, sunt singura sursă de bucurie din viața mea : Calum, Chris, Lennox. Sunt ca niște frați mai mari pentru mine.

Mai trângărită o vreme înainte de a se duce să se culce, fiecare nerăbdătoare să-l vadă pe Calum, dar bineînțeles din motive diferite...

El ajunsese a doua zi dimineața, relaxat și plin de voie bună.

— M-am gândit că am putea pregăti un coș de picnic și să ne petrecem ziua pe vas, zise el după ce le sărută pe amândouă pe obraji. Timpul este minunat pentru o mică croazieră pe râu. Eu o să mă ocup de vas până ce voi pregătiți mâncarea, de acord ?

Cele două tinere acceptară cu entuziasm. După ce-și terminară treaba, o luară la vale pe drumul ce ducea spre râu, ținând amândouă de coș. Ușile de la hangarul bărcii erau deschise și Calum se afla deja la bordul unei superbe vedete rapide.

— Contez pe tine să mă înlocuiești din când în când, de acord, Francesca ? spuse el ajutându-le să urce. Elaine, tu n-o să ai nimic de făcut decât să admiri peisajul, adăugă el strângând-o ușor de mână.

Cu inima bătându-i puternic, Elaine se așeză în partea din spate. Plimbarea pe râu fu o încântare pentru ochi. Pe maluri, natura era singura stăpână revărsând în valuri o vegetație în culori strălucitoare. Vasul aluneca încet pe firul apei, zumzetul lui abia auzit nederanjând păsările ce-și răspundeau dintr-un copac în altul.

Calum manevră vedeta către un ponton la care mai erau legate cu parâme câteva ambarcațiuni. Mâncară apoi într-un mic parc de pe malul râului. Conversația era însuflețită și nici un moment Calum și Francesca nu abordară vreun subiect de la care Elaine s-ar fi simțit exclusă. Schimbare impresii, glumiră, vorbiră despre proiectele lor. Era o experiență nouă pentru Elaine, nouă și plină de învățăminte, pentru că niciodată cât timp fusese căsătorită cu Neil, acesta nu dăduse nici o atenție gândurilor ei. Senzația aceasta de a fi ascultată i se păru aproape la fel de amețitoare ca și atracția fizică pe care o simțea față de Calum.

După ce terminară de mâncat, plecară să se plimbe pe dealurile pline de flori și de arbori. Existau aici arbuști înfloriți, ferigi înalte, smochini, și caprifoi ce se cățara pe trunchiurile copacilor răspândind în jurul lor mireasma lui îmbătătoare.

Drumul se îngustă brusc și continuă să urce ușor pe o pantă mai abruptă. Un pic mai obosită, Elaine încetini pasul. Francesca aruncă o privire peste umăr spre ei dar își continuă drumul fără să sune nimic.

Ajunseră curând în vârf și, după ce ieșiră dintre niște tufișuri, descoperiră un peisaj de o frumusețe ce-ți tăia răsuflarea. Cufundată în gândurile ei, Francesca se duse și se sprijini de trunchiul copacului. Închise ochii, ca pentru a se rupe mai bine de lume.

Calum o privi o clipă îngândurat, apoi se întoarse spre Elaine.

— Ți-a povestit ce s-a întâmplat între ea și Sam aseară ?

Elaine dădu din cap. Nu voia să trădeze totuși încrederea Francescăi.

— Mi-a spus doar că Sam s-a întors în Statele Unite, răspunse ea pe un ton evaziv.

Calum se încruntă.

— Dacă vrei să știi, părerea mea este că a comis o mare greșeală lăsându-l să plece.

— Nu poți să faci nimic ca să repari asta ?

— Ce-aș putea face, de exemplu ?

— Să-l inviți din nou aici.

— Francesca n-ar vrea sub nici o formă să mă amestec în treburile ei.

— Nu-i nevoie să-i spui.

Calum o privi oarecum surprins. Până la urmă, începu să râdă amuzat.

— Este o idee bună. O să mă mai gândesc.

O ajunseră din urmă pe Francesca, mai statură o clipă să admire peisajul, apoi coborâră din nou colina până la ponton. Era încă devreme și Calum propuse să continue plimbarea cu vaporasul. Restul după-amiezii decurse astfel agreabil, fără nici un eveniment major...

Întorși la fermă, Calum li se alătură Elainei și Francescăi ce se ocupau cu pregătirea cinei. După masă, începură o partidă de belotă pe care o câștigă Francesca.

— ... Și gata. Bun, pic de oboseală, declară ea înăbușindu-și un căscat. Cred că o să mă duc să mă culc, dacă nu aveți nimic de obiectat.

Se ridică și adună toate paharele goale de pe tavă.

— Te ajut și eu să strângi, zise Calum ridicându-se la rândul lui. Nu, rămâi acolo, Elaine, mă ocup eu.

O urmă pe verișoara lui în bucătărie. Elaine le auzi murmurul vocilor. După câteva minute, Francesca veni să-i spună noapte bună și dispăru. Când Calum își făcu și el apariția, Elaine se ridică.

— Mă duc și eu la culcare.

— Nu. Mai rămâi un pic, zise Calum pe un ton ce nu admitea replică.

Fără să aștepte răspunsul ei, o luă de mână și o conduse spre canapea. Elaine își simți pulsul accelerându-se. Se așeză lângă el, prefăcându-se că nu ia în seamă valul de căldură ce i se răspândea prin vene la simpla lui atingere.

— Este într-adevăr foarte drăguț din partea ta că m-ai invitat aici, zise ea pe un ton aparent dezinvolt. E atât de liniște... atâta calm...

Vocea îi tremură ușor când Calum își trecu un braț pe după umerii ei. Se strădui, totuși, să continue :

— Iar peisajul este pur și simplu fabulos. Mi-a plăcut atât de mult plimbarea cu...

Degetele lui Calum îi atinseră ușor tâmpla apoi alunecară pe obrazul ei.

— ... plimbarea cu vaporeșul. N-am mai văzut niciodată ceva atât de...

— Elaine...

— Da ?

— Taci.

Cu un gest rapid el își cufundă mâna în părul ei și o atrase spre sine. Atunci, buzele li se întâlniră într-un lung sărut. Elaine închise ochii, ame-

tită de dorință și se lăsă purtată de valul îmbă-
tător care o inundase.

Instinctiv, își încolăci brațele pe după gâtul
lui și se arcui spre el. Încetișor, degetele lui Ca-
lum se plimbară pe obraji ei, apoi de-a lungul
gâtului fin. Poposiră în sfârșit pe sâni ce fremă-
tau sub țesătura subțire a bluzei. Se strecurară
usor printre nasturi și brusc, îi atinseră pielea
caldă. Elaine tresări violent.

— Ce este, Elaine ? murmură Calum lângă
buzele ei.

O cuprinsese o teamă de nespus. Incapabilă să-i
explice motivul, ea se îndepărtă de pieptul lui.

— Este din cauza... Francescăi, bolboros ea
evitându-i privirea pătrunzătoare.

— Nu-ți face griji, Francesca s-a dus la cul-
care. N-o să mai coboare.

Ei se aplecă din nou spre ea, dar Elaine îl
răspinse.

— Nu.

— Ai prefera să mergem...

— Nu !

Cuprinsă de panică, se ridică brusc.

— Nu ! Eu... Noapte bună, murmură ea îna-
inte de a bate în retragere.

Se refugie în camera ei, pradă unui tumult de
emoții contradictorii. Mângâierile lui Calum o
descumpăniseră de-a binelea. Îl dorea cu tot trupul,
asta nu putea să nege, și totuși, ideea de a deveni
amanta lui o înspăimânta. Nu se simțea încă
pregătită pentru o astfel de relație. Nu încă.

Cu gesturi automate, se dezbracă și se stre-
cură în pat, printre pearsafuri. Îi trebuia clipe
lungi până să-și regăsească o oarecare liniște.

Cum o fi interpretat Calum plecarea ei precipitată ? Fără îndoială că, mâine dimineată când ea se va trezi, el va fi plecat de la fermă. Nu era genul de bărbat care să tolereze un refuz atât de brutal... Cu acest gând trist în minte, reuși până la urmă să adoarmă.

A doua zi dimineata se trezi târziu, sări din pat și se îmbracă repede. Își puse niște blugi și o bluză albă, își legă părul în coadă de cal și renunță să se machieze.

Când ieși din camera ei, casa era cufundată în tăcere. Francesca ieșise cu siguranță să se plimbe, gândi ea ieșind pe terasă. Încremeni când îl găsi aici pe Calum instalat confortabil într-un fotoliu de grădină. Auzind-o, el ridică ochii de pe ziarul pe care tocmai îl citea, dar nu schită nici un gest. Expresia feței îi era de nepătruns.

Elaine înghiți cu dificultate.

— Francesca nu este cu tine ? întrebă ea pe un ton aparent detașat.

— A chemat-o bunicul azi-dimineată. Avea nevoie de ea la Porto. A plecat foarte repede.

O învălui apoi într-o privire insistentă.

— Acum suntem singuri, Elaine, adăugă el.

CAPITOLUL V

Elaine simți un nod în gât. Trecură câteva secunde până ce reuși să murmure :

— Oh, înțeleg...

Calum lăsă jos ziarul.

— Vrei o ceașcă de cafea ? Încă mai este caldă.

Tânăra femeie încuviință cu un semn din cap și se așeză în fața lui.

— O vrei fără lapte, cu o bucățică de zahăr, dacă amintirile nu mă înșală.

— Așa este. Mulțumesc.

Își bău cafeaua cu un aer absent, contemplând valea ce se întindea în fața lor. Parcă, totuși, nu auzise telefonul sunând în dimineața asta... Bru c, îi trecu prin minte o idee : i-o fi cerut Calum verișoarei lui să plece pentru a putea rămâne singur cu ea ? Era posibil. Oricum ar fi fost, rezultatul se vedea. Se aflau amândoi, singuri, la **quinta**. Liberi să facă ce-i tăia capul.

Vocea lui Calum puse capăt reflecțiilor ei.

— Vrei să plec, Elaine ?

Era momentul când trebuia să ia o hotărâre. Nu avea de spus decât un cuvânt, și el va pleca. Atunci, ~~tensiunea~~, ~~îndoiala~~ care o măcina ar

dispărea o dată cu el. În același timp însă, și dorința care o făcea să vibreze.

Dacă el ar pleca, ea s-ar putea relaxa și ar putea să profite în liniște de cele câteva zile de vacanță pe care și le acordase. Dar dacă îi va cere să plece, cu siguranță că nu-l va mai revedea vreodată. La acest gând, inima i se strânse cu durere.

Ridică ochii spre el și-i întâlnește privirea. Încruntat, într-o tensiune aproape palpabilă, el îi aștepta răspunsul. Ea i-l dădu, în sfârșit, pe singurul care i se părea cinstit :

— Îmi pare rău, Calum... Ca să fiu sinceră, nici eu nu știu ce vreau...

El nici nu clipește.

— Câți ani ai tu, Elaine ? Douăzeci și opt ? Douăzeci și nouă ?

Un val de sânge îi inundă obrajii tinerei femei.

— Știu ce-ai să-mi spui acum : că sunt la o vârstă când ar trebui să pot lua hotărâri. Fără îndoială că ai dreptate... Din păcate, este mult mai complicat decât crezi.

— De ce ?

Ea dădu din cap, incapabilă să-i mărturisească faptul că îi era teamă. Teamă de a da frâu liber dorinței ei, teamă de a se lăsa în voia emoțiilor pe care le trezea în ea.

Calum o privi îndelung. După câteva clipe, schiță un zâmbet.

— Hai să mergem să vizităm regiunea, așa cum ai sugerat tu zilele trecute, de acord ?

Un val de ușurare se abatu asupra E ainei, și reuși să-i răspundă cu același zâmbet.

— Mă duc să-mi iau geanta ! zise ea bucurată.

Merseră mult cu mașina printre dealurile acoperite cu viță de vie înainte de a ajunge în câmpia întinsă presărată cu parcele cultivate și, ici-colo, cu sate vechi fortificate. La intervale regulate, castele în ruină își îndreptau spre cerul limpede turnurile ascuțite.

Spre prânz, se opriră într-un sat ca să mănânce pe terasa unei cafenele. Apoi porniră din nou la drum spre Almeida, un vechi oraș fortificat situat la câțiva kilometri de frontiera spaniolă.

Zidurile de apărare ascundeau o încâlceală de străduțe pavate, ce șerpuiau printre case vechi cu un farmec desuet, și părculețe inundate de flori și copaci. În tot orașul domnea o atmosferă desînsă, calmă. Oamenii stăteau de vorbă în pragul ușilor, în fața vitrinelor, în magazinele minuscule. Copiii se jucau pe străzi și în grădiniile publice. La intrarea uneia dintre aceste grădini, o caleașcă, trasă de cai împodobiți frumos cu panglici colorate de mătase, își aștepta pasagerii.

— Ce-ai zice de o plimbare prin oraș cu această caleașcă ? îi propuse Calum, conducând-o într-ocolo.

— Ar fi o plăcere.

Degetele lui Calum, calde și puternice, îi cuprinseseră mâna ajutând-o să se instaleze pe bancheta de piele. Mai veni încă o pereche și caleașca se urni încet pornind spre fortificații. Meraseră de-a lungul unui șir de turnuri ce erau astfel așezate încât străjuiau valea, apoi explorară centrul orașului, cu șirurile lui de case văruițe în alb și cu acoperișuri din țiglă roșie. Pe marginea străzilor, chiparoșii înalți păreau niște paznici rămași din alte vremuri.

Caleașca se opri în fața muzeului municipal situat într-unul din turnurile de pază, și se hotărâră să-l viziteze. Înăuntru îi întâmpină o răcoare plăcută și petrecură o oră ca să admire uniforme de epocă, să privească tablouri și să citească descrierea bătăliilor dintre francezi și britanici în secolul trecut pentru controlul asupra orașului...

După ce terminară de vizitat muzeul, luară ceaiul într-o cofetărie și se întoarseră la mașină. Soarele dispăru curând în spatele dealurilor, aruncând flăcări purpurii asupra văii.

Pe drumul de întoarcere, se mai opriră într-un orașel și cinară într-un restaurant în care cânta o orchestră folclorică. Mai zăboviră un pic înainte de a porni din nou la drum pentru a-i aplauda pe cântăreți și pentru a fredona împreună cu ceilalți melodii cunoscute.

Totusi, trebuiau să se întoarcă acasă. De cum se urcară în mașină, atmosfera parcă se încălzește de electricitate. Elaine întoarse capul spre geam și privi absentă spre colinele presărate ici-colo cu luminițe. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Încor-

dată la culme, Elaine observă curând concurențele fermei decupându-se sub clarul de lună. Ce-o să se întâmple acum ?

Calum parcă mașina și o conduse pe Elaine până în salon. Ajuns aici, aprinse câteva lămpi și întrebă pe un ton neutru :

— N-ai vrea să bem un ultim pahar ?

— Eu... nu, mulțumesc. Mă duc să mă culc, bolborosi Elaine îndreptându-se spre ușă.

Iute ca un fulger, Calum o prinse de mână.

— Așteaptă puțin. Dă-mi voie să-ți spun noapte bună...

— Calum, nu...

— Ssst...

Îi puse un deget pe buze și o învălui într-o privire încărcată de dorință.

— Vreau doar să te sărut.

O cuprinse de talie și o atrase cu fermitate spre el.

— Relaxează-te, Elaine dragă, murmură el cu o voce răgușită.

Buzele lui calde și senzuale îi mângâiară gâtul delicat.

— Îți mulțumesc pentru această zi minunată.

O mușcă ușor de lobul urechii. O undă de plăcere o străbătu pe Elaine și, aproape involuntar, își arcui trupul spre cel al lui Calum. Acum, buzele lui urmăreau conturul fin al bărbiei ei și, instinctiv, ea întredeschise buzele în așteptarea unui sărut.

El însă urcă de-a lungul obrazului, îi atinse ușor pleoapele și tâmplile, apoi îi presără pe față o ploaie de sărutări. Îmbătată de atâta senzualitate, Elaine nici nu știu când buzele lui le

atinseră pe ale ei. Mai întâi ușor, ca o mângâiere, apoi cu o pasiune neașteptată. Cuprinsă de voluptate, Elaine îi întâmpină sărutul cu un geamă de plăcere. Brațele puternice ale lui Calum se încheștară în jurul ei și ea simți cu uimire cât de mult o dorea și el.

Cu o mână, el îi cuprinse rotunjimea sânelui, poposi apoi pe talia ei, urmări curba lină a șoldurilor. Elaine rămânea nemșcată, savurând atingerea acestor mâini puternice pe trupul său ce fremăta. Nimic nu mai avea importanță decât vârtejul de senzații amețitoare care puseseră stăpânire pe ea.

Totuși, când degetele îndrăznețe ale lui Calum se aventurară pe coapsele ei, ea se îndepărtă ușor

— Elaine ?

Calum vorbise cu o voce surdă. Tonul îi era întrebător.

— Ai... ai spus că vrei doar să mă săruți.

Cu un oftăt, el se îndreptă și își trecu o mână prin păr. Elaine făcu un efort să ridice ochii spre el. Împotriva oricărei așteptări, un zâmbet glumeț îi plutea pe buze.

— Am zis eu asta ? Ce idiot !

Îi dădu drumul și se îndreptă spre bar. Încă îmbătată de dorință, Elaine îl privi punând gin în două pahare.

— Vino și așază-te aici, zise el întinzându-i unul.

Se așază pe sofa și o invită să facă la fel. După o scurtă clipă de ezitare, ea i se alătură având grijă să lase o distanță respectabilă între

ei. Dar strădaniile ei se arătară repede a fi inutile ; abia se așezase, că el se și apropie și-și trecu un brat pe după umerii ei.

— Vrei să vorbim ?

Luată prin surprindere, Elaine căută să câștige timp.

— Să vorbim despre ce ?

— De... ezitățile tale.

Ea ridică din umeri.

— Abia te-am cunoscut.

— Oh, Elaine...

Calum dădu din cap cu un aer neîncrezător.

— Nu te ascunde în spatele unui pretext atât de subțire. Este adevărat, nu ne cunoaștem prea bine, dar ești destul de mare ca să știi dacă un bărbat îți place sau nu. Și apoi, nu mi-ai fi sugerat să vin aici dacă... nu ți-aș fi plăcut. Mă înșel cumva ?

Prinzându-i bărbia între două degete, o obligă să se întoarcă spre el. Elaine dădu din cap cu timiditate.

— Nu, nu te înșeli.

— Atunci, Elaine, ce s-a întâmplat ?

Cum ea nu-i răspunse imediat, el continuă :

— Crezi cumva că eu caut să profit de situație, cum au încercat probabil și alții înaintea mea ?

De data aceasta, Elaine ridică sprâncenele, sincer mirată

— Tu ? Nu, bineînțeles că nu. Tu nu ești ca ceilalți...

Se întrerupse și zâmbi ușor, cu amărăciune.

— Tu nu semeni deloc cu ceilalți care voiau cu orice preț să consoleze o biată văduvă, atât

de singură, atât de tânără... Nu, eu știu că tu nu ești astfel.

Cu o infinită blândete, el îi atinse părul și-și încolăci pe deget o şuviță arămie.

— Ca să fiu absolut sincer, am fost fericit când m-ai propus să vin și eu la **quinta**. Do-ream nespus s-o fac, dar nu voiam să mă impun cu forța.

— Tu i-ai cerut Francescăi să plece? Îl întrebă pe neașteptate tânărul femeie.

Un zâmbet confuz și poznaș totodată apărură pe buzele lui Calum.

— Să zicem că i-am dat de înțeles că aş prefera să rămân singur cu tine.

Elaine își simți obrații impurpurându-se.

— Nu este prea frumos ce ai făcut. Aveam impresia că se simte și ea foarte singură. Fără îndoială că avea mai degrabă nevoie de companie.

— Dacă se simte singură, poate că va înțelege până la urmă și va recunoaște că Sam îi lipsește.

Se aplecă ușor spre ea și o sărută pe gât.

— Pielea ta este fină ca mătasea, murmură el făcând să-i alunece buzele însore urechea ei. Așadar, Elaine, dulce și tandră Elaine... De ce lupți împotriva atracției care ne împinge unul spre celălalt?

Elaine închise ochii, conștientă că nu va mai putea să se eschiveze multă vreme de la un răspuns. Dar cum să-i mărturisească acestui bărbat pe care abia îl cunoscuse, că Ne'l se folosisese de ea, că abuzase de ea tot timpul cât durase

căsătoria lor? Cum să-i mărturisească faptul că se simțea rănită, umilită până în adâncul trupului și sufletului ei?

La sfârșitul acestei săptămâni, Calum va dispărea complet din viața ei, va redeveni un străin pentru ea, și ea nu avea de gând să-și dezvăluie secretele unui străin. Cu un oftat, își ridică pleoabele și întâlnește privirea pătrunzătoare a lui Calum.

— Problema e că... a trecut atâta vreme. Mă simt atât de nesigură pe mine!

Cuvintele ei fură urmate de o tăcere lungă. Până la urmă Calum întrebă pe un ton din care răzbătea uimirea:

— N-ai cunoscut nici un alt bărbat de la moartea sotului tău?

— Nu.

— Asta explică neliniștea ta, murmură el mângâindu-i ușor bratul gol. Te simți cumva necredincioasă memoriei sotului tău?

Elaine abia își stăpâni un râs plin de dezamăgire. Dacă ar ști el... Nu, nu se simțea „necredincioasă” față de Neil. Dar era cuprinsă de o teamă nespusă. Teamă de a dezamăgi, de a nu fi doar un obiect sexual și pentru Calum...

El îi aștepta răspunsul. Cu obraji în flăcări, ea trase adânc aer în piept și apoi spuse dintr-o răsufare:

— Nu. Nu mă simt absolut deloc necredincioasă.

Emoția îi încrețea privirea lui Calum și degetele lui strânseseră mai cu putere bratul Elainei. Se apropie de ea și șopti cu o voce suavă:

— Atunci, Elaine, îmi vei dăruî mai mult decât un sărut ?

Un val de dorință o inundă pe tânăra femeie și se auzi spunând un „da“ cu o voce nesigură. Calum zâmbi, îi luă paharul din mână și-i cuprinse buzele într-un sărut plin de voluptate. Elaine simți imediat că îi răspunde cu sete mângâierilor senzuale ale buzelor lui. Fără a înceta să o sărute, el îi desfăcu nasturii bluzei și o făcu să alunece pe brațe. Palmele calde și puternice îi cuprinsesă sânii fremătând de dorință. Ea se lipi de el contopindu-se aproape cu trupul lui.

— Ești atât de frumoasă... șopti el îndepărtându-se ușor pentru a o privi mai bine.

Apoi, răspunzând așteptării ei, îi desfăcu soutienul. Își apropie capul de sânii ei și-i cuprinse cu buzele unul din vârfurile întărite. Elaine fu străbătută de un fior violent și-și dădu capul pe spate.

Îmbătută de plăcerea ce i-o provocau mângâierile lui, ea își cufundă degetele în părul lui des și îl apropie și mai mult. Trupul întreg îi era cuprins de o vibrație neîntâlnită până acum, inima îi bătea mai cu putere în piept. Încet-încet, teama ce o stăpânise se risipi, lăsând loc unei stări de excitație incontrollabilă. Calum se pricepea foarte bine să-și dozeze mângâierile rafinate pentru a o conduce spre limita extazului...

Chiar în clipa când acest gând îi trecu prin minte, el îi dădu drumul și se ridică de pe sofa. Privirea îi era tulburată de dorință. Avea o expresie pe care ea o mai văzuse, odinioară, pe

fața lui Neil... O expresie care reflecta dorința, setea de plăcere.

— Te doresc atât de mult, Elaine, mărturisi el în șoaptă. Vino, hai să mergem în camera mea.

Din nou, Elaine fu cuprinsă de un val de teamă.

— În... camera ta ?

Un zâmbet glumeț pluti pe buzele lui Calum.

— Da. Patul este mai mare... și mai confortabil decât canapeaua.

Îi întinse mâna și Elaine îl urmă, luptând cu disecare împotriva amintirilor care amenințau să iasă la suprafață. Amintirile îmbrățișărilor neplăcute în cursul cărora Neil avea o plăcere răutăcioasă de a o umili... Calum va face oare la fel ? Străduindu-se să-și alunge aceste gânduri îngrozitoare, îl strânse mai tare de mână pe Calum. Neștiind nimic despre teama ce o chinuia pe Elaine, el interpretează acest gest ca o încuviințare și o învălui cu o privire încărcată de senzualitate.

Deschise ușa camerei lui și se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre. Elaine înaintă cu timiditate până în mijlocul încăperii în timp ce Calum aprindea o veioză de lângă patul cel mare acoperit cu cearșafuri de mătase albă.

Se apropie de ea, și cu un gest îndemânatic îi desfăcu panglica ce-i ținea părul strâns. Imediat, un val de bucle arămii se revărsă peste umerii ei și Calum își ținu răsufierea.

— Dumnezeu! cât ești de frumoasă... Lăsa-mă să te privesc...

Se jucă o clipă cu o șuviță care-i căzuse pe obraz. Apoi, cu un oftat ușor de fericire, o îm-

lăsa și o sărută cu patimă. Cu o mână, îi scoase bluza pe care ea și-o repusese în grabă când plecaseră din salon. Degetele lui căutară apoi fermoarul și cureaua blugilor ei.

Din instinct, Elaine se agățase de umerii lui, dar continua să-și țină pumnii strânși, incapabilă să se destindă în totalitate. Blugi îi alunecară de-a lungul gambelor lungi și mâinile lui Calum începură să-i exploreze trupul încordat ca un arc.

Asaltată de un val de spaimă și plăcere la un loc, ea lăsa să-i scape un mic tipăt lângă buzele exigente ale lui Calum. De parcă ar fi așteptat acest semnal, el făcu un pas înapoi și o privi atent, cu un aer admirativ. Stânjenită, Elaine întoarse capul. Calum își întinse mâinile către sânii ei rotunzi și tari.

— Ești minunată... Atât de senzuală...

Elaine închise ochii. Complimentele pe care i le făcea Calum nu reușeau să-i înlăture teama ce o rodea. Mâinile lui începură din nou să rătăcească pe trupul ei, și curând, buzele lui urmară aceeași cale. Incapabilă să schiteze și cel mai mic gest, Elaine rămânea nemișcată. Cu pleoarele lăstate, cu respirația accelerată, se străduia să se concentreze asupra plăcerii pe care mângâierile lui i-o produceau.

Calum deveni mai insistent, mai exigent. Buzele lui urcară din nou către ale ei și, cu un gest rapid, o ridică în brațe și o duse spre pat.

— O clipă, Elaine, murmură el punând-o cu delicatețe pe cearșafurile mătăsoase. Mă întorc imediat...

El se retrase un pas și Elaine își stăvili un oftat de dorință. Avea la dispoziție câteva clipe

pentru a se reculege. De ce nu era în stare să se relaxeze? De ce nu putea, pur și simplu, să închidă ochii și să se lase cuprinsă de focul dorinței? Înflorată, se strecură între cearșafuri, rămânând cu ochii închiși în timp ce Calum se dezbrăcea. Auzi zgomotul unui sertar deschizându-se și închizându-se la loc. În clipa următoare, Calum veni lângă ea în pat.

Umbra unui zâmbet apăru pe buzele lui când o văzu cum se agățase de cearșafuri.

— Frumoasa și dulceă mea Elaine...

Vocea îi era caldă și languroasă.

— Relaxează-te. Nu-ți fie teamă, nu vreau să-ți fac rău...

Îi atinse talia cu o mângâiere abia simțită și vru să dea la o parte cearșaful pe care ea continua să-l țină cu fermitate.

— Lumina! zise ea dintr-o răsufflare. Stinge lumina.

O cută apăru pe fruntea lui Calum.

— Dar vreau să te văd, Elaine.

— Nu, te rog! Stinge-o!

Surprins de vehemența tonului ei, el se ridică puțin și o scrută cu curiozitate. Fu pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi, întinse mâna și apăsă pe întrerunător.

Abia atunci, Elaine dădu drumul cearșafului, își recăsei cât de cât calmul și se lăsă în voia lui.

Întinse pe soate, cu ochii mari deschiși în întinericul ce învăluise încăperea. Elaine plângea

în tăcere. Trupul îi era la fel de încordat ca și atunci când Calum încercase să o posede. Acum însă, și inima îi era înghețată.

Experiența fusese dezastruoasă. Calum avusese o răbdare infinită, dar faptul că stinseseră lumina se dovedise a fi o greșeală teribilă. Când îi simțise mâinile pe trupul ei, îi apăruse în minte imediat imaginea lui Neil și o cuprinsese o teroare cumplită. Cu toate astea, Calum continuase s-o mângâie, s-o acopere cu sărutări tandre, să-i șoptească cuvinte dulci.

Dar, când încercase să o posede, ea se crispase, și un țipăt de protest izbucnise de pe buzele ei. Calum încercase s-o liniștească cu cuvinte calde și cu sărutări; dar nimic din toate astea nu fusese de ajuns să o facă să uite experiențele traumatizante pe care le trăise cu Neil.

Orbită de lacrimi, îl respinsese cu violență.

— Te rog, Calum, lasă-mă !

— Elaine, draga mea, calmează-te. N-am să-ți fac nici un rău. Eu...

Cuprinsă de o panică nebună, Elaine se refugiase la celălalt capăt al patului.

— Nu mă atinge ! Dă-mi pace !

Spre marea ei ușurare, Calum nu insistase. Nici măcar nu încercase să afle motivele refuzului ei brutal.

Lacrimile continuau să se rostogolească pe obrajii tinerei femei. Așadar, nimic nu se schimbase. Nici Calum nu era în stare să-și dea înău liber simțurilor. Neil avusese dreptate, la ce bun să nege : era o femeie frigidă. Niciodată nu va fi în stare să dăruiască plăcere unui bărbat. Și niciodată, nici ea nu va avea parte de asta.

Încet-încet, lacrimile i se opriră și când fu sigură că ei adormise, se surecură cu grijă jos din pat, își adună hainele și ieși în vârful picioarelor din încăpere. Ochii i se obișnuiseră de acum cu întunericul și ajunse cu ușurință în camera ei. Își puse un capot de mătase și rămase o clipă nehotărâtă, știind bine că nu va mai putea să adoarmă după tot ceea ce se întâmplase.

Mănată de un impuls nestăpânit, ieși din cameră și se duse în salon. După ce aprinse o lampă, se îndreptă spre bar. Încă mai era cuprinsă de tremurături violente, așa că un pic de alcool o să-i facă foarte bine. Luă la întâmplare o sticlă, își umplu un pahar și îl bău dintr-o răsuflare. Arsura coniacului care îi cobora de-a lungul gâtului aproape că o sufocă. Imediat fu inundată de un val de căldură și simți nevoia să iasă să ia aer.

Deschise fără zgomot ușa mare cu geamuri ce dădea pe terasă, ieși și o închise în urma ei. O tristete nemărginită o invadase. Se simtea singură, și acest teribil sentiment de singurătate va dura toată viața ei.

Un suspin îi scăpă printre buze. În aceeași clipă, bubuitul unui tunet sfâșie liniștea. Elaine ridică privirea spre cer, buimăcită. Un fulger aruncă o lumină fantomatică peste dealuri. Când se auzi un alt tunet, Furtuna se apropia cu repeziciune. Fulgere din ce în ce mai dese brăzdau cerul, dând peisajului dimensiuni supranaturale. Elaine contempla spectacolul măreț. Furtunile o fascinaseră întotdeauna. Cu ochii atinși spre cerul luminat, coborî treptele ce duceau în grădină și rămase nemșcată în mijlocul peisajului.

O cuprinse o surescitare extraordinară când un alt tunet explodă foarte aproape de fermă. Nu văzuse niciodată o furtună atât de fantastică și, dintr-o dată, problemele ei i se părură neînsemnate față de forța neimblânzită a elementelor naturii.

Un nou fulger străbătu cerul ; valea părea incremenită sub lumina lui. Apoi, deodată, începură să cadă picături grele de ploaie. Elaine își ridică fața spre cer, simți cum apa ploii se amestecă cu lacrimile ei, și deschise gura pentru a-i simți prospețimea.

Fulgerele continuau să lumineze valea, viile întinse, clădirile fermei. Deodată, o mână îi apucă brațul și ea se întoarse. Calum era în fața ei, cu o exoresie de îngrijorare pe față.

— Elaine ! Vino... Să intrăm repede înăuntru !

Tânăra femeie îl privi uluită. Era îmbrăcat doar în niște blugi puși în grabă și picăturile de ploaie se rostogoleau pe torsul lui gol și musculos.

— Nu, Calum. Ascultă și tu. Privește.

Ca hipnotizată, ea întinse brațele spre cer. Calum o privi stupefiat.

— Fii rezonabilă, Elaine ! strigă el pentru a acoperi zgomotul tunetului. Este periculos să stai afară pe o vreme ca asta.

Elaine râse cristalin și se îndepărtă câțiva pași.

— Dimpotrivă, este fantastic !

Începu să se rotească, cu brațele întinse spre cer, cu fața bătută de picăturile de ploaie. Capotul ei subțire de mătase i se lipise de piele, dând la iveală fiecare curbă a trupului ei.

— Tu du-te înăuntru dacă ți-e teamă !

Calum se apropie de ea.

— Elaine, vino cu mine, te rog. Ar putea să ne lovească trăsnetul în orice clipă.

— Și ce dacă ?

Era ca și cum furtuna o umpluse de energie. Se simțea liberă, plină de vitalitate. Continua să se învârtască în mijlocul peluzei și când Calum vru s-o prindă, ea îi scăpă râzând.

Începu atunci să alerge după ea, o prinse de talie, dar degetele îi alunecară pe mătasea udă și se opriră de șoldurile ei. Se luptară câteva clipe, fiecare încercând să-l domine pe celălalt. Brusc, Elaine încetă să se mai lupte. Mânata parcă de o forță irezistibilă, brațele i se încoșară pe după gâtul lui Calum ; se agăță de el, își lipi trupul ud de al lui și-l sărută cu naivă.

Când te îndepărtă, Calum deschise ochii și o fixă cu un aer nedumerit. Într-un hohot de râs, ea îi dădu drumul și alergă spre un boschet.

— Nebuno ! Iesi de acolo, nu te apropia de copaci !

Din câțiva pași, el fu lângă ea și, de data asta nu-i mai dădu ocazia să se lupte. Cu un gest rapid, o ridică în brațe și se îndepărtă de boschet. În clipa când ajunse pe peluză, cerul se lumineă. Trăsnetul lovi un copac bătrân al cărui trunchi se despică într-o trosnitură sinistă. Focul se stinse imediat sub ploaia abundentă.

Excitată de această atmosferă încărcată de electricitate, Elaine se agăță de umerii lui Calum și-i căută buzele cu un sărut lacom, la fel de impetuos ca și furtuna.

Luat prin surprindere, el se împiedică și căzu în genunchi în iarba plină de apă. Elaine conti-

nua să stea agățată de el, îi acoperi fața cu o ploaie de sărutări până ce el, uitând de toate, îi dezveli trupul. Într-o clipă, își scoase blugii și se rostogoliră peste peluză, contopiți într-o îmbrățișare sălbatică.

În sfârșit, rămaseră nemișcați și Elaine deschise ochii, descoperind deasupra ei privirea tulburată a lui Calum în care dansau flăcările dorinței. Cu un țipăt ușor, ea se arcui spre el, oferindu-i-se fără nici o reținere.

Strecurând un braț pe sub mijlocul ei, Calum o posedă chiar în clipa în care un tunet puternic umplu noaptea. Strigățele Elainei acopereau totuși zgomotele asurzitoare ale furtunii. Pentru prima oară în viața ei, descoperea actul de iubire ce o ducea spre culmile voluptății. Valurile de plăcere se revărsau mereu mai intense, și pentru câteva minute, Elaine crezu că va pieri de atâta fericire.

Strâns înălțuțiți, gâfâind, se priviră în tăcere fr timp ce trupurile lor se relaxau încet. Elaine avea impresia că renăscuse la viață, iar lacrimile ce îi scaldau acum obraji erau lacrimi de bucurie și de mulțumire.

Furtuna se îndepărtase. Cu o delicatețe infinită, Calum o luă în brațe și o duse în casă. Ajunși aici, se duseră direct în baie și închiseră usa în urma lor. Elaine oftă îndelung de plăcere când jetul de apă fierbinte începu să-i curgă pe piele. Cu un zâmbet fericit pe buze, Calum o săbunea cu grijă. Măinile lui ușoare și sigure rețeziră în ea dorința atâta timp înăbușită și ea îi răspunse cu aceleași mângâieri și sărutări de re-

cunoștință, minunându-se de senzațiile noi pe care el știuse să le trezească în ea.

— Vrăjitoare mică, murmură el lângă buzele ei

Se șterseră apoi în grabă și reveniră în camera lui Calum, nerăbdători de a se regăsi, de a se cufunda din nou într-un ocean de senzualitate. De data aceasta, făcură dragoste în tihnă, cu nespusă tandrețe, și Elaine înțelese că, în sfârșit, își regăsise încrederea în ea.

Datorită lui Calum, tandreții și răbdării lui nemărginite, ea putea în sfârșit să tragă o linie peste acea căsătorie nefericită care făcuse să-i dispară bucuria de a trăi.

Cu un suspin de fericire, închise ochii și se lăsă legănată de valurile de plăcere care se revărsau asupra lor.

CAPITOLUL VI

A doua zi dimineța dormiră până târziu, și Elaine se trezi prima, cu impresia că trăise un vis minunat. În clipa următoare, își dădu seama că nu fusese un vis, că ea într-adevăr trăise niste momente magice în brațele lui Calum. Un zâmbet fericit se născu pe buzele ei și deschise încetisor pleoapele.

Draperiile nu erau trase și soarele inunda încăperea. Alături de ea, Calum încă mai dormea, întins pe spate. Pieptul i se ridica în ritmul respirației.

Elaine se ridică într-un cot pentru ca să-l poată privi mai bine. Bărbatul acesta atât de seducător, atât de tandru, devenise iubitul ei. **Iubit !** Ce cuvânt minunat ! Elaine îl repetă de mai multe ori, savurându-i dulceața, căldura.

Privirea îi alunecă pe fața cu trăsături regulate, poposind o clipă pe gura senzuală, pe maxilarul cu contururi ferme, apoi îi admiră umerii, torsul bronzat. Cearșaful îi ascundea coapsele dar ea își aminti de căldura lor și acest mic gând îi aprinse din nou flacăra dorinței. Orice s-ar mai

întâmpla de acum încolo, ea nu-l va mai putea uita vreodată pe Calum Brodey.

— Îmi amintești de Gioconda...

Elaine tresări la auzul vocii grave a lui Calum. Brusc intimidată, ridică ochii și-i întâlnește privirea încă somnoroasă.

— Ai exact același zâmbet ca și ea.

Fața Elainei se luminează.

— Poate că am și același motiv ca și ea să zâmbesc astfel...

Calum râse ușor.

— Poate. Oricum, ești minunată, Elaine. adăugă el în șoaptă, plimbându-și un deget pe conturul umărului ei.

Ea reacționează imediat și se aplecă spre el să-l sărute. Părul lung îi căzu ca o ploaie în jurul capetelor lor. Când vru să se ridice, Calum o reținu cu fermitate lipită de el.

— Vreau să-ți arăt cât este de plăcut să faci dragoste dimineata, îi șopti el la ureche înainte de a-i cuprinde din nou buzele într-un sărut arzător.

O rostogoli peste el și o conduse iarăși spre culmile extazului, până ce ea își dădu capul pe spate, vibrând de plăcere.

— Ce-ai vrea să facem astăzi? întrebă el ceva mai târziu, după ce-și mai traseră sufletul.

— Tu nu trebuie să te duci la Porto? La birou?

— Glumești?

Tonul lui indignat îi încălzi inima și se ghemui în brațele lui.

— Mi-ar plăcea mult să mai facem o plimbare cu vaporeșul.

— Excelentă idee.

Aruncă o privire spre ceasul deșteptător, apoi se ridică și pocni din degete ca și cum tocmai îi venise o idee.

— Și dacă am petrece noaptea pe vas ? propuse el.

— Oh, da ! strigă Elaine, încântată. Mă duc să mă pregătesc.

Cu inima zburdând de fericire, se duse în camera ei. făcu un duș și se îmbracă. Niciodată nu se mai simțise atât de fericită, și când își contemplă imaginea din oglindă, abia dacă se mai recunoscuse în tânăra femeie radioasă, înfloritoare pe care o vedea în fața ei. Transformarea era frapantă... și concludentă !

Afară, aerul era proaspăt și înmiresmat de parfumul ierbii și al pământului încă umed. Totul părea mai înverzit decât ieri.

— Sunt multe furtuni prin regiunea asta ? îl întreabă ea pe Calum în timp ce coborau spre hangarul vasului.

El zâmbi.

— Da, dar n-am mai văzut niciodată una ca cea de aseară.

Elaine îl privi mirată.

— Adevărat ?

— N-am să uit niciodată noaptea asta, Elaine, răspunse el aruncându-i o privire pătrunzătoare. A fost un moment cu totul special... asemănător ție, de altfel.

Obrajii Elainei se împurpurară și își plecă privirea. Acum, alături de Calum, se simțea femeie

și senzația aceasta nouă o exalta și o înspăimânta totodată. Un zâmbet îi pluti pe buze ; orice ar fi, era ferm hotărâtă să profite din plin de clipele pe care le va petrece în compania bărbatului care-i dezvăluise adevărata ei natură.

Vasul urca lin pe fluviu, de-a lungul peisajelor înverzite, inundate de soare. Spre amiază, se opriră într-un mic sat, mâncară pâine proaspăt coaptă cu brânză de capră, salată verde și o sticlă de vin.

Pe drumul de întoarcere spre vas, Calum îi cumpără dintr-un magazin de artizanat o pălărie de paie.

— N-aș vrea să faci vreo insolatie, îi zise el când i-o oferi.

Mișcată de gestul lui, Elaine și-o puse imediat pe buclele-i roșcate.

— Ei, ce zici ? întrebă ea făcând o poză de manechin, cu bărbia ridicată, cu mâinile în șolduri

— Ești extrem de seducătoare, îi mărturisi el sărutând-o pe obraz.

Când soarele începu să apună, aruncară ancora în dreptul unei pășuni întinse, departe de orice așezare, și pregătiră mâncarea pentru cină.

În timp ce mâncau, admirau apusul de soare prin geamurile cabinei, o revărsare de roșu și portocaliu ce acoperea suprafața întunecată a râului.

Când soarele dispăru complet în spatele colinelor. Calum trase perdelele și o conduse pe Elaine spre pat. Se sărutară îndelung, se mângăiară cu pricepere și răbdare înainte de a face dragoste cu pasiune și tandrețe totodată.

— Ești făcută pentru mângâieri și plăcere, Elaine, murmură Calum cu o voce blândă, posedând-o încă o dată.

Se trezire a doua zi dimineata, strâns înlăntuit. Calum îi adresa un zâmbet malițios.

— Îți mai amintești ce te-am învățat ieri dimineață ?

Elaine răsă ușor.

— Mmmm... Dar nu sunt sigură dacă am înțeles prea bine, șopti ea rostogolindu-se peste el.

Din nou, un val de plăcere îi purtă departe, foarte departe de vasul care se legăna ușor la trecerea altor ambarcațiuni.

Făcură pe rând duș. Elaine ieși prima și-și puse niște bermude și un tricou de bumbac alb. Se apucă să pregătească micul dejun fredonând o melodie. Urcă apoi cu platoul pe punte și-l așteptă pe Calum. Soarele ardea deja sus pe cer. Savurarea cornurilor calde, băură mai multe cești de cafea și se întinseră pe șezlonguri.

Mâna lui Calum, liniștitoare, se așeză pe umerii ei.

— Ai vrea să-mi vorbești despre ceea ce s-a întâmplat cu soțul tău ? o întreabă el pe neașteptate.

Elaine se crispă. Aproape că reușise să îngroape oribilele amintiri, dar încă nu se simțea pregătită să vorbească cu detașare despre ele.

— Nu este nimic deosebit de spus, minți ea închizând ochii.

— Nu-i adevărat, spuse Calum. Acum știu că mariajul tău n-a fost prea idilic...

— Scuză-mă, Calum, dar n-am nici un chef să abordez acest subiect. În orice caz, nu acum. Tocmai am petrecut două zile minunate. Aș prefera să nu le stricăm cu asemenea discuții.

Urmă o clipă de tăcere și Elaine deschise ochii, intrigată. Privirea albastră a lui Calum era ațintită asupra ei.

— Nu ai destulă încredere în mine, așa-i ?

— Nu este o problemă de încredere. Te asigur că nu are nimic de a face cu tine. Încerc doar să uit unele episoade din viața mea.

— Îmi pare rău, zise Calum, ridicându-se brusc. Cred că e timpul să ridicăm ancora, dacă vrem să mai profităm de ziua asta.

Elaine încuviință cu un gest din cap, conștientă de tensiunea care se instalase între ei. Din fericire, aceasta se risipi în cursul dimineții și, după-amiază, Calum conduse vasul pe un râu ce cobora dintre dealuri și forma un bazin larg înaintea de a se vărsa în Douro.

Mână în mână, săriră în apa limpede, înotară și se sărutară până-si pierdură răsuflarea.

Întorși pe vas, se duseră direct în pat fără să mai piardă timpul cu uscatul și făcură din nou dragoste cu patimă. Soarele intra în valuri prin geamurile cabinei, mângâindu-le trupurile ce vibrau de dorință.

Aiunseră la fermă spre seară. În lipsa lor, se făcuse curățenie, frigiderul fusese umplut. Elaine începu să pregătească cina, în timp ce Calum telefonă la birou. Peste vreun sfert de oră, apărură și el cu două pahare de Porto în mână. Ridicând

privirea spre el, Elaine înțelese că vacanța lor se terminase.

— Trebuie să te întorci la Porto, zise ea pe un ton pe care-l voia neutru.

Calum schiță o grimasă.

— Mă tem că da. Măine dimineată are loc o ședință de la care nu-mi pot permite să lipsesc. Am încercat s-o amân, dar totul era deja prevăzut. Păcat... Aș fi dat orice să pot rămâne cu tine aici mai mult timp, Elaine.

Cu un aer grav dintr-o dată, ridică paharul spre ea.

— Ți mulțumesc pentru cele două zile minunate pe care le-am petrecut împreună, iubito.

Elaine se simți străbătută de un fior ciudat.

— Când trebuie să pleci ?

— Ceva mai târziu, în seara asta. O să iau una din mașinile de la fermă și am să ți-o las pe a mea pentru ca s-o poți folosi cât timp vei sta aici.

— N-ai putea să te întorci ?

— Nu înainte de weekend-ul următor. O să mai fii aici ?

Elaine dădu negativ din cap, cuprinsă de o bruscă tristețe.

— Trebuie să mă întorc sâmbătă în Anglia. Sunt așteptată pentru organizarea unei parade a modei.

— Nu poți cere să fii înlocuită ?

— Din păcate, nu. Asistenții mei se ocupă de organizarea unei nunți care are loc în aceeași zi. Prezența mea va fi indispensabilă. De fapt, ar trebui să mă întorc chiar mai devreme...

— N-o face, te rog, îi tăie vorba Calum. O să fac în așa fel încât să pot fi liber de vineri dimineța. Vom petrece ziua împreună...

Îi aruncă un zâmbet fermecător.

— ... și noaptea. Te voi conduce la aeroportul din Porto sâmbătă dimineța. Ce zici ?

Elaine nu rezistă ispitei de a petrece o ultimă zi împreună cu el.

— N-am de spus decât un cuvânt : da !

— Formidabil ! murmură Calum strângând-o la piept. Și, firește... ne mai rămâne și seara asta, adăugă el înainte de a-i cuprinde buzele într-un sărut plin de pasiune.

— Am petrecut două zile de neuitat, Elaine. Să nu te dai jos din pat până nu mă întorc. adăugă el făcându-i cu ochiul.

Râzând, Elaine îi cuprinse fața în palme. Re-devenită serioasă, își cufundă privirea într-a lui.

— Îți mulțumesc, Calum, zise ea pe un ton aproape solemn.

Calum rămase tăcut câteva clipe, îngândurat. Apoi murmură :

— Trebuie să te întreb ceva, Elaine. Un singur lucru. De ce eu ? De ce ai vrut să faci dragoste cu mine după ce ai petrecut atâta timp singură ?

Elaine ezită, pradă unei bruste nervozități.

— Pentru că mă atrăgeai, firește, răspunse ea în sfârșit, cu o voce nesigură.

Calum își puse mâinile pe umerii ei. Zâmbetul i se stinsese.

— Pentru că te atrăgeam ? Asta-i tot ?

Elaine înghiți cu dificultate, stânjenită. Ura minciuna dar, pe de altă parte, refuza să se umi-

lească mărturisindu-i lui Calum că se îndrăgostise de el, aproape fără să vrea...

Revelația aceasta îi tăie răsufarea. Era ridicol. Cum de putuse să fie atât de proastă? Calum Brodey, moștenitorul cel mai râvnit din Europa, nu avea ce face cu o văduvă traumatizată de un trecut de care nu reușea să se debaraseze! Și apoi, ea nu era demnă să intre într-o familie atât de ilustră. Dar o luase razna... Cine vorbise de căsătorie?

— Asta-i tot, Elaine?

Tonul abrupt o trezi din gândurile ei. Degetele lui Calum se infipseră mai adânc în carnea ei.

— Răspunde-mi!

Dăscumpănită, Elaine căută orice pretext pentru a nu-i spune adevărul pe care ea tocmai îl descoperise.

— Eu... eu știam că o legătură cu tine nu mă angajează la nimic... Tu vei rămâne la Porto iar eu mă voi întoarce în Anglia săptămâna viitoare. Nu vor exista... complicații.

Trăsăturile lui Calum se aspriră. Îi dădu brusc drumul și o privi cu dispreț.

— Măcar îți dai seama cât sunt de crude cuvintele tale? Îi aruncă el pe un ton sec.

Elaine simți un nod în gât. Doamne, cât de greu îi era să-l mintă!

— Îmi pare rău; nu voiam să...

Nu-și putu termina fraza. Calum se ridicase; o domina cu toată înălțimea lui.

— Ți-ai bătut joc de mine, nici mai mult nici mai puțin.

Voea îi era plină de amărăciune. Elaine vru să protesteze, dar el o reduse la tăcere cu un gest autoritar.

— Poți să-mi spui ce diferență este între tine și o fată ca Tiffany Dean ?

Fără să-i lase timp să răspundă, se întoarse brusc și ieși din încăpere.

Cu inima grea, Elaine ascultă motorul mașinii îndepărtându-se în noapte. Iată deci, totul se sfârșise. Nu asta dorise ea ? Atunci, de ce această senzație de gol, acum când Calum plecase ?

Reacția acestuia o surprinsese. Și totuși, dacă se gândea bine, ar fi trebuit să prevadă un asemenea acces de furie. Pretextând că îl alesese pe el pentru a evita unele „complicații” inutile, ea îi rânise orgoliul. Era pur și simplu o chestiune de mândrie. Sentimentele nu-și aveau locul în momentele pe care le împărtășiseră amândoi. În orice caz, nu pentru el.

O cuprinse o tristețe profundă când se gândi că nu-l va mai vedea. Cu toate că se pregătise sufletește pentru această idee : știuse de la bun început că despărțirea era inevitabilă... Din păcate, gândul acesta n-o ajută cu nimic. Deja el îi lipsea atât de mult !

Cu lacrimile în ochi, întinse mâna și mângâie perna pe care el dormise, rememorându-și prima lor noapte de la fermă. Calum fusese atât de drăguț, atât de răbdător ! Lacrimile îi inunda obrazii. Calum îi redase feminitatea, bucu-

ria de a trăi. Nimeni și nimic nu-i va putea lua asta, de acum. Nimic nu va putea șterge amintirea îmbrățișărilor lor pătimașe.

Până la urmă, Elaine se cufundă într-un somn fără vise. Se trezi a doua zi dimineată, deprimată dar cu o privire mai filozofică asupra faptelor. Acum când Calum plecase definitiv, ea nu mai avea decât o dorință : să părăsească aceste locuri cât mai repede și să se întoarcă în Anglia pentru a-și găsi refugiul în muncă.

Străduindu-se să-și înlăture gândurile dure-roase, începu să-și adune lucrurile, le puse în valiză, o încuie și se duse s-o anunțe pe senhora Varosa de plecarea ei. Menajera nu-i puse nici o întrebare. Cu un zâmbet prietenesc, îi luă cheile și o privi plecând la volanul mașinii lui Calum, astfel că putu să se ducă direct la aeroport. Se pare că șansa era de partea ei ; ajunsese exact la timp pentru a-și rezerva un loc la un avion ce urma să decoleze peste două ore.

În așteptarea îmbarcării, Elaine cumpără un plic și timbre, puse cheile mașinii în plic și îl adresă lui Calum, la palat. Puse apoi imediat plicul la o cutie poștală, înainte de a fi tentată să adauge o scrisoare sau doar câteva cuvinte drept explicație.

Era mai bine așa. Aventura ei cu Calum se terminase definitiv, era timpul să se întoarcă acasă.

CAPITOLUL VII

Prezentarea de modă organizată de Elaine a avut un succes răsunător.

O dată misiunea îndeplinită, Elaine se alătură spectatorilor și privi manechinele plimbându-se pe podium cu mersul lor suplu și grațios. Unele toalete erau absolut de nepurtat, dar altele îi atraseră atenția și își fixă niște întâlniri cu unii dintre creatorii de modă, nerezistând tentației de a-și face o plăcere.

Când, spre seară, se întoarse acasă, își adună corespondența și se repezi spre robotul telefonic. O expresie necăjită îi apărură pe față. Nu găsi nici o scrisoare, nici vreun mesaj de la Calum. Nu primise nici o veste de la el de când se întorsese la Londra.

În fiecare zi, încerca să-și ascundă dezamăgirea crescândă care o chinuia. Degeaba întorcea ea pe toate fețele situația, nu reușea să înțeleagă de ce el reacționase cu atâta violență atunci la fermă. Fără îndoială că orgoliul legendar al celor din neamul Brodey își spusese cuvântul...

Oftă adânc, și se duse în camera ei unde începu să-și treacă în revistă garderoba. Nimic nu

găsi în ochii ei vreo apreciere convenabilă. Taioarele pe care le purta la lucru, chiar dacă erau de o excelentă calitate, i se părură dintr-o dată prea triste ; în ce privește cele câteva rochii de seară, erau toate de o sobrietate dezolantă !

Hotărât lucru, de luni se va duce să golească marile magazine și-și va fixa și o oră la un institut de înfrumusețare ! La urma urmei, avea și ea dreptul să se ocupe un pic de persoana ei !

Urmându-și programul așa cum și-l planificase, ajunsese luni la birou, spre mijlocul după-amiezii, încărcată cu sacoșe mari cu sigla celor mai bune magazine din Londra.

— Dumnezeuule ! Elaine, ce ți s-a întâmplat ? ! exclamă secretara ei, repezindu-se s-o ajute.

Tânăra femeie schiță un zâmbet.

— Nu-ți face griji, Ruth, m-a cuprins așa, doar o febră a cumpărăturilor, mărturisi ea pe un ton glumeț. Sper că n-a fost nici o urgență în lipsa mea ?

Ruth dădu din cap.

— Linștește-te, totul e-n ordine. Va trebui totuși să telefonezi unor potențiali clienți. Oh, ți-au fost trimise florile astea, adăugă ea arătând spre biroul Elainei.

— Fără îndoială că sunt de la organizatorii prezentării de modă de ieri. Este un buchet superb, aprecie ea, fără să-i dea de fapt vreo atenție.

Se așeză la birou și începu să-și citească mesajele, apoi telefonă imediat clienților care începuseră s-o contacteze.

Se pregătea să formeze ultimul număr de telefon, când privirea îi căzu pe buchetul din fața ei. Era format din crini amestecați cu orhidee și

răspândeau în încăpere un parfum îmbătător. Un plic mic se afla prins de una din flori.

Ca hipnotizată, Elaine puse telefonul în furcă și întinse mâna spre flori. Inima se porni să-i bată nebunește când deschise plicul cu o mână tremurătoare. Cartea de vizită alunecă afară din plic. Ea o întoarse și i se tăie răsuflarea când citi numele expeditorului, Calum Brodey.

Mesajul era scurt. Ea îl parcursese cu rapiditate : „Îți mulțumesc că ai făcut din bicentenarul Casei Brodey o sărbătoare de neuitat. Calum Brodey.”

Elaine reciti cele câteva cuvinte, rănită de tonul rece și impersonal pe care-l folosisese Calum. Dar măcar își dăduse osteneala să-i trimită acest minunat buchet...

Descumpănită, dezamăgită totuși, Elaine se aplecă și mirosi superbe flori. Aproape instinctiv, închise ochii și își imaginează că se află în grădina de la fermă. Văzu în minte alea marginită de gardul viu care cobora până spre hangarul vaporașului, auzi cântecul păsărilor, simți razele de soare mângâindu-i fața...

Soneria telefonului o trezi din visare. Cu un oftat, ridică receptorul și enunță numele agenției pe un ton profesional. Datoria o chema...

★

★

★

Abia spre seară, când rămase singură în biroul ei, gândurile o năpădiră iarăși. Privi îndelung buchetul și reciti mesajul care-l însoțea. Ce însemna această frază rece și impersonală ? Că el

pusesese cruce legăturii lor ? Dacă era așa, de ce își mai dăduse osteneala să-i trimită flori ?

De obicei, când un client îi trimitea un cadou pentru a-i mulțumi pentru serviciile ei, ea lua imediat telefonul sau îi scria câteva cuvinte pentru a-i mulțumi la rândul ei. Dar de data asta, era altceva.

Cum ar reacționa Calum auzindu-i vocea ? Cuprinsă de un val de mânie, Elaine lovi cu palma biroul. De ce nu era în stare să privească lucrurile într-un mod detașat atunci când era vorba despre el ?

Alungându-și această întrebare într-un colț ascuns al minții, Elaine își puse haina și se pregăti să plece. Cu mâna pe clanța ușii, mai aruncă o ultimă privire spre buchetul de pe birou.

Oftă adânc, mai zăbovi o clipă apoi se întoarce și-l luă cu ea.

Trecu o săptămână până ce Elaine se hotărî să-i mulțumească lui Calum. În fine, adunându-și tot curajul, luă un stilou și scrise pe o carte de vizită o frază absolut clasică. Apoi, mănâtă de un impuls, adăugă : „Nu voi uita niciodată zilele petrecute în Portugalia. Cu toată dragostea, Elaine“.

Fără să-și mai lase timp de gândire, închise plicul, lipi timbrele și coborî să-l pună la poștă.

Contrar temerilor sale, zilele trecură repede, în parte și datorită muncii care o absorbi complet în cursul următoarelor două săptămâni.

Sâmbătă, cu ocazia unei nunți simandicoase pe care agenția Elainei o organizase, ea își puse una din noile toalete cumpărate — un taior din mătase naturală de culoarea bronzului care-i punea în valoare reflexele castanii ale părului ondulat — se machie cu grijă și se duse la hotelul unde avea loc recepția, hotărâtă să-l uite pe Calum Brodey, măcar pentru câteva ore...

Spre seară, când petrecerea era în toi, Elaine făcu cunoștință cu Hugh Steventon. Acesta crezu că și ea este una dintre invitate și Elaine, amuzată, se pretă la acest joc câteva minute înainte de a-și dezvălui adevăratul rol.

Hugh își arcui, surprins, sprâncenele.

— Nu semeni cu imaginea pe care și-o fac camenii despre femeile care reușesc să conducă o afacere, remarcă el privind-o cu atenție:

— Ah, da? Aș putea să știu de ce? întrebă Elaine oarecum iritată.

Un zâmbet pluti pe buzele lui Hugh.

— Nu lua acest aer ofensat, este un compliment... În ce mă privește, admir mult femeile care reușesc să conducă o afacere păstrându-și feminitatea.

Elaine nu se putu împiedica să zâmbească la rândul ei.

— Este o remarcă ușor discriminatorie după părerea mea, dar nu-i nimic, accept complimentul! Dar dumneata, cu ce te ocupi?

— Sunt consilier la Sotheby's. Mă ocup de vânzări și cumpărări, călătoresc prin toată lumea

pentru a examina diverse opere de artă, vizitez cele mai frumoase expoziții, îi explică el schițând o grimasă vinovată.

Elaine răsă cu poftă.

— Trebuie să fie pasionant !

Mai pălăvrăgără o vreme până ce a trebuit să se scuze pentru a verifica dacă totul era în ordine pe la bucătărie. După șampanie și tradiționalul tort, tinerii căsătoriți părăsiră petrecerea sub o ploaie de confeti și în aplauze furtunoase. Musafirii începură și ei să plece, și Elaine împreună cu echipa sa începu să facă ordine în sala de bal.

Tocmai supraveghea încărcarea unui camion în curtea hotelului când Hugh își făcu apariția lângă ea.

— Eram nerăbdător să te revăd, zise el adresându-i un zâmbet fermecător.

Strecurându-și un braț pe sub cotul ei, o trase puțin mai la o parte.

— Ai putea să-mi acorzi cinci minute ? Aș vrea să-ți cer ceva.

Elaine ezită înainte de a-i răspunde :

— Foarte bine, dar nu mai mult de cinci minute. Malcolm, continuați fără mine ; revin imediat, adăugă ea adresându-se bucătarului.

— De fapt, vreau să-ți cer două lucruri, zise Hugh când ajunseră pe o alee ce ducea în grădina hotelului.

Elaine îi întâlni privirea intensă. Trebuie să fi avut aceeași vârstă cu Calum, dar acesta era singurul lor punct comun. Pe cât era de blond Calum, pe atât era Hugh de brunet. Bineînțeles și el era foarte frumos, dar avea o frumusețe

sumbră, aproape sălbatică, foarte diferită de farmecul clasic al lui Calum. Revăzu în minte trăsăturile fine și regulate ale acestuia din urmă, privirea lui incredibil de albastră, când tandră și mângâietoare, când aspră și gravă. Pentru o clipă, avu impresia că simte parfumul pielii lui atât de calde... Enervată de lipsa ei de concentrare, Elaine se reculese rapid.

— Te ascult, Hugh.

— Mai întâi, aș vrea să-ți cer să organizezi o petrecere-surpriză pentru aniversarea a patruzeci de ani de căsătorie a părinților mei, care va avea loc în octombrie.

— Cu plăcere, răspunse imediat Elaine. Ți voi trimite un deviz imediat ce va fi posibil.

Hugh schiță un zâmbet.

— Nu cred că este neapărat nevoie, dar dacă așa vrei...

— Așa se procedează; într-adevăr. Și ce altceva mai voiai să-mi ceri?

— Săptămâna viitoare merg cu niște prieteni la curse și aș vrea să te invit și pe dumneata să vii cu noi. Va fi și sora mea acolo, așa că vei putea să discuți mai amănunțit cu ea despre recepție, adăugă el văzându-i fața nedumerită.

Elaine își stăpâni un zâmbet.

— În ce zi v-ați gândit să mergeți?

— În ce zi ești disponibilă?

De data asta, Elaine izbucni într-un râs amuzat.

— Hipodromul este deschis miercurea?

Ochii negri ai lui Hugh scîlpiră malitios.

— Desigur. Pot să-ți telefonez ca să fixăm ora la care să ne întâlnim?

— Firește, încuviință Elaine căutând o carte de vizită în buzunarul hainei.

O găsi și i-o întinse lui Hugh. Degetele li se atinseră o clipă, dar nici un fior nu o străbătu, spre deosebire de ceea ce se întâmpla la fiecare atingere a lui Calum...

— Aștept telefonul dumitale, zise ea pe un ton grăbit.

— Perfect. Pe foarte curând, Elaine.

Cu aceste cuvinte, îi făcu un semn cu mâna și se îndepărtă. Mergea cu un pas mai hotărât decât Calum, dar, de asemenea, și ceva mai țeapăn... Surprinzându-se încă o dată că-i compara pe cei doi bărbați, Elaine se încruntă. De când îi trimisese lui Calum cuvintele de mulțumire, nu primise nici o veste de la acesta. Nici o scrisoare, nici un telefon. O ștersese din viața lui, pur și simplu. La acest gând, simți o dureroasă strângere de inimă.

„Și tu trebuie să-l uiți, își spuse ea cu hotărâre. Nu mai trăi cu gândul la trecut, concentrează-te mai degrabă asupra viitorului“. În felul acesta însă, trebuia să recunoască un lucru care o durea : Calum nu făcea parte din viitorul ei...

Dar peste două zile când ajunsese la birou, un fax purtând sigla Casei Brodey îi mai dădu puțină speranță. Îl citi repede, cu sufletul la gură. Era o scrisoare formală prin care familia Brodey o ruga să se ocupe de organizarea bicentenarului ce urma să se desfășoare peste două luni în insula Madera.

Mesajul acesta o cufundă din nou pe tânăra femeie într-o profundă dezamăgire. În mod normal, n-ar fi ezitat nici o secundă înainte de a

accepta. Într-adevăr, datorită acestui gen de acțiuni agenția ei căpăta un prestigiu din ce în ce mai mare.

De data aceasta însă, situația o puse pe gânduri. Va reuși oare să înfruntă răceala lui Calum fără să-și trădeze emoțiile? Va fi în stare să se prefacă indiferentă când îl va revedea după atâta vreme?

Dar poate că el nici nu va veni la festivitățile de la Madera... Poate că va avea de-a face cu vărul lui, Lennox, care locuia pe insulă împreună cu soția sa?

Elaine tot nu se hotărâse ce să facă, să accepte sau nu, când Francesca o sună două zile mai târziu.

— Avem un program foarte încărcat, nu știu dacă voi putea accepta misiunea asta, zise ea când Francesca se arătă surprinsă că nu-i dăduse încă răspunsul.

— Trebuie neapărat să găsești o modalitate de a-ți face timp, zise Francesca. Ai făcut o treabă formidabilă la Porto, și nu avem de gând să apelăm la altă agenție. Te rog, Elaine, spune da. Eu n-am să reușesc niciodată să fac treaba asta singură.

— Vei fi și tu la Madera? întrebă Elaine aproape fără să vrea.

— Bineînțeles, și voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Și restul familiei? Vor fi cu toții acolo? întrebă Elaine străduindu-se să vorbească pe un ton dezinvolt.

— Încă nu știu. Chris și părinții lui vor veni. Bunicul de asemenea, firește.

Printesa făcu o pauză înainte de a continua :

— Te rog, Elaine, acceptă misiunea asta. Vrem mult să lucrăm doar cu tine.

Inima Elainei tresări. Calum făcea parte și el din acest „vrem“ ?

— Bine, Francesca. Îți voi trimite prin fax acceptul meu chiar acum. Telefonează-mi îndată ce mai ai amănunte.

Abia închise telefonul că fu cuprinsă de un val de surescitare. Încă nu știa dacă și Calum va fi prezent la Madera și totuși, doar ideea de a-l revedea îi producea o bucurie intensă ce se reflecta pe fața ei, accentuându-i frumusețea naturală.

Așa cum planificase, se duse în miercurea aceea la hipodrom împreună cu Hugh Steventon și petrecu o după-amiază plăcută. O cunoscuse pe Susan, sora lui Hugh, o tânără femeie veselă și impetuoasă care o invită să-i facă o vizită pe la centrul ecvestru pe care ea îl conducea într-o periferie a Londrei.

Luna ce urma întoarcerii ei din Portugalia fu fără nici o îndoială cea mai plină din viața ei. Iesi de mai multe ori cu Hugh și își mai făcu niste prieteni frecventând cu conștiinciozitate clubul de gimnastică la care se înscrisese.

Invitațiile la dineuri nu mai conteneau, și Elaine le acceptă cu plăcere, străduindu-se să-l uite pe bărbatul care-i trezise pofta de viață, bărbatul care-i bântuia zilele și nopțile de o lună încoace : Calum Brodey.

După-amiaza era pe sfârșite. Așezată la biroul său, Elaine terminase de pus în ordine facturile furnizorilor. Lucra repede, profitând de calmul care domnea în biroul pustiu la ora asta.

Aruncă o privire la ceas și se grăbi să deschidă plicul următor. Hugh va trece să o ia peste vreo jumătate de oră. Urmau să asiste la un concert de muzică clasică înainte de a cina într-unul dintre cele mai bune restaurante indiene din capitală.

Birourile agenției se aflau la primul etaj al unui mic imobil modern. O scară în spirală conducea la ușa cu geamuri fumurii. Auzi un zgomot de pași pe trepte, și Elaine ridică privirea, uimită că Hugh venea atât de devreme. Cu un ușor oftat de exasperare, se aplecă din nou peste birou și reluă cititul corespondenței. Când ușa se deschise, nici măcar nu se mai osteni să ridice privirea.

— Ai venit mai devreme, Hugh ! lansă ea pe un ton vesel. Sunt gata într-un minut. Aș vrea doar să termin de citit corespondența...

Se întrerupse și se îndreptă brusc, conștientă de tensiunea existentă dintr-o dată în încăpere. Zâmbetul îi încremeni pe buze. Calum se afla în cadrul ușii, cu privirea-i pătrunzătoare atințită asupra ei.

— Bună ziua, Elaine.

Un val de sânge îi invadă obrajii tinerei femei. Cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să spună :

— Bună ziua, Calum.

Urmă din nou o tăcere apăsătoare.

— Ce mai faci ? reluă în sfârșit Calum.

— Bine, mulțumesc.

El o privi îndelung.

— Îmi face plăcere să te revăd.

— Adevărat ?

Foarte repede însă, stupefacția făcu loc furiei. Cu ce drept venea el să-i spună asta acum, după ce timp de o lună de zile nu-i dăduse nici o veste ? Ridicându-și bărbia cu un aer provocator, ea îi aruncă :

— Presupun că ai venit să examinezi dosarul în legătură cu pregătirea festivităților de la Madera.

Fără să aștepte răspunsul lui, ea se ridică și se îndreptă către sertarele cu dosare. O mână puternică o opri însă din drum.

— Nu am venit pentru asta, Elaine. Pe tine am venit să te văd.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, tânăra femeie ridică spre el o privire circumspectă.

— De ce ?

— Pentru că... simțeam nevoia să te văd, pur și simplu.

Elaine se eliberă brusc și se retrase un pas. Se îmbrăcase pentru concert, și taiorul purpuriu pe care-l purta îi sublinia cu grație curbele siluetei suple. Cu ciorapii din mătase transparentă, picioarele ei păreau interminabile. Un machiaj subtil îi pune în valoare tenul catifelat, iar buclele arămii cădeau cu suplețe pe umeri.

Calum o privi îndelung, ca hipnotizat.

— Pari... altfel, murmură el în sfârșit cu o voce răgușită.

În fața admirației pe care Elaine o putu citi în ochii lui, furia ei se risipi.

— Când ai venit la Londra ? îl întreabă ea.

— Azi-dimineață. Aveam o întâlnire de afaceri în Manchester. După aceea am venit direct aici.

— Înțeleg. De fapt, ce vrei, Calum ?

— Aș vrea să te invit la cină. Știu un foarte bun resta...

— Am deja un program, îi tăie vorba Elaine. Calum se încrunță.

— Nu poți să-ți faci timp ?

Elaine luptă cu toată puterea împotriva dorinței de a se ghemui în brațele lui.

— Nu. De altfel, de ce mi-aș modifica programul ?

Trăsăturile lui Calum se aspiră.

— Mă întorc în Portugalia mâine. Ești sigură că nu poți să-ți anulezi întâlnirea ?

— De ce nu mi-ai telefonat mai devreme ? întreabă Elaine pentru a mai câștiga timp.

Calum o privi cu gravitate.

— Îmi doresc foarte mult să petrec o clipă cu tine, Elaine.

— De ce ?

Elaine așteaptă răspunsul cu răsufierea tăiată de emoție.

— Pentru că mi-ai lipsit.

Făcu un pas spre ea și rămase nemișcat.

— Trebuie să vorbim. Credeam că am fi putut petrece seara împreună și apoi...

Elaine avu impresia că încasează o palmă. Un răs amar îi izbucni pe buze.

— Oh, înțeleg. Ai venit aici cu singura speranță de a-ți găsi o companie pentru la noapte, nu-i așa ?

Cuvintele îi năvăleau mecanic pe buze ; privirea ei arunca fulgere. Calum vru s-o întrerupă dar ea i-o luă înainte.

— Asta este tot ce reprezintă eu pentru tine, nu-i așa ? O metresă întotdeauna gata să te primească în patul ei, când tu ești în trecere prin Londra !

— Elaine, încetează, eu...

Orbită de furie, tânăra femeie ridică tonul :

— Și când mă gândesc că ai avut îndrăzneala să pretinzi că eu mi-am bătut joc de tine, că te-am manipulat ! Tu ce încerci să faci acum ? Din păcate, n-ai dat peste cine trebuie, ai greșit persoana, pentru că eu niciodată n-am să...

Din doi pași, Calum străbătu distanța care-i despărțea.

— Vrei să mă asculți ? strigă el scuturând-o ușor de umeri. Încetează cu absurditățile !

Punându-și palmele pe pieptul lui, Elaine încercă să-l respingă.

— Nu încerca să mă îmbunezi, Calum. Poate că tu ai metrese în cele patru colțuri ale lumii, dar află că eu nu voi fi cea din Londra !

— La naiba, Elaine, vrei să taci odată și să mă asculți ?

Cu fața deformată de furie, o atrase spre el și o sărută cu o violență nebănuită. Prea furioasă ca să poată răspunde, Elaine se crispă și se fortă să rămână perfect nemișcată, în ciuda focului dorinței care începuse să-i alerge prin vene. După câteva secunde, Calum încetă s-o mai sărute și o scrută cu un aer descumpănit. Cu inima grea, Elaine îi susținu privirea.

— Elaine, trebuie să mă crezi, începu el cu o voce încordată. Am venit aici pentru că...

În aceeași clipă, cineva ciocăni la ușă și se întoarseră amândoi spre Hugh care tocmai intra în încăpere.

Calum se îndepărtă imediat. Cu un gest reflex, Elaine își aranjă cu mâna părul, blestemând roșeața trădătoare care-i invadase fața. Hugh îi privi pe rând, vizibil încurcat.

— Domnul Brodey tocmai pleca, murmură ea îndreptându-se spre birou.

Fără un cuvânt, Calum o învălui într-o privire glacială apoi se întoarse spre Hugh și-l privi cu atenție. Un zâmbet ironic îi pluti o clipă pe buze. După un timp ce păru să dureze o eternitate, se îndreptă spre ușă și ieși din încăpere.

— Cine este ? întrebă Hugh de cum ieși Calum.

— Un client, răspunse Elaine, pradă unui violent tumult de emoții.

Hugh se apropie de ea. Privirea îi trăda neîncrederea.

— Nu este un client obișnuit, Elaine. Tocmai vă sărutați când am intrat ! Cine este bărbatul acesta ? Fostul tău „prietен“ ?

— Da, exact. Ascultă, Hugh, îmi strâng hărțile și sunt gata într-o clipă, de acord ?

Ea se îndreptă spre fișet, dar Hugh o reținu de mână. Expresia lui era gravă.

— Relația voastră a durat mult timp ?

— Nu, răspunse Elaine scurt.

— Dar a fost puternică, așa-i ?

Ea se încrunță, intrigată și agasată totodată de insistențele lui.

— Ce te face să crezi asta ?

— Tensiunea dintre voi era aproape palpabilă în încăperea când am intrat. Ai fi zis că erați singuri pe lume.

Cu o neașteptată blândete, el o cuprinse în brațe și-și înclină capul spre ea.

— Încă mai ești îndrăgostită de el, Elaine ?

Luată prin surprindere de această întrebare, tânăra femeie scutură din cap.

— Îmi... îmi pare rău, Hugh. Credeam că n-am să-l mai revăd niciodată, dar adineauri, când a intrat în birou, am...

Hugh îi puse un deget pe buze.

— Ssst... N-ai de ce să te justifici : înțeleg. Orice ar fi, noi rămânem prieteni, nu-i așa ?

Elaine dădu încet din cap, reconfortată de căldura pe care o citea în ochii lui Hugh.

Petrecură o seară agreabilă. În timpul concertului legănată de o simfonie de Mozart, Elaine își lăsă gândurile să hoinărească. Inevitabil, imaginea lui Calum îi venea mereu în minte. Ce vrușese el să-i spună când Hugh tocmai intrase în birou ? Și dacă ea se înșelase asupra intențiilor lui ?

★

★

★

Era aproape miezul nopții când Hugh o conduse vână în fața casei ei. O sărută ușor pe obraz și o făcu să-i promită că-i va mai da vești despre ea.

Cu inima grea, Elaine intră în casă. Aprinse câteva lămpi în salon, își scoase pantofii, își aruncă

poșeta pe o măsuță joasă și se lăsă să cadă pe canapea. Niciodată nu se mai simțise atât de singură. De data asta, se sfârșise cu adevărat. Nu-l va mai revedea niciodată pe Calum.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Cu gesturi reflexe ridică receptorul.

— Alo ?

— Elaine ?

Simți că încremenește când auzi vocea lui Calum.

— Da ?

— Trebuie să te văd.

Elaine își ținu răsuflarea. Degetele i se crispară pe telefon.

— Unde ești ?

— Jos, în fața casei tale. În mașină.

Tânăra femeie închise ochii, sfâșiată între bucurie și teamă. Trecură câteva secunde până ce reuși să murmure cu o voce gătuită :

— Ușa este deschisă. Grăbește-te, Calum. Și eu am nevoie de tine...

CAPITOLUL VIII

Ușa apartamentului era întredeschisă. Calum intră și își plimbă privirea prin salon. Încăperea era pustie. Îi atrase atenția o altă ușă larg deschisă și străbătu salonul cuprins de o tulburare crescândă.

Elaine îl aștepta, întinsă pe pat, goală în întregime. Licărirea unei lumânări îi lumina contururile sifonului ale trupului. Lovit parcă de un trăsnet, el încrămeni și trase adânc aer în piept.

În clipa următoare, fu alături de ea și o îmbrățișă cu febrilitate.

— Elaine ! Elaine...

Buzele li se căutară, se contopiră cu sete într-un sărut pătimaș. Purtată de un vârtej de senzații nemaîntâlnite, Elaine desfăcu nasturii cămășii lui Calum și mâinile ei alergară nebune pe torsul lui puternic.

Calum scoase un geamăt lung.

— Oh, Doamne, Elaine, cât mi-ai lipsit...

Își scoase repede hainele și alunecă deasupra ei. Degetele lui calde și pricepute găsiră drumul spre cele mai intime locuri ale trupului ei, și Elaine se arcui spre el îmbătată de dorință.

— Te doresc, Calum, șopti ea între două sărutări aprinse. Vino, te rog... nu mă face să aștept...

Calum îi împlini rugămintea și, curând, se lăsă purtați pe un ocean de voluptate, pe valuri de plăcere ce îi duseră departe, foarte departe spre culmile extazului. Timpul își opri zborul, și se agățară unul de altul, contopiți într-o singură ființă...

Când reveniră în lumea reală, Calum se sprijini într-un cot și se aplecă spre Elaine. Buzele lui îi mângăiară sânii.

— Cred că aș fi fost în stare să-ți sparg ușa dacă n-ai fi vrut să mă lași să intru, murmură el continuând s-o mângâie. Am petrecut o seară îngrozitoare, imaginându-mi că te afli în brațele fiifizonului ăluia, întrebându-mă dacă-l vei invita să-ți tîne să beți un ultim pahar... Chiar nu vrei să știi de ce am venit în Anglia?

Elaine fremătă sub mângâierile buzelor lui.

— Pentru întâlnirea ta de afaceri, presupun. Calum lăsă să-i scape un rîs ușor.

— Era un pretext pentru a-mi menaia orgoliul. În realitate, muream de dorința de a te revădea. Nu-ți poți imagina cât mi-ai lipsit, Elaine. Ce bine este să fiu iarăși lângă tine...

Urcă ușor spre buzele ei, dar în clipa când vru să o sărute, Elaine întoarse capul. O multime de întrebări îi veneau pe buze, întrebări pe care trebuia să le clarifice cu orice preț înainte de a se abandona plăcerii de a fi în brațele lui Calum.

— Ca să fiu sinceră, nu credeam că te voi revădea după cearta noastră de la fermă.

Calum rămase nemișcat. Când vorbi, vocea îi era plină de gravitate.

— M-am purtat ca un idiot, sunt conștient de asta. Dar sperasem ca tu să simți mai mult decât o atracție fizică pentru mine. Când mi-ai spus că n-a fost decât o aventură, am avut impresia că primesc un pumn în stomac.

Elaine își încruntă sprâncenele.

— Credeam că și tu doreai același lucru : o legătură fără urmări, care să nu ne angajeze pe nici unul dintre noi. Știi...

Ezită înainte de a continua, căutându-și cu grijă cuvintele.

— Ceea ce simt eu pentru tine depășește cu mult o simplă atracție fizică. Tu ești primul bărbat care mă face să vibrez, Calum, adăugă ea cu o voce timidă. Soțul meu nu mi-a inspirat niciodată asemenea sentimente. Eram doar „jucăria” lui, lucrul pe care și-l însușise și de care se folosea după bunul lui plac.

Îi întâlnește privirea gravă și adăugă dintr-o răsuflare :

— Îmi pare rău că te-am rănit. N-am vrut asta, trebuie să mă crezi...

Calum îi cuprinse fața în mâini și i-o acoperi cu o ploaie de sărutări.

— Oh, iubito, te cred, nu-ți face griji pentru asta. Acolo, la fermă, m-am lăsat orbit de furie. Trebuia să-mi fac timp să te ascult, să ți pun întrebări, să-ți răspund și eu. Am încercat să dau de tine a doua zi, dar senhora Varosa mi-a spus că ai plecat. Atunci, m-am străduit să mă conving că, într-adevăr, îți bătuseși joc de mine...

Elaine scutură din cap cu vehemență.

— Nu, Calum. Eu nu voim să te simți obligat față de mine... Îmi era prea teamă ca nu cumva să-ți se facă milă de mine dacă-ți dezvălu am sentimentele mele.

— Proastă mică, zise Calum pe un ton prefăcut muștrător. Știi tu de ce am venit până aici?

— Ca să mă vezi, răspunse Elaine, pradă unei bruste neliniști.

Un zâmbet enigmatic apăru pe buzele lui Calum.

— Nu numai.

Privirea îi era plină de tandrețe. Îi luă mâna și i-o puse pe inima lui.

— Am venit să-ți cer să te căsătorești cu mine, Elaine.

Tânăra femeie avu impresia că inima va înceta să-i mai bată. Îl privi cu un aer stupefiat.

— Tu... tu nu vorbești serios? bolborosi ea cu o voce abia auzită.

Calum făcu o mutră supărată.

— N-am fost niciodată mai serios. Te iubesc, Elaine. Te iubesc mai mult decât orice pe lume și vreau să devii soția mea.

— Dar... dar...

Calum dădu din cap și-i puse un deget pe buze.

— Nu există nici un „dar“, iubirea mea.

Tulburată, Elaine rămase tăcută câteva clipe. Un gând trecu brusc prin mintea încetosită.

— Dar eu nu sunt blondă! exclamă ea pe un ton plin de regret.

Calum își ridică privirea spre cer.

— Uită odată de tradiția asta afurisită. Eu nu mai pot să trăiesc fără tine, Elaine. Mi-am

dat seama de acest lucru chiar a doua zi după ecarta noastră. Îți poți imagina cât de vinovat mă simțeam pentru că stricasem totul? Dintr-o dată, viața mi se părea atât de goală... lipsită de sens.

— De ce nu mi-ai scris sau nu mi-ai telefonat?

Un zâmbet șters pluti pe buzele lui Calum.

— Am format numărul tău de telefon de sute de ori, dar niciodată n-am mers până la capăt de teamă că nu vei vrea să-mi vorbești. Tot din cauza acestui blestemat orgoliu! În disperare de cauză, ți-am trimis flori... și ți-au trebuit două săptămâni până să-mi răspunzi.

— Mesajul tău era atât de rece! Eram convinsă că nu vrei să mă mai vezi. Credeam că mă disprețuiești...

Se lăsă tăcerea. Cu vârful degetelor, Calum îi urmărea conturul buzelor pline.

— Voiam să fiu sigur de sentimentele mele pentru tine înainte de a mă hotărî, mărturisî el cu o voce surdă. Acum, știu. Știu că te iubesc ca un nebun și că vreau să fii soția mea.

Elaine îi întâlni privirea încrezătoare, plină de dragoste și de tandrețe. Era evident că el nu-și imagina nici măcar o clipă că ea ar fi putut spune „nu“.

În mod ciudat, ea nu-i răspunse imediat. Îl iubea pe Calum, îl iubea din tot sufletul și totuși, avea nevoie de timp ca să-și facă ordine în gânduri. Abia își regăsise pofta de viață și deja e o carea în căsătorie. Nu era un pic cam repede?

— Nu ştiu... mămură ea în sfârşit, pradă unei mari confuzii.

O licărire nedumerită trecu prin ochii lui Calum.

— Ce nu ştii?

— Dacă vreau să mă căsătoresc cu tine. Am putea continua să ne vedem când vii tu prin Londra, sau când...

— Nu, o întrerupse Calum pe un ton categoric. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să fii soţia mea şi mama copiilor mei.

Elaine îşi muşcă buzele. Doamne, cât era de greu să te menţii pe poziţii în faţa atîtu "îni" hotărâte a lui Calum! Şi totuşi, fără să-şi poată explica de ce, ea refuza să se incline în faţa hotărârii lui.

— Nu vorbeşti decât despre tine, Calum. Te-ai întrebat măcar o clipă care ar fi dorinţa mea?

Aprcape involuntar, ridicase tonul.

— Te-a preocupat să ştii ce simţeam eu în timp ce tu încercai să-ţi descurci itele propriilor tale sentimente?

Calum vru să soună ceva dar ea îl făcu să tacă cu un gest al mâinii.

— Nu poţi să intri în viaţa mea pe neousă-masă, sub pretextul că te-ai hotărât în sfârşit să mă iei de soţie, Calum. Nu ştiu dacă realmente vreau să-mi complic planurile mele de viaţă pentru tine, concluzionează ea pe un ton ferm, mînată de un elan de mîndrie.

Calum zâmbi uşor. Cu un gest obosit, îşi dădu la o parte de pe frunte o suviţă de păr.

— Trebuie să mărturisesc că nu mă aseptam la acest gen de răspuns. Tu eşti singura femeie

pe care am cerut-o vreodată în căsătorie, singura pe care o iubesc într-atât încât...

Cuvintele îi muriră pe buze.

— As face mai bine să plec.

Incapabilă să scoată nici cel mai slab sunet, Elaine îl privi ridicându-se și adunându-și hainele împrăstiate pe mochetă. Cu inima strânsă, ea își întoarse privirea.

— Asta nu ne împiedică să ne mai vedem, Calum, zise ea cu timiditate.

Calum se întoarse brusc. Fața lui exprima o amărăciune nemărginită.

— Eu nu am nevoie de o metresă, Elaine. Vreau să faci parte din viața mea.

Temându-se să n-o părăsească curajul de a-l reține, ea se grăbi să-i răspundă :

— În cazul acesta, trebuie să-mi lași timp să-mi limpezesc și eu sentimentele.

Din nou se făcu liniște. Fără să-și desprindă ochii de ea, Calum se apropie. Privirea îi era indescifrabilă. Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el se aplecă și o sărută cu patimă.

— Te iubesc, Elaine, murmură el ridicându-se. Să nu uiți asta. Voi ști să fiu răbdător, n-avea grijă.

Chiar a doua zi, Elaine primi un enorm buchet de flori. După-amiază, Calum îi te'efonă ca să-i spună că se întoarce în Portugalia. După plecarea lui, nu trecu o zi fără ca ea să primească vești de la el. Scrisori, cadouri, flori, telefoane...

Desfășurarea festivităților pentru bicentenarul din Madera decurse în cele mai bune condiții. Pe proprietatea familiei Brodey veniră o mulțime de invitați, și Elaine avu surpriza să-l vadă pe Sam Gallagher făcând parte dintre ei. Era evident că-l invitasese Calum, fără să-i mai ceară părerea Francescăi... Aceasta din urmă era atât de agitată încât nu remarcă tensiunea ce domnea între Elaine și Calum.

În ciuda hotărârilor pe care le luase, Elaine încercă un viu sentiment de frustrare întâlnindu-se în fiecare zi cu Calum fără a se putea totuși apropia prea mult de el. Firește, se priveau îndelung, își zâmbeau cu subînțeles, dar nu găsiră nici o ocazie pentru a petrece câteva cupe împreună.

În zilele următoare, Elaine căpătă certitudinea că-l iubea pe Calum și că nimc pe lume nu i-ar face o plăcere mai mare decât să devină soția lui. Totuși, eșecul căsătoriei ei cu Neil o tulbura încă, și avea nevoie să se asigure că această teribilă experiență nu se va mai repeta în viitor, dacă urma să se angajeze pe viață.

Astfel, când Calum îi propuse o plimbare prin grădină în ajunul plecării ei, ea acceptă fără nici o ezitare. Merseră o vreme în tăcere. Parcul era străbătut de nenumărate alei. După câteva minute Calum o conduse către o boltă de trand firi și o invită să ia loc pe banca de piatră. Se întoarse apoi spre ea. Pe față avea o expresie încordată, privirea îi era întrebătoare. Adunându-și tot curajul, Elaine vorbi prima.

— Ți-am cerut să-mi lași timp de gândire, începu ea cu o voce ezitantă. Trebuie să recunosc

faptul că, în aceste ultime săptămâni, m-am gândit mult la noi. Mi-ai lipsit, Calum. Dar... trebuie să fiu sinceră cu tine. De asta devinde fericirea noastră.

Făcu o pauză și respiră adânc.

— Vezi tu, după moartea lui Neil, mi-am jurat că nu mă voi mai căsători. Refuzam să cad din nou în capcană, să îndur noi suferințe — atât fizice cât și morale — pe care el m-a obligat să le suport.

Calum își încheștă maxilarele și Elaine zâmbi slab.

— Știu că tu ești altfel decât Neil, se grăbi ea să adauge. Mai știu că tu nu mă vei răni vreodată. În schimb, nu mă simt pregătită să-mi sacrific independența pe care mi-am câștigat-o în cursul acestor ultimi trei ani. Trebuie ca tu să mă accepți așa cum sunt, Calum, cu îndoielile mele, cu temerile mele, cu ambițiile mele. Dacă crezi că poți în stare s-o faci, mă voi căsători cu tine cu dragă inimă. Pentru că te iubesc din tot sufletul.

Fără a-i lăsa timp să-i răspundă, ea se ridică de pe bancă.

— Acum trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. Mă întorc la Londra în seara asta.

Calum se ridică la rândul lui. O emoție de nedescris i se întipărise pe față.

— Elaine, tu știi bine că te iubesc mai mult decât orice pe lume. Ce-aș putea face ca să...

— Ssst... Promite-mi doar că vei reflecta bine la ceea ce tocmai ți-am spus. Dacă vrei să mă găsești, voi fi la Londra. Și, te rog, Calum...

Îl învăluî cu o privire pătrunzătoare.

— Analizează situația cu multă răbdare.

Cu aceste cuvinte, se aplecă spre el, îi atinse buzele cu un sărut dulce și se grăbi să se întoarcă în casă.

Săptămânile ce urmărară se transformară într-un adevărat calvar pentru Elaine. Calum nu dădu nici un semn de viață. Nu mai apărură nici cadouri, nici buchete de flori, nici declarații de dragoste prin fax, nici un mesaj telefonic... De mai multe ori, regretă amarnic pedeapsa pe care și-o impusese singură păstrând tăcerea. Totuși, în adâncul sufletului ei, era convinsă că procedase bine. Pentru propria ei fericire, pentru cea a lui Calum, avea nevoie de această punere la încercare. Avea nevoie să testeze dragostea, încrederea și fidelitatea lui Calum.

Când primi de la el o scrisoare prin care-i anunța nașterea copilului lui Lennox și Stella, fu cât pe-acî să leșine de bucurie. Nici un cuvânt însă despre sentimentele lui pentru ea. Și totuși, Elaine fu cuprinsă de un val de speranță. Calum nu o uitase. Se mai gândea la ea. La ei...

Scrisoarea aceasta fu însă urmată de o tăcere de ne suportat. Optimismul tinerei femei începuse să se mai risipească, până într-o zi când, plecând de la birou, se ciocni de Calum care-o aștepta la ușa clădirii. Fața i se lumină instantaneu.

— Calum !

— Bun-găsit, Elaine. Accepi să devii soția mea, oricare ar fi condițiile pe care mi le vei mai pune ?..

În culmea fericirii, Elaine lăasă să-i cadă mapa cu documente și se ghemui la pieptul lui.

— Oh, da, da ! Mi-ai lipsit atât de mult !

Se îmbrățișară și se sărutară cu pasiune. nepăsători la privirile amuzate și uimite ale trecătorilor.

— Nu pot să mai trăiesc fără tine, dragostea mea, zise Calum îndepărtându-se ușor.. Să ne căsătorim cât mai repede

Vibrând amândoi de dorință, se duseră în apartamentul Elainei și făcură dragoste cu o patimă prea mult timo stăpânită. Din păcate, Calum nu ousea să rămână prea mult. Trebuia să plece la New York chiar în seara aceea pentru a pune la punct niște afaceri care-i priveau pe Chris și Tiffany.

— Francesca mi-a trimis o ilustrată din New York, zise Elaine. Dar nici măcar nu mi-a pomenit de Sam. Am aflat de la Stella că iarăși s-au certat atunci, la Madera. Stii cumva dacă s-au împăcat ?

Calum dădu din cap.

— Nu cred. În schimb, Francesca s-a întâlnit cu Chris și este foarte îngrijorată în privința lui. Ea mi-a cerut să merg să-i vorbesc.

— Poate că este într-adevăr îndrăgostit de Tiffany, spuse Elaine pe un ton prudent.

— S-ar putea. Problema este dacă și ea îl iubeste cu adevărat, sau vrea doar să-l stoarcă de bani.

Se aplecă spre ea și-i cuprinse buzele într-un sărut fierbinte.

— Imediat ce mă întorc, te duc în Portugalia și vom anunța oficial logodna noastră. Dar până atunci...

Scotoci prin buzunarul hainei și scoase o cutiută mică din piele bordo.

— Aș dori mult să porți acest inel, iubirea mea. Este inelul pe care tatăl meu i l-a oferit mamei când s-au hotărît să se căsătorească.

Cu răsuflarea tăiată, Elaine deschise cutiuta și scoase o mică exclamație de uimire descoperind un diamant de o puritate perfectă, montat pe un inel masiv de aur. Ochii i se încetșară de lacrimi când Calum îi puse inelul pe deget.

— Calum... nici nu-mi imaginam că poate exista o asemenea fericire, murmură ea căuțându-i buzele.

Elaine trebui să aștepte două săptămâni înainte de a-l revedea. El îi telefonă de la aeroport pentru a-i anunța sosirea. Vocea lui părea încordată. Pradă unei puternice îngrijorări, Elaine se plimbă nervoasă prin salon până ce auzi soneria de a intrare.

Cu inima bătând puternic, se duse să deschidă. Calum se afla în prag. Era tras la față și cu ochii încercănați. Părea extrem de preocupat.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă imediat Elaine făcându-i loc să intre. S-a întâmplat ceva cu bu-nicul tău ? Sau cu Chris ?

— Nu. Este o afacere care privește toată familia, și în mod special pe mine și pe Francesca.

Elaine simți că-i îngheață sângele în vene. Instinctiv, își dădea seama că, orice i s-ar întâmpla lui Calum, o va afecta și pe ea.

— Vrei să bei ceva ?

El încuviință cu un semn din cap și se instală într-un fotoliu. Elaine îi aduse un whisky. Respectându-i tăcerea, ea se așeză în fața lui și așteptă. El bău o înghițitură bună de alcool, ca pentru a-și face curaj, apoi începu să vorbească cu o voce monotonă :

— În apartamentul nostru din New York păstrăm niște documente confidentiale într-un seif al familiei. Nu știu prin ce mijloc Tiffany a reușit să pună mâna pe ele și cu acele informații, a redactat un articol despre familia noastră. În momentul de față nu știm unde se află ea, dar ne temem că-și vinde marfa unuia dintre acele blestemate ziare de scandal. Articolul acesta ar aduce prejudicii grave reputației Casei Brodey, încheie el înainte de a-și goli paharul dintr-o înghițitură.

Elaine păli.

— De ce spui că tu și Francesca sunteți în mod deosebit afectați ?

Calum ezită până să-i răspundă.

— E o poveste lungă. Pe când era studentă în Statele Unite, Francesca s-a îndrăgostit de un băiat, Andrew Sims. Nu mai voia să audă de nimeni, vorbea numai despre el, se gândea să se căsătorească cu el și să întemeieze o familie. I l-a prezentat pe Sims bunicului, care l-a considerat nedemn pentru nepoata sa. Ca să-l pună la încercare, mi-a cerut mie să-i propun o sumă

mare de bani în schimbul promisiunii că va rupe relația cu Francesca și că nu va mai încerca s-o vadă vreodată.

— Nu-i chiar atât de dramatic, interveni Elaine pe un ton ce și-l dorea liniștilor. Dacă a acceptat târgul, înseamnă că nu era îndrăgostit cu adevărat de Francesca și deci nu era demn de ea.

Calum ridică din umeri.

— Tu ai dreptate, firește. Problema este că noi nu i-am mărturisit, niciodată, Francescăi ce se întâmplase de fapt. Plecarea bruscă a lui Andrew a cufundat-o într-o profundă disperare. Am crezut chiar că acest episod nenorocit a aruncat-o în brațele lui Paolo... și cunoști și tu urmarea. Când va descoperi adevărul, s-ar putea să o cuprindă o furie nebună. Desigur, îndreptățită, dar bunicul n-ar suporta ca ea să se întearcă împotriva lui. El o adoră, înțelegi, și doar în interesul ei a făcut ce-a făcut. Era convins că așa e bine.

— Bunicul tău este un om puternic, nu-ți face griji pentru el. Va înțelege foarte bine reacția Francescăi. Pe de altă parte, sunt sigură că și ea îl va ierta. Îl iubește prea mult pentru a-i purta pică.

Calum căzu pe gânduri o clipă. Până la urmă, dădu din cap.

— Ai dreptate, fără îndoială. Mă încred în intuiția ta feminină.

Urmă un alt moment de tăcere, mai lung de data asta. Când Calum începu să vorbească, vocea îi era plină de melancolie și gravitate în același timp.

— În urmă cu vreo zece ani, am avut o relație cu o femeie căsătorită, o americană. Aceasta a rămas însărcinată cu mine, dar a preferat să pună capăt relației noastre și să-l facă pe soțul ei să creadă că era copilul lui. De fapt, până la urmă mi-a mărturisit că asta urmărea chiar de la începutul relației noastre, pentru că soțul ei nu putea să-i dăruiască un copil. Tiffany a pus mâna și pe scrisorile pe care mi le scrisese această femeie. Dacă presa dă în vileag toată povestea, va fi un dezastru pentru toată lumea.

Elaine îl privi, uluită.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta nicio dată ?

Calum își trecu mâna prin păr. Părea dintr-o dată foarte obosit.

— Este o poveste veche, un episod din viața mea pe care preferam să-l uit.

— Cum poți să spui asta ?! exclamă Elaine îngrozită. Cum poți uita că esti tatăl unui copil pe care nici măcar nu-l cunoști ?

Calum se ridică. Pe față i se întipări o expresie plină de amărăciune.

— Este de neiertat, știu.

Se îndreptă spre ușă și Elaine simți că i se rupe inima, sfâșiată între sentimente contradictorii.

— Unde pleci ? întrebă ea aproape în șoaptă.

— Trebuie să o găsim pe Tiffany cât mai curând, pentru a o împiedica să vândă materialul.

Cu fața dintr-o dată foarte palidă, el adăugă :

— Dacă vrei să rupi logodna noastră, voi înțelege.

Fără nici un cuvânt în plus, părăsi încăperea.

Ocupată cu întrunirile cu noii ei asociați și cu programul încărcat de pregătirea unor festivități, Elaine nu se putu elibera decât spre sfârșitul lui septembrie. De cum reuși totuși să pună lucrurile cât de cât la punct, luă un avion spre Porto, fără ca măcar să-l anunțe pe Calum, fără să știe chiar dacă îl va găsi acolo.

Sună de la aeroport la biroul lui și secretara o informă că el se află la **quinta**. Departe de a se descuraja, Elaine închirie o mașină și se duse direct la fermă.

Când ajunse la destinație, deja se înnoptase. În curte se aflau parcate mai multe mașini iar ferestrele erau toate luminate, ca și fereștruciile de la pivniță. În mod ciudat, nimeni nu apărură când ea bătura la ușă. Intrigată, se îndreptă spre pivniță. O muzică antrenantă ajunse până la urechile ei și ea grăbi pasul, curioasă să afle ce se întâmplă.

Pivnița principală, un fel de cramă, era plină de oameni care cântau și dansau veseli. Elaine rămase nemișcată în prag, surprinsă de buna dispoziție generală. Ce se sărbătorea oare în seara asta ?

Deodată, în mintea ei se făcu lumină : sezonul culesului se terminase !

Înaintă cu timiditate, își plimbă privirea în jurul ei și încrămeni. Înconjurat de un cerc de prieteni, Calum se afla lângă estradă și discuta aprins cu un tânăr. În ciuda distanței ce-i des-

părtea, Elaine remarcă expresia melancolică întipărită pe fața lui frumoasă.

Îl privi cu intensitate, ca pentru a-i transmite puterea și dragostea ei. Brusc, el se întoarse și c văzu. Privirea-i albastră stinsă se însufleți instantaneu iar Elaine își simți inima umplându-se de o imensă bucurie. Nimic nu mai exista în jurul lor : muzica, mulțimea, nu mai contau. Erau singuri pe lume. În sfârșit...

În clipa aceea, ea știu că zâmbetul plin de tandrețe pe care el i-l adresa îi va rămâne pe veci gravat în memorie. Incapabilă să se miște din loc, ea îl privi făcându-și drum printre cei ce dansau.

Ajuns în fața ei, el întinse mâna și-i mângăie ușor obrazul.

— Ai venit, zise el cu o voce răgușită. Iubirea mea, ai venit... Am visat atât de mult la această clipă...

Fără să-i lase timp să reacționeze, el o conduse către o ușă grea de lemn pe care o deschise, cu un zâmbet enigmatic pe buze. Închise ușa cu cheia în urma lor și Elaine clipi des pentru a se obișnui cu semiobscuritatea ce domnea în încăperea.

Aroma îmbătătoare a strugurilor copti o amețea. După câteva clipe, reuși să distingă mai multe cuve aliniat lângă pereții de piatră. Calum o adusese în încăperea unde se storceau strugurii. Impresionată de ambianța aproape misterioasă a locului, Elaine tresări la auzul vocii iubitului ei :

— Cum ai reușit să-ți faci timp și să vii ?

— I-am promovat pe Ned și pe Malcolm la rangul de asociați. Ei veghează la bunul mers al agenției în lipsa mea.

Tăcură amândoi o vreme. Apoi, Calum vorbi cu gravitate :

— Și în legătură cu copilul ?

— Dacă este fericit cu omul pe care-l consideră tatăl lui, asta este esențialul, îi răspunse ea limpede. Oh, Calum, dragostea mea pentru tine este prea puternică încât să se lase doborâtă de primul obstacol, adăugă ea cu înfrigurare.

Un zâmbet îi lumină fața lui Calum și o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere și șoptindu-i numele.

— Elaine, dulcea mea Elaine, cât te iubesc...

Trupurile lor vibrând de dorință se lipiră unul de altul, în timp ce buzele li se contopeau într-un sărut pătimaș, exigent. Măinile viguroase ale lui Calum se strecurară pe sub bluza ei, și Elaine suspină de fericire. Niciodată nu se mai simțise atât de dorită. Cu pleoapele lăsate, îl înălțui cu brațele și-l strânse mai aproape de ea.

— Elaine, vreau să-ți simt înfiorarea trupului.

Începu să-i desfacă bluza.

— N-ar trebui... obiectă Elaine fără convingere. Nu aici...

Calum lăsă să-i scape un râs amuzat.

— Aici este cu atât mai plăcut, îngerul meu.

Îmbătută de un val de dorință, Elaine nu mai protestă. Când Calum îi scoase și sutienul, ea se lipi de el, cu respirația accelerată.

— Dumnezeuule, cât ești de caldă...

Cu o mână îndrăzneată, Elaine desfăcu nasturii

blugilor lui Calum și-i făcu să alunece peste coapsele lui, încântată să vadă acest trup viril dezgolindu-se încet.

— Te doresc, Calum. Despărțirea noastră a fost un adevărat supliciu pentru mine.

— Și pentru mine, iubito, murmură el cu o voce răgușită.

Brusc, el își îngropă fața între sâni ei și Elaine nu-și putu reține un geamăt de plăcere. Limba lui Calum îi atinse cu pricepere vârfurile tari și ea se cambră, incapabilă să mai suporte această dulce tortură.

— Te rog, Calum, nu mă lăsa să aștept...

Dar, oricum, nici el nu mai avea răbdare. Dorea să fie a lui, doar a lui în întregime. Cu o infinită tandrețe o ajută să se întindă pe o grămadă de cearsafuri și o posedă.

— Ești numai a mea, sunt numai al tău, Elaine. Simți asta ? îi murmură el la ureche.

— Da, îi răspunse ea în șoaptă, îmbătată de plăcere.

— Pentru totdeauna, mai reuși el să spună în timp ce dansul trupurilor lor contopite îi purta pe culmile extazului.

— Oh, da... pentru totdeauna...

Cât de mult îl iubea ! I se dăruie cu toată forța dragostei ei, cu tot trupul și din toată inima, cu certitudinea că fericirea lor va dura o viață întreagă.

CAPITOLUL IX

Elaine și Francesca sporovăiau liniștite pe terasa palatului din Porto. Cu o zi înainte, avuse-se loc cursa numită „barcos rabelos” și, spre surprinderea generală, Tiffany își făcuse apariția. Nu vânduse articolul pe care-l scrisese despre familia Brodey. Documentele confidentiale și secretele pe care le conțineau își regăsiseră locul în seiful familiei.

Cele două tinere așteptau sosirea lui Chris. El le telefonase ceva mai devreme pentru a le anunța căsătoria lui iminentă cu Tiffany.

— N-a avut o viață prea ușoară, îi spusese el Francescăi. O iubesc mai mult decât orice pe lume, și cuvând vom fi fericiții părinți ai unui copil minunat.

Vara era pe sfârșite. Temperatura era încă agreabilă și razele de soare învăluiau parcul în nuanțe de auriu. Copacii se împodobiseră cu frunze purpurii și arămii. Totul era atât de calm, atât de liniștit...

Elaine aruncă o privire plină de încântare spre impozanta clădire albă. Nu-i venea să creadă că aceasta va fi casa ei.

Aerul ei neîncrezător nu-i scăpă Francescăi, care scoase un răs cristalin.

— Nu fi îngrijorată, Elaine, te vei obișnui repede cu ideea de a locui aici ! Și sunt sigură că vei fi o stăpână a casei ireproșabilă, adăugă ea făcându-i, complice, cu ochiul.

Elaine îi răspunse cu un zâmbet.

— Promite-mi că vei veni cât mai des cu putință, de acord ? Nu-l lăsa pe Sam să te sechestreze în ranch-ul lui !

Francesca răsă cu poftă.

— O să ne vezi pe aici chiar mai des decât îți închipui, Elaine. Ce-ai zice să-ți extinzi activitățile agenției tale și peste Atlantic ?

Privirea de smarald a Elainei sclipi plină de entuziasm.

— Este o idee excelentă !

Izbucniră amândouă în răs, fericite și încrezătoare. În clipa aceea, Chris își făcu apariția. Era însoțit de Tiffany, pe care o ținea cu fermitate de mână. Pe buzele tinerei femei plutea un surâs nesigur.

Francesca se ridică imediat și porni în întâmpinarea lor.

— Bună ziua, Tiffany. Bun-venit în familia Brodey, zise ea pe un ton cald, sărutând-o pe obraji. Vino cu mine să ți-o prezint pe Elaine. Chris, îi vei găsi pe Calum și pe Sam în salon. Vino să ne ieși peste vreo jumătate de oră, de acord ?

Chris ezită o clipă. În fața aerului aparent autoritar al verișoarei lui, el schiță un salut militar și-i dădu drumul mâinii lui Tiffany.

— La ordinele tale, dragă verișoară, zise el înainte de a dispărea în casă.

Francesca o conduse pe Tiffany spre Elaine, care se ridicase în picioare.

— Tiffany, ți-o prezint pe Elaine Beresford, viitoarea soție a lui Calum.

Ochii mari și albaștri ai lui Tiffany se rotunjiră de surpriză.

— Dar tu nu ești...

— Blondă ! completară celelalte două râzând.

Elaine fu prima care redeveni serioasă. Trăgând un scaun pe care să i-l ofere lui Tiffany, zise pe un ton amuzat :

— Știu, este îngrozitor, nu-i așa ? Dar Calum mă iubește așa cum sunt și asta este esențialul !

— Tocmai începusem să bem șampanie ca să sărbătorim acest fericit eveniment, interveni Francesca așezându-se la rândul ei. Trei nunți la câteva săptămâni interval una de alta, este destul de remarcabil, nu-i așa ? Poate că tu preferi niște apă sau suc de fructe, din cauza copilului ? E minunat că ești însărcinată. Chris este nebun de fericire, știi ?

Tiffany le privi pe rând.

— Nu ești furioasă pe mine ? o întreabă ea pe Francesca. După purtarea mea de neiertat de la acea petrecere și după...

— Ssst... Chris mi-a explicat că ai trecut și tu printr-o perioadă dificilă. Din cauza bărbaților, probabil...

— Ca și noi, de altfel, completă Elaine cu un zâmbet încurajator. Ne-a fost greu să mai

acordăm încrederea noastră altor bărbați... și să reînvățăm să iubim. Dacă vreți părerea mea, am avut toate trei un noroc nemaipomenit să găsim bărbații care să fie suficient de puternici și hotărâți pentru a le veni de hac temerilor și îndoielilor noastre.

Răsetele se împletiră cu lacrimi. După câteva clipe, Elaine își ridică paharul și luă un aer solemn.

— Tiffany, Francesca, aş vrea să ciocnim pentru viitorii noștri soți : Chris, Sam și Calum. Fie ca ei să continue să ne iubească și să ne alinte multă vreme... foarte multă !

Ciocniră paharele și băură împreună șampania, cu ochii scânteind de bucurie.

— Iată-i, tocmai apar, le anunță Francesca, făcând un semn cu capul către cei trei bărbați care se îndreptau spre ele zâmbind.

— O să-i iubim toată viața, murmură Tiffany cu o voce gătuită, cu privirea ațintită asupra lui Chris.

Francesca și Elaine dădură incetisor din cap. Cu un zâmbet radios pe buze, cele trei tinere femei se ridicară și porniră în întâmpinarea celor trei bărbați care le cuceriseră inimile, cu înțelegerea și dragostea lor.

— S F Â R Ș I T —

IL

THE BEST

Pentru Elaine Beresford, organizarea bicentenarului Casei Brodey reprezintă o adevărată provocare.

Ea care, după moartea soțului ei, își închisese inima în fața iubirii, se surprinde dintr-o dată acordând o atenție prea mare lui Calum Brodey, moștenitorul celebrei familii. Tânăra femeie știe totuși că ea și Calum nu fac parte din aceeași lume, dar asta n-o ajută cu nimic: se simte atrasă de el.

— Nu cred că ești lașă, dimpotrivă. Nu toată lumea are curajul să pună capăt unei relații care nu mai merge, așa cum ai făcut-o tu cu fostul soț. Cei mai mulți dintre oameni rămân împreună sub pretextul că totul se va aranja până la urmă. Le este teamă să ia o hotărâre radicală, își imaginează că sunt vinovați pentru comportamentul celuilalt...

ISBN 973-9498-04-3

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500

